

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.

Titel | Title:

Digte.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Fr. Brummers Forlag, 1803

Fysiske størrelse | Physical extent:

[6], 304 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54-101

EX 1

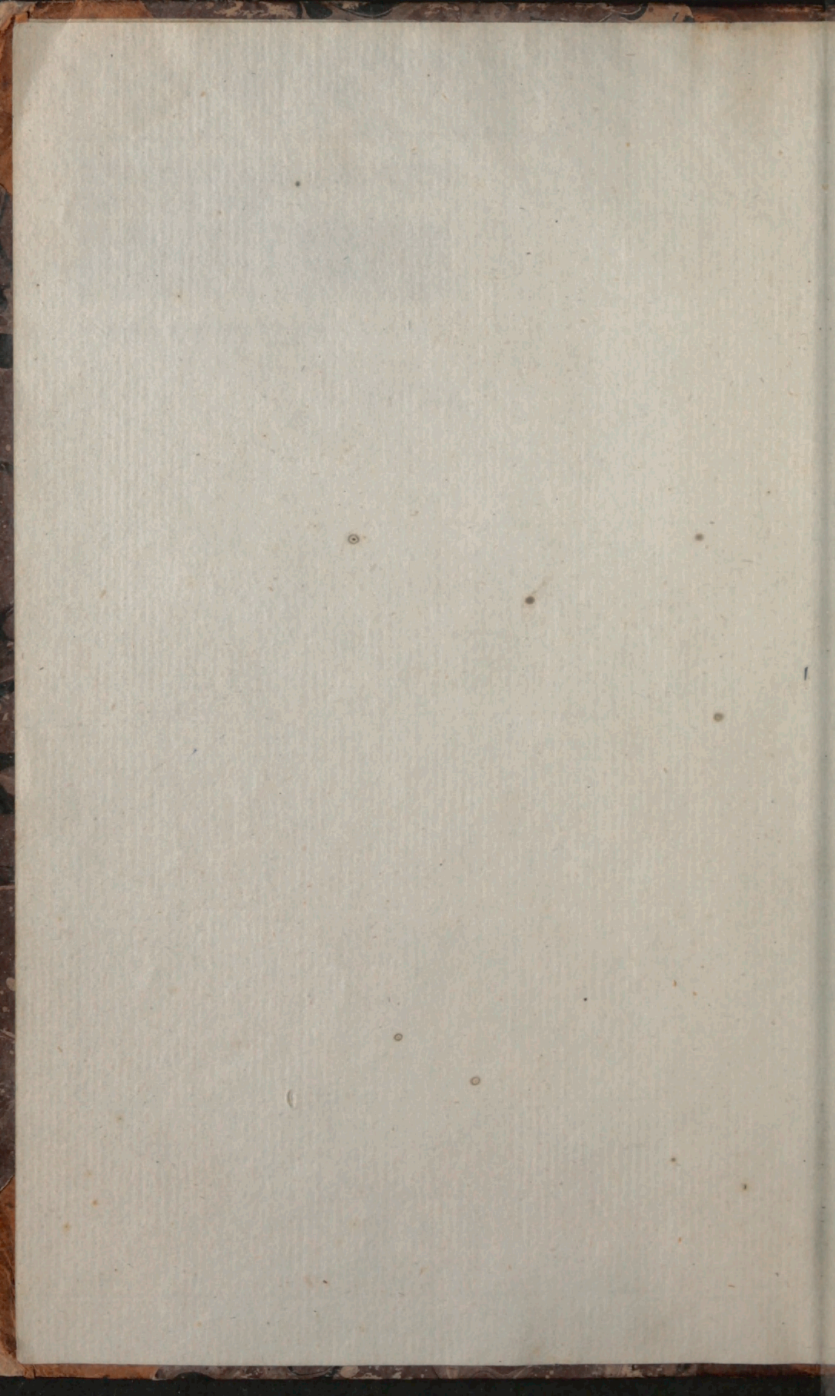
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 01729 9

+ REX

Digte

af

Adam Ohlenflager

Was ich irrte, was ich strebte
was ich litt und was ich lebte -
sind hier Blumen nur im Strauß!
Goethe

Kjöbenhavn

Frykt paa Universitetsbehandler Fr. Brummers
Forlag hos Andreas Seidelin.

1803

J. Seidler

X

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KOPENHAGEN

1962 H 942

F o r e r i n d r i n g.

Otte Stykker, af denne Samling, have tilforn været trykte; en Stjerne betegner dem i Indholdsregisteret, og selv een af disse er ganske omarbeidet. Romanzen Fridleif og Helga har kun Navn og Historie fælleds med den Gamle; Behandlingen er nye fra først til sidst.

Dette anmærker jeg for at man ikke skal troe denne Bog er en Samling af mine ad-

spredte, Smaa-Ubetydeligheder, hvilke Ingen
kan sætte ringere Priis paa end jeg. Det er et
Bind nye Digte, som alle, paa de faa an-
førte nær, have deres Udspring af senere For-
søg, og som her see Lyset første Gang.

Adam Öhlensläger.

I n d h o l d.

R O M A N Z E R a

Biergtrolden	-	-	pag. 3
Hakon Jarls Död	-	-	16
* Sivald og Thora	-	-	25
Skattegraveren	-	-	28
Löveridderen	-	-	35
Fuglefængereren	-	-	43
Fiskeren	-	-	48
* Kongen i Leire	-	-	50
Harald i Offerlunden	-	-	52
Ellehöien	-	-	56
Spilleren	-	-	61
Jurabierget	-	-	65
Fridleif og Helga	-	-	69
Guldhornene	-	-	75
Violsamlere	-	-	83
Valravnen	-	-	88
Harpespilleren ved Posthuset	-	-	108
Rosmer Haymand	-	-	115

B L A N D I N G E R.

Natur-Temperamenter	-	-	pag. 133
Den frembrydende Vaar	-	-	140
* Den Forladte	-	-	145
Den Tillidsfuldc	-	-	148
Den brustne Harpe	-	-	151
Himmellysene	-	-	152
* Wilhelm og Blomsterne	-	-	154
Drømmene	-	-	158
Til Rimer	-	-	161
Oldingen ved Werthers Grav	-	-	163
Rosen	-	-	167
* Til Apol	-	-	169
Anelsen	-	-	175
Digteren i Leirelunden	-	-	182
Cantate	-	-	185
* Den elskende Bondeknös	-	-	193
Födselsdagen	-	-	198
Biergmands-Liv	-	-	201
* Hædersqvad til en gammel Skiald	-	-	204
* Aarstiderne	-	-	208
Sköitelöberen	-	-	210

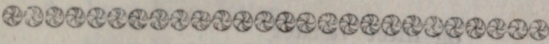
SANCT HANSAFTEN-SPIL 213

R O M A N Z E R.

INDEX

THE AUTHOR'S PREFACE	1
THE EDITOR'S PREFACE	2
THE INTRODUCTION	3
THE HISTORY OF THE	4
THE HISTORY OF THE	5
THE HISTORY OF THE	6
THE HISTORY OF THE	7
THE HISTORY OF THE	8
THE HISTORY OF THE	9
THE HISTORY OF THE	10
THE HISTORY OF THE	11
THE HISTORY OF THE	12
THE HISTORY OF THE	13
THE HISTORY OF THE	14
THE HISTORY OF THE	15
THE HISTORY OF THE	16
THE HISTORY OF THE	17
THE HISTORY OF THE	18
THE HISTORY OF THE	19
THE HISTORY OF THE	20
THE HISTORY OF THE	21
THE HISTORY OF THE	22
THE HISTORY OF THE	23
THE HISTORY OF THE	24
THE HISTORY OF THE	25
THE HISTORY OF THE	26
THE HISTORY OF THE	27
THE HISTORY OF THE	28
THE HISTORY OF THE	29
THE HISTORY OF THE	30
THE HISTORY OF THE	31
THE HISTORY OF THE	32
THE HISTORY OF THE	33
THE HISTORY OF THE	34
THE HISTORY OF THE	35
THE HISTORY OF THE	36
THE HISTORY OF THE	37
THE HISTORY OF THE	38
THE HISTORY OF THE	39
THE HISTORY OF THE	40
THE HISTORY OF THE	41
THE HISTORY OF THE	42
THE HISTORY OF THE	43
THE HISTORY OF THE	44
THE HISTORY OF THE	45
THE HISTORY OF THE	46
THE HISTORY OF THE	47
THE HISTORY OF THE	48
THE HISTORY OF THE	49
THE HISTORY OF THE	50
THE HISTORY OF THE	51
THE HISTORY OF THE	52
THE HISTORY OF THE	53
THE HISTORY OF THE	54
THE HISTORY OF THE	55
THE HISTORY OF THE	56
THE HISTORY OF THE	57
THE HISTORY OF THE	58
THE HISTORY OF THE	59
THE HISTORY OF THE	60
THE HISTORY OF THE	61
THE HISTORY OF THE	62
THE HISTORY OF THE	63
THE HISTORY OF THE	64
THE HISTORY OF THE	65
THE HISTORY OF THE	66
THE HISTORY OF THE	67
THE HISTORY OF THE	68
THE HISTORY OF THE	69
THE HISTORY OF THE	70
THE HISTORY OF THE	71
THE HISTORY OF THE	72
THE HISTORY OF THE	73
THE HISTORY OF THE	74
THE HISTORY OF THE	75
THE HISTORY OF THE	76
THE HISTORY OF THE	77
THE HISTORY OF THE	78
THE HISTORY OF THE	79
THE HISTORY OF THE	80
THE HISTORY OF THE	81
THE HISTORY OF THE	82
THE HISTORY OF THE	83
THE HISTORY OF THE	84
THE HISTORY OF THE	85
THE HISTORY OF THE	86
THE HISTORY OF THE	87
THE HISTORY OF THE	88
THE HISTORY OF THE	89
THE HISTORY OF THE	90
THE HISTORY OF THE	91
THE HISTORY OF THE	92
THE HISTORY OF THE	93
THE HISTORY OF THE	94
THE HISTORY OF THE	95
THE HISTORY OF THE	96
THE HISTORY OF THE	97
THE HISTORY OF THE	98
THE HISTORY OF THE	99
THE HISTORY OF THE	100

THE HISTORY OF THE

BIERG TROLDEN.

SEE Nordlys lue
med röde Flammer,
paa sorten Bue.
Hör Storme brage,
og Granestammer
bugnende knage.

Niords Sønner * sig hæve.
Snefunker, Stierner
bleglyse bæve;

* Stormene.

og intet værner
for Stormens Vælde,
paa Norges Fielde.

Svanhild den hvide
fortvivlet ene
ved Midnatstide,
blandt Krat og Grene,
vildfareet vanker
i Nattens Taage,
med bange Tanker,
hvor Aander vaage.

Brat Stormen standser,
ei Graner brage;
men Stene knage,
og Fieldets Pandser
hvinende brister,
og grim og bister
af mørke Hule
en Fin sig hæver,
saa det natlige Thule
sukkende bæver.

"Hvo tör sig vove
i mørke Nætter
til sorte Skove,

hvor høie Jetter,
 naar Hanen galer
 i Mörket suse,
 som naar uhyre Hvaler
 under Ishavet bruse.
 Naar Urner bæve
 i Dödningstunden,
 naar Aander sig hæve,
 naar Ulve i Lunden
 Offerne sluge,
 naar gamle Drager
 i Mulmet ruge,
 naar Samvittighed nager,
 naar Uskyldige græde,
 naar Morderen antaster,
 og Natten sit Klæde
 over Bloddampen kaster?"

Med röde Öie
 i skumle Pande,
 han speider nöie
 blandt Granevrímlen;
 overalt han skuer,
 kun ei til Himlen,
 hvor Nördlyset luer.

Med lumske Blikke
 han frem sig skyder
 af Klippens Bugter,
 med lodne Fod.
 "Mig lyster at drikke!"
 saa Stemmen lyder,
 "Jeg lugter, jeg lugter
 Menneskeblod!"

Og til den zittrende
 Möe han haster.
 Hans Öie knittrende
 vredeligt kaster
 et Blik paa den Hulde,
 men strax det mildes,
 ved hendes Tække
 det brat forvildes;
 og Vellystluer
 af Sövn sig vække.
 De brænde fulde —
 og Svanhild gruer!
 "Frygt ei du Bolde!"
 saa sledsk han taler,
 "over alle Trolde
 jeg strængt befaler.

Fölg med i min Hule,
 hvor hundred Dverge
 smedde Armbaand gule,
 og Jetteværge,
 Hvor Guld hin röde,
 i Fieldets Aarer,
 straal'er dig imöde,
 glem dine Taarer!"

"O stærke Jette!
 hvis Kraft du eier,
 da viis din Vælde-
 i Dydens Seier;
 og dræb min Smerte
 og bring mig Arme
 til Haralds Hierte;
 dæmp Nattens Harme.
 Os Mulm adskilled.
 Som jeg den Bolde
 er nu forvildet
 blandt Mörkets Trolde."

"Jeg eier Skatte!
 det skal du sande.
 I Guld vil jeg fatte
 din Haralds Pande;

deraf vi ville
 vort Fæstensöl drikke,
 alt efter gamle
 Biergtrolleskikke."

Ung Svanhild blegner
 og skielver saare;
 til Jorden hun segner,
 med tunge Taare.
 Med nedrig Skulen
 og grinende Læber,
 han need i Hulen
 den Blege slæber.

Hun zitter, vakler,
 og Angsten stiger.
 I mørke Gange
 med blide Toner,
 hun hører Sange
 af Kiempekoner.
 Og see, med Fakler
 ti skionne Piger
 sig nærme blide,
 guldløkte, hvide;
 hver yndigt smiler,
 bort Mørket iler.

Og stolt sig löfter
 de höie Sale;
 i Klippeklöfter
 Rubiner prale;
 stærkt Guldets glimter
 i Fieldets Side,
 mildt Sölvet skimter
 i Marmor hvide.

Og Lyset flammer
 og Mörket viger,
 og i et Kammer
 tre andre Piger
 en Klædning væver,
 saa riig og prægtig,
 af Guld saa vægtig;
 Men Svanhild bæver.

"See, raaber Jetten,
 dit Bryllups-Klæde!
 Glem ham paa Sletten.
 Hvor kan du græde?
 Snart er den færdig.
 Kom lad os ile.
 Du er mig værdig;
 følg med til Hvile!

Hvor Roser dufte,
 hvor Harper lyde,
 hvor Æthre lufte,
 der skal du pryde
 det stolte Leie.
 Mit Hierte raser!
 Jeg vil dig eie
 trods alle Aser."

Hvad Vælde bruser?
 Hvad rædsomt Bulder?
 See Lynild suser,
 hör Torden rulder!
 og Stormen skriger
 og hylende viger,
 bort Natten iler
 og Solen smiler.

Fra Himlens Bue
 ved Hlidskialfs Lue
 saae Afa Odin
 den Ædles Taare.
 Han greb sit Septer
 og ynktes saare;
 og raabte: "Aukathor!
 tag din Hammer.

Dræb Nattens Mörke,
 med Dagens Flammer.
 Og fæld din Fiende!
 og kiöl min Harme!
 frels ham og hende,
 i Guddoms Arme!"

Og Thor adlyder.
 Ha blegn Uhyre!
 Med sine Bukke
 han Skyen bryder;
 og Tömmerne styre
 mod Uskylds Sukke.

Da seer han Harald
 blandt Granestammer,
 at söge Svanhild,
 med Elskovs Jammer.
 Hans Hierte bæver,
 hans Öie flammer,
 hans Röst sig hæver:
 "Hvor er du Svanhild?
 O svar mig Svanhild!
 Forgieves raaber,
 forgieves haaber
 Midnattens Vandrer!"

"Der er min Hammer!
 Red *selv* din Pige!
 Naar vist den rammer,
 maa Livet vige.
 Gaae need i Hulen,
 hvor Steen sig hvælte,
 i Röverkulen.
 Men ei du *skielve*.
 Naar Hiertet bæver
 og frygtsonmt bruser,
 Miölner sig hæver
 og Panden knuser.
 Hammeren kræver
 med roligt Mod,
 at farves i Trolde-
 nes
 Hierteblod!"

"Tak! raaber Harald,
 min Harm jeg kiölner."
 Og rask han griber
 den store Miölner,
 og rolig iler
 hen til de Steder,
 hvor Trolde hviler
 og Svanhild græder.

I mørke Gange,
 med fæle Toner,
 han hører Sange
 af Jettekoner.
 Og uforfærdet
 han skuer Trolde,
 at slaæ med Sværdet
 paa Flinteskiolde,
 hvoraf udspringer
 saa store Gnister,
 at Hulen stundum
 sit Mørke mister.
 Ham Væggen trænger
 saa skarp og snæver.
 Fieldstykker som hænger
 i Loftet, bæver.
 Og Blod hin røde
 af uhevne Døde,
 af Sprækkerne rinde;
 og Lyn ham blinde,
 og Drager i Tidsler
 forbi ham hvidsler.

Men rolig Harald
 med Gudens Hammer,

til Maalet haster,
han veed den rammer.

Og Lynet luer
med blodige Flammer,
og i et Kammer
hvor Mörket svinder,
han rolig skuer
tre Jetteqvinder.

Uden Been i Ryggen,
de krummede bæve
paa Jernstole,
og spole og væve
med mavre Arme,
en Bryllupskiøle
af Mennesketarme.

Men rolig Harald
med Gudens Hammer
til Maalet haster,
han veed den rammer.

Og Hundeglammen
bedöver Sangen!
Han gaaer paa Hammen
af Midgaardslangen,
Sig Lyset taber,

Faklerne blaane,

Fenris gaber —

Jetterne daane!

Men rolig Harald,
med Gudens Hammer

til Maalet haster,

han veed den rammer.

Og *vist* den rammer!

I Klippens Rifter

hvor Natten aldrig

med Dagen skifter;

see Jetten bløde!

Men see paa Fieldet,

i Morgenrøde,

ved Sölverqvældet,

de Elskte smile.

Og armindslynget

og favnopklynget,

de til den landlige

Hytte ile.

HAKON JARLS DÖD,

ELLER

CHRISTENDOMMENS INDFÖRSEL

I NORGE.

DE Nætter ruge saa lange og sorte.
Syvstiernen skimter saa mat.
Ud stormer Vinden fra Himmels Porte,
fælt knager Granen i kolde Nat.
I Offerlundene Blæsten tuder,
om mosgroede Stötter af Valhals Guder.
"Vor Tid er forbi!
Snart synke vi!"
Den rasler og styrter den blodige Steen,
og knaser omliggende Offerbeen.!

Den gothiske Steenmasse kneiser,
 brunrødlig skummel i Maaneglands.
 I mørkeblaae Luft sit Spir den reiser,
 om Muren Dødninge rangler i Dands.
 Fra lange Blyevindve en Straale iler
 til Alterets Crucifix og smiler:
 "Du seirer vist,
 Du hvide Christ!
 Snart skal den vilde nordlige Zone
 neie sig for din Tornekrone!"

Olaf Tryggesön lander i Norge.
 Brat synger han Messer paa hviden Strand!
 Fra skumle, sydlige Borge
 bringer han Munke til Klippeland.
 Alt mere den christne Troe sig udbreder;
 men mægtige Hakon Bønderne leder.
 For gamle Troe
 i Fædreboe,
 de møder Olaf med tapper Ære —
 men Konningen splitter de samlede Hære!

Höit galer Hanen ved Midnatstide;
 Jarl Hakon slagter sin Sön.
 Han drager den rygende Kniv af hans Side
 og synker i Lunden, og gör en Bön.
 "Christe! forstyr ej de straalende Aser.
 Tag dette Offer, mit Hierte raser!
 og giv os Held!
 Forlad vort Field!
 Men Uglen flagrer paa Rotas Bryst
 og tuder med dæmpet, varslende Röst.

Korsbannerne vildt i Ætheren velte.
 De lyne, de lyne afsted!
 Höit opflammer Luren de christne Helte,
 hvor Olaf stevner er Lykken med.
 Foran ham bæres Verdens Befrier,
 rundt om lyder Psalmer og Litanier;
 med korsdannet Sværd
 han förer sin Hær.
 Foran ham iler de seirende Rygter!
 Forladte Hakon fnyser og flygter.

Afsted paa den vrindskende Ganger han traver.
 Den standser ved Gaulaae, med Skum bedækt.
 "Blev alle Nordmænd end feige Slaver,
 saa skiender jeg ej min ældgamle Slægt.
 Med Taarer sin sidste Ven han dræber,
 i Gangerens Blod han sin Kiortel klæber.
 "Nu troer du mig död!
 at mit Blod her flöd;
 men Olaf giv Tid, jeg har Kiemper i Nor,
 og paa min Side strider Tyr og Thor."

Saa knittrende vrede hans Öine skule;
 han iler til grantakte Field;
 og skiuler sig i en skummel Hule,
 med Thormod Karker sin frigivne Træl.
 En rygende Fyrrespaan Hulen oplyser.
 Der sidde de tause, Trællen gyser!
 Den ene ej troer
 den andens Ord.
 Fælt stirrer Trællen paa Jarlen hvid;
 dog slumrer han ind ved Midnatstid.

Da hvidsler det sagte i Hulens Mørke,
og Asa Hermod for Hakon staaer.

"Guderne sætte Lid til din Styrke!

Giv Olaf Christen sit Banesaar!

Guldtaarer den yndige Freya græder.

Ha skal en sydlig korsfæstet Misdæder
forstyrre os her?

Gaae, sving dit Sværd.

Med Olafs Blod vore Altre bestænk!

Da skal du sidde paa Valhals Bænk."

Saa taler den røde Skygge og svinder,
men Trællen vaagner forfærdet op.

"Jesus stod for mig med smilende Kinder
og pegede paa din blodige Krop!"

"Ha usle Slave! frygt Tordnerens Torden!

Hvi bliver du bleg og sort som Jorden?

Formaster du dig

at forraade mig?"

"Nej!" gyste Trællen med frygtende Sind;

og udmattet slumrede Jarlen ind.

Men underlig fælt han smiler i Drömme,
og Karker ræddes ved dette Syn.

"Hvi saa jeg ham nylig i Blod at svømme?

Hvi trækker han saa med det höire Bryn?

Han er dog en Röver, som Norge skiender.

Velan, i hans Blod jeg toer mine Hænder.

Til Olaf jeg gaaer

og en Guldkiede faaer!"

Saa hvisker han bleg i den sorte Grube

og zitrer — og udskierer Jarlens Strube!

Höit Lurene skralde fra nærmeste Fielde.

"Her er han! her flygted han hen!"

Som Fossen med brusende, knusende Vælde
indbrydes Kong Olaf med sine Mænd.

Brat Hakons Træl Hellebarderne dræbe
og Olaf skuer med smilende Læbe

tæt ved sin Fod

Hakon Jarl i Blod.

"Den ypperste Hedning faldt! jeg er hevnet.

Ved hans Död er Vankundigheds Forhæng
revnet!"

Det ruller i Horizontens Himmel
og sagnetlig skielver Hav og Jord.
De gamle Guders brogede Vrimmel
forsvinder, og kommer ej meer til Nord.
Istedet for Lundens ærværdige Minder
man idel Kirker og Klostere finder.
Kun hist og her
man fiern og nær
en Høi og en opreist Kampesteen skuer,
som minder om Oldtidens slukte Luer.

SIVALD OG THORA.

FRA Thoras ömme elskovsfulde Bryst
 sleed Sivald sig med fæl og grusom Latter;
 forgieves qualte Rædsel hendes Röst,
 forgieves græd Naturens skiønne Datter.

Kold skyndte han sig bort til fremmed Land,
 for ej at höre Uskylds svage Stemme.
 Der kiøbte Trællen sig i Adelstand
 og Glædens Ruus ham lærte Thora glemme.

Ti Aar forgaae, saa har han ödslet hen
 sit Guld og Sundheds-Rosen paa hans Kinder,
 nu staaer han fattig, ene, syg igjen,
 thi med hans Rigdom Fryd og Ven forsvinder.

Da ængstes han af underlige Nag
 og Thoras Taare paa hans Hierte brænder;
 da seer han hende bleg ved Nat, ved Dag
 at vinke ham med sine matte Hænder.

Et sort og betlet Bröd indsvöber han;
 tilfods, med Tiggerstav og revne Klæder
 han vandrer langsomt til det Fædreland,
 som smilte til hans Ungdoms vilde Glæder.

Ved Midnatstid igiennem Storm og Regn
 han vakler skielvende med bange Tanker.
 Nu skimter han den velbekiendte Egn
 og ængsteligt hans knuste Hierte banker.

I rædsom Taushed laae den hele Bye,
 hver Dør er lukket, og forgieves beder
 han fordums Venner om et ringe Lye;
 han vises bort med græsselige Eder.

Afmægtig skielvende han slæber sig
 til Kirkeportens Bænk, for der at hvile.
 Da svimler han saa bleg og underlig,
 og rædsom Frygt ham hindrer i at ile.

Han finder Kirkeporten aaben staae,
 han seer et Lys ved Muren rödligt lue,
 han gyser, standser, frygter for at gaae
 og stirrer bleg til Himlens sorte Buc.

Men Skiebnen vinker ham, han gaae derind,
han seer et Lys i dunkle Lögte brænde,
og Graveren som med et roligt Sind
sang et: Hvo veed hvor nær mig er min Ende!

Og grov en Grav ved sørgelige Sang,
og kasted Knokler op, skiönt han var ene,
endskiönt det huult i Dödningbenet klang,
naar hen det raslede ad Gravens Stene.

"O fæl, o rædselfuld er dog Din lid!
hvorledes kan Du uden at forsage
ved Midnats mørke gyselige Tid
de Dödes Fred saa roligen forjage!"

"Til dette Arbeid er jeg længe vandt.
Nu kiender Dödninger og jeg hverandre;
för blev jeg bleg og bange, det er sandt,
naar jeg dem saae ved Sacristiet vandre.

De Dödes Fred forstyrrer ingen her,
de Döde slumrer alle trygt og rolig,
paa Havets Bund, i Marmorhvælvinger,
paa Steil og Hiul, i Gravens stille Bolig."

Kun mens de vandre Livets trange Vei
 kan Sorg og Ondskab deres Fred forjage;
I Jorden er der Fred, paa Jorden ei,
 Lyksalig den, som ej har meer tilbage!"

"Hvem, spurgte Sivald, skal begraves her
 ved skumle Beenhuus? Du ham sagtens kiender,"
 giensvarte Karlen," det den Morder er,
 som dræbte sig af Frygt for Bödlens Hænder!

Den Jord den er saa stenet og saa haard,
 her har ei været gravet meget længe;
 der er nu svundet, hen ti lange Aar
 fra sidst jeg rede her de Døde Senge.

Det var en deilig Pige med sit Barn;
 i Raserie hun tog sig selv af Dage,
 da Faderen som var et nedrigt Skarn
 løb bort og spotted hendes stille Klage!"

Bleeg Sivald stod som Gravens kolde Steen!
 "Hvad heed hun!" skielvede hans brudte Stemme.
 "Hun hedde Thora! det er hendes Been,
 som her jeg kaster ud af Gravens Gjemme."

Huult Thoras Hierneskal mod Muren klang,
og nu et Been, nu eet igien! nu atter!
Fra Sivalds Pande Dödens Perle sprang,
bag Kirkemuren hörtes rædsom Latter!

Hans Hoved tumlede mod Murens Steen
og skyldigt Blod de blege Vægge malte.
Tre varme Draaber faldt paa Thoras Been!
Dybt Kirkeklokken slog! og Hanen galte.

Forgieves kalker man den skumle Muur,
Blodblomsten voxer stedse fra sin Kime.
Ved Midnatstid det stygge Dödninguhr
fælt minder Morderen om Hevnens Time.

SKATTEGRAVEREN.

MENS Vintersneen flyger
 saa gnistrende og hvid,
 og medens Stormen fryger
 ad Marken hid og did,
 i Bondens tætte Bolig
 ved lune Arnested,
 de leire sig fortrolig
 og fryde sig derved.

Og gamle Hans fortæller
 ved Ovnens muntre Fyr;
 Hvad hører man vel heller,
 end slige Eventyr.
 "Men Fader, er det Sanden!
 og er der Skatte til,
 som gives een og anden,
 naar Underjordisk vil?"

"Ja Sön! naar Hanen galer
 da skal man hente den,
 men hvis et Ord du taler,
 forsvinder den igjen!"
 Hensiunken dybt i Tanker
 enhver forundrer sig,
 da det paa Dören banker,
 den aabnes pludselig.

Og med en Spade triner
 en Yngling ind saa hvid,
 saa mørke er hans Miner,
 dog er han huld og blid.
 Hans Lokker vildt sig slynger,
 thi Stormen slyngte dem,
 hans Blikke Sorg nedtynger,
 han triner langsomt frem.

"Det er saa koldt derude!
 Jeg er saa stiv af Kuld.
 Ha hörer I det tude
 hen over frosne Muld?"

Ak Kræfterne var svage,
 og Jorden var saa haard.
 Der er kun lidt tilbage,
 hielp at min Skat jeg faaer.

Saa blodig bleg han raver,
 saa stivt man paa ham seer.
 "Er du en Skattegraver?"
 Han nikker mildt og leer,
 og springer om fornöiet,
 men standser strax igien,
 og visker Graad af Öiet,
 og stirrer længe hen!

Og viser dem sin Spade,
 og raaber: "Fölger med!"
 og alle følge glade
 forventende afsted.
 Og hurtig hen han iler,
 mens Midnatsklokken slaaer,
 did hvor de Döde hviler,
 paa tause Kirkegaard.

Saa svagt i Nattetaagen
 hans Lygte skimter kun,
 Han aabner Kirkelaagen
 i skumle Midnatstund.

Af Skræk og Kulde gyser
 hans Følge og gaaer ind,
 didhen, hvor Graven lyser
 af Lygtens matte Skin.

De nærme sig — men grue
 og standse alle her,
 da de med Rædsel skue
 ved Lys hvad Skatten er.
 Den matte Straale viste
 saa bleg ved deres Fod,
 en halv opgravet Kiste
 heel overstænkt med Blod.

"See!" raabte nu med Varme,
 den blege Yngling," see!
 Her favner Gravens Arme
 min Skat, mit Kiereste.

I fire lange Timer
 jeg har arbeidet her.
 Jeg blöder! Klokken kimer!
 Elisa din jeg er!"

"O Gud i Himmerige!
 det er den unge Mand,
 som tabte med sin Pige
 sit Vid og sin Forstand.
 Udsluppen af sit Gjemme
 han ileet er herhen!"
 udbrød med bange Stemme
 de blege Bondemænd.

"See hvor han fast sig klynger
 til Kistens kolde Fiel;
 hör Dödninguhret synger.
 O Naade med hans Siel!
 See hvor den Arme bæver,
 kom hjælper ham i Nöd!"
 De ham fra Kisten hæver
 han smilte og var död!

LÖVERIDDEREN.

MILDT boltre sig de lune Sommervinde,
 fra klare Safirhvælvning Maanen straalere
 igiennem duftopfyldte svale Linde
 til Engens lukte Lillier og Violer;
 rødt glöder gyldne Spir fra Borgens Tinde
 i Flodens fulde sortblaae Jaspisskaaler.
 Kong Didrik langsomt paa sin Ganger rider
 i stille underlige Midnatstider.

Og som han kommer ind hvor Skovens Grene
 saa tæt og dæmrende en Lund indhegner,
 hvor der er mørkt og skummelt, tyst og ene,
 hvor blegere den blege Straale blegner,
 da hører han det rasle giennem Stene,
 for brede Bug det høie Straae nedsegner.
 En saaret Löve brölende forfølger
 en Lindorm, som sig giennem Græsset bølger

Dybt Löven slaaer med convulsivisk Vælde
 sin Kloe i Ormen, for sit Saar at hævne;
 da vender den sig langsomt og vil fælde
 sin Fiende i det rædselsfulde Stevne.
 Det tykke Hoved mosbegroet af Ælde,
 den gule Bug, som vil af Ædder revne,
 den lange Braad, de Öine blodigröde,
 alt dirrer Löven frygteligt imöde.

Da raaber den bestæd i stor Ulempe:
 "Red mig fra den som mig mit Liv vil röve!
 Kom mig til Hielp, du staalbeklædte Kiempe,
 som förer i dit Skiold en gylden Löve;
 som den jeg staaer i Brand, o kom at dæmpe!
 lad Ormens Pandeskal dit Glavind prøve.
 Da skal jeg altid vandre ved din Side.
 I Liv og Död du trygt paa mig kan lide."

Og Kongen drager brat sit Sværd hin brede;
 tæt under glatte Skiel han vender Odden.
 Hans Öie gnistrer frygteligt med Vrede,
 han borer Staalet lige ind til Klodden.

Da rangler Ormens Ledemod saa lede,
 den skæler hvæsende og viser Braadden;
 og Kongen bliver bleg og heel forfærdet,
 han ryster som et Löv og taber Sværdet.

Da slynger Ormen slimbeklædte Hale
 heel smidig rundt omkring sin Fiendes Lemmer,
 og kryber taus med ham til Biergets Sale,
 hvor Nat og Mulm de fæle Syner giemmer.
 Paa Veien uophørligt Haner gale.
 Sit Hoved Ornen haardt mod Fieldet stemmer.
 Da revner det, de faste Stene gunge,
 og Hesten vrindsker under Ormens Tunge.

"Börnlille! kom I elleve Unger mine.
 Her er en ringe Brad. I Morgen mere!"
 Saa spyer hun Hesten ud. De Unger grine,
 og graadig deres Bytte de fortære.
 "I Morgen skal I Manden faae!" De hvine.
 "For denne Gang I skal fornöiet være."
 De lyde Moderen, men fælt de tude
 og knytte sig til Hvile i en Knude.

Kong Didrik ganger bleg og heel bedrövet
omkring i Biergets fæle sorte Hule.

"Ak var mit gode Sværd mig ei berövet,
de friede jeg mig let af denne Kule.

Da dræbte jeg de Orme ufortövet,
og klemte dem med Skioldets stærke Bule,
og favned atter hierteligt imorgen
min Fæstemöe, min Fylla, hist paa Borgen."

Og see ved Maanens hvide Midnatsluer,
som falder i en Ridse giennem Bierget,
et rustent Sværd tæt ved sin Fod han skuer,
hvormed en Kiempe fordum sig har værget.

"Nu ingen Fare meer mit Mod forkuer,
thi Skieþnen har sig ei mod mig forsværget."
Saa raaber han og seer paa Sværdet nöie,
og bittre Taarer brister af hans Öie.

Det bedste Sværd, berömt i alle Lande,
den stærke *Adelring* han har i Hænde,
der farvede med Blod saa mangen Pande
og gjorde paa saa mange Helte Ende.

Kong *Sigfreds* Sværd, den Helt som alle Strande
blandt Kiemper monne förste Rang tilkiende,
og Didriks Ven, i mange Aar forsvunden,
og nu, ved dette Mærke atter funden.

"Saa skulde du din lyse Bane ende
i dette Mörke, mellem grumme Trolde.
Dit kiekke Hierte brast i stor Elende
da under disse sorte skumle Volde!
Saa let kan Lykken sig i Livet vende.
Jeg slaacr saa længe som dit Sværd kan holde.
Du var min Ven, din Död jeg vist hævne.
Hvor der er Mod der mangler ikke Evne."

"Afsted! afsted! hvi vil jeg længer töve
i denne Hule mellem Skræk og Jammer?"
Han Sværdet slaacr mod Flinten for at prøve
om det er stærkt, og Bierget staaer i Flammer!
De störste Klippestykker kan han klöve.
Da vaagner op den mindste Orm og stammer:
"Hvis du vor Moder vækker af sin Hvile
da vil du neppe ad din Skiebne smile."

Men Kongen svarer: "Dybt mit Glavind bider!
 Dets dødelige Saar kan ei forbindes
 I straffes skal ved disse Midnatstider.
 De store Led i eget Blod skal findes.
 Det Onde med det Gode altid strider
 og vinder til det evig overvindes.
 I vog saamangen Helt i disse Sale,
 det kan kun eders Hierteblod betale."

"Vaagn, Moder! vaagn, og slug den slemme Fange."
 Hun vaagnede og vilde Fangen sluge.
 Men da hun skued Sværdet blev hun bange,
 og gav sig til at skielve og at ruge.
 "Det Guld og Sölv som er i Fieldets Gange
 det maa du bringe frit herfra og bruge.
 Kast Adelring kun ned i Biergets Rifter,
 et evigt Venskab her med dig jeg stifter."

"Jeg kaster ei mit Sværd, dets Ægge bider,
 dets dødelige Saar kan ei forbindes.
 Du dræbes skal ved disse Nattetider,
 din store Krop i eget Blod skal findes.

Det Onde med det Gode altid strider,
 og vinder til det evig overvindes.
 Du vog Kong Sigfred her i disse Sale,
 det skal du med dit Hierteblod betale."

Kast Adelring dybt hen i Kildevældet!
 Blandt Venner ei man bruger skarpe Sværde.
 Din Fylla sidder fængslet her i Fieldet.
 Luk hende ud, I er hinanden værde!
 Et Nögleknippe, rustent og forældet,
 er skiult heroppe ved mit Hovedgierde.
 Kom, buk dig, tag det, end din Elsktes Jammer,
 bring Fylla af det fugtigmörke Kammer."

"Min elskte Pige nager ingen Kummer!
 Mit Hierte siger hun er ei i Fare.
 Hist paa sin Faders Borg hun roligt slummer,
 omskandset af Guds hellige Engleskare.
 Ei mindste Myg om hendes Leie summer.
 Du lokker mig forgieves i din Snare.
 Mit Sværd skal i dit seige Blød sig klæbe,
 döe Slange! med den sidste Lögn paa Læbe."

Brat Ormen og de fæle Ögleunger
 saa gispende i Græsset ned maa bide,
 Da fylder Hulen Gift og Ormetunger,
 han vader dybt i Slangeblood hin hvide,
 Forgieves han i Biergets Side stiunger,
 de Kampestene viger ei tilside,
 Han kan ei bryde giennem sorte Lukke,
 snart maa han ned i spraglet Edder dukke.

Da hörer han fra Fieldets ydre Side
 en vældig Skraben og en Stemme raabe:
 "Fat Mod, Kong Didrik! du skal ikke lide!
 Her smuldrer Stenen skiör, her kan vi haabe:
 Hug med dit Sværd, jeg vil i Fieldet slide
 med mine Klöer, saa kiempe vi tilhobe.
 Den haardeste Natur tilbageviger,
 bestormet af en Löve og en Kriger."

Og Löven grov og Kongen vældigt stödt
 med skarpen Adelring, saa Fieldet rysted;
 thi Ormene alt meer og mere blödt,
 den fæle Edder steeg ham op til Brystet.

Snart begge Kiemperne hinanden mødte.
 At blive længer der dem ikke lysted.
 De vandred begge trætte ned i Dalen,
 til Morgenrøden og til Nattergalen.

Ved klaren Aae, som mellem Blomster dandser,
 Kong Didrik sig ved Lövens Side sætter.
 Det blanke, haarde, blodbestænkte Pandser
 han med den lyse Morgenbølge tvætter.
 Saa sødt hendysser Fuglesang hans Sandser;
 og saftig Frugt den matte Kiempe mætter.
 Til fierne Borg saa længselfuld han smiler,
 mens Löven i hans Skiöd sit Hoved hviler.

"Ak herligt synger du, du muntre Sanger!
 og venligt, Kilde! dine Bølger vige;
 og yndigt, Rose! du i Busken pranger;
 dog sørger jeg, thi her er ei min Pige.
 O havde jeg kun dig, min rappe Ganger!
 da paa din stærke Ryg jeg skulde stige,
 og ile did, og kysse af sin Slummer
 den Elskede, og glemme al min Kummer."

Det hørte Löven i hans Skiöd og smilte:
 "Jeg kan med dig saa vel som Hesten vanke!
 Kom sæt dig paa min Ryg." Derpaa de ilte,
 mens Kongen holdt sig ved den tykke Manke.
 Over Bierg, over Dal de foer, og ei de hvilte;
 slig Ganger ei behöver Kræfter sanke.
 Forfærdet Fylla saae sin Beiler trave
 paa siældne Skimmel over Borgens Grave.

Men siden klapped hendes Lilliehænder
 det ædle Dyr, hun fored det hver Morgen.
 Erkiendtligt Lövens höie Hierte brænder,
 den blev sin hele Levetid paa Borgen.
 Taknemlighed er al den Fryd den kiender.
 Den glemmer Stolthed, Frihed, selve Sorgen
 at skilles fra sin Skov og fra sin Mage,
 den tiener Kongen alle sine Dage!

FUGLEFÆNGEREN.

SVAGT suser Bækken hist.
 I Bladet Vinden gynger.
 Vemodigt Fuglen synger
 paa Træets høie Qvist.

En Yngling staaer saa kold
 bestraalt af Nattens Luer;
 til Toppen stivt han skuer,
 med Armen paa sit Skiold.

"O stiiig dog ned engang!
 Du lille Fugl! du Skiönne!"
 Men den blir i det Grønne,
 og standser ei sin Sang.

"För du er ved min Fod
 min Haand dig ikke griber!"
 Sit blanke Sværd han sliber,
 og saarer Træets Rod.

Da nærmer sig en Mand:
 "Du teer dig heel forvoven!
 kun mig tilhörer Skoven.
 Stik Sværdet ind paa Stand."

"Ak lad mig Fuglen faae
 og gör mig ingen Möde!
 Jeg sørger mig tildöde,
 hvis ei jeg hugge maa."

I midnatsdunkle Lünd
 han fælder tunge Taarp.
 Den Gamle ynkes saare.
 Han siger: "Hug du kun.

Men vist din Fryd er kort.
 Hvad hielper det du fælder?
 Naar voldsomt Træet hælder,
 da flyver den jo bort.

Nei bedré var en Brad,
 hvormed du kunde liste
 din lille Fugl fra Qviste,
 til kiere Lökkemad."

Da smilte blege Mund.
 Ved Maanens matte Luer
 den vilde Yngling skuer
 omkring i dunkle Lund.

"Ak her er intet, her,
 i disse grønne Gange,
 og Fuglen maa jeg fange,
 den er mig altfor kier."

Med Elskovs söde Lyst
 den unge Kiempe sukker,
 mens smilende han hugger
 Kiöd af sit eget Bryst.

Med roligt Mandemod
 han lægger det paa Qviste.
 "Min Fugl jeg ei vil miste,
 för flyde du mit Blod!"

Da flagred Fuglen ned
 og hopped glad imöde
 det skionne Purpurröde,
 og nippede og beed.

Alt mere fik den Mod
 ved denne sieldne Föde,
 jo meer den drak det söde,
 det friske Rosenblod.

Da der var intet meer
 da flöi den hen paa Sandet,
 og pladsked sig i Vandet,
 og rysted med sin Fier.

Og see ved klaren Söe,
 ved sölvbesprængte Vidie
 stod rank og smal i Midie
 en ung og deilig Möe.

Sin Yngling hun omsvang.
 I midnatsdunkle Lunde
 de Elskende forsvunde,
 man hörde deres Sang.

Der glimted svage Lyn!
Den gamle Gubbe stirred
paa blodig Qvist forvirret.
Han troede ei sit Syn.

F I S K E R E N.

EFTER GÖTHE.

DyrBT Bölgen sank, höit Bölgen foer,
 og paa den kolde Strand
 sad rolig ved sin Medesnoer
 en fattig Fiskerman;
 og som han sad og stirred ned,
 da svulmed Bölgens Top.
 En Havfru over Havet gled
 og steeg paa Stranden op.

Hun saae paa ham, hun sang til ham:
 Du haarde Fisker siig,
 hvi dræber du min Æt saa kier,
 ved lumske List og Svig?
 Ak vidste du hvor Fisken er
 tilfreds paa Havsens Bund,
 da fulgte du mig strax for der
 at leve glad og sund.

Gaaer ikke Soels og Maanens Vei
ned under dybe Hav?

og stiger skiønne Ansigt ei
kiøltaandende deraf?

Den dybe Himmel vinker huld,
det blaaligklare Skier,
dit eget Billed længselfuld
fra Havets Flade her.

Dybt Bölgen synker, høit den gaacr
og væder Strandens Piil,
saa underligt hans Hierte slaaer,
som ved den Elsktes Smiil.

Hun saae paa ham, hun sang til ham,
bag Havet Döden leer.

Halv trak hun ham — halv segned han!
Man saae ham aldrig meer.

KONGEN I LEIRE.

EFTER GÖTHE.

DER var en Konning i Leire;
heel trofast til sin Grav.
Hans Fæstemøe hin feire
ham i Döden et Guldhorn gav.

Det elskte han saa saare,
i hvert et Giestebud.
Hans Öie svømmed i Taare
saa tit han stak det ud.

Og da sig nærmed hans Ende
uddelte han Stad og Land,
til hver sin Ven og Frende,
kun Hornet giemte han.

Engang i Høstens Dage
han sad ved Egebord,
med sine Kiemper fage,
paa Leire ved Issefiord.

Der stod den gamle Brave,
drak Livets sidste Glød
og kasted den hellige Gave
i Issefiordens Skiød.

Igiennem dybe Taage
han blank det synke seer.
Da segned hans Öienlaage,
Drak ei en Draabe meer!

HARALD I OFFERLUNDEN.

KLAR er Nattens Stiernehvælvning.
 Høitidsfulde Midnatsscene!
 Veemodsfuld og tavs jeg vanker
 mellem Herthas Alterstene.

Poplen vifter! blide Kiöling
 giennem Skovens Mørke luner.
 Röd henstraaler fulde Maane
 paa de halvudslukte Runer.

Oltids underlige Minde!
 du mit Hierte giennemtrænger.
 Hvad I *var*, I elskte Steder!
 Ak det *er* I ikke længer.

Her hvor Odin de tilbade.
 Glemsel ruger, Qvæget græsser.
 Hvor de hvæssed Offerkniven
 Meiersken nu Leen hvæsser.

Her hvor Hiertet helligt brændte
 nu kun *mine* Suk opstige.
 I forsvandt, I skiønne Dage!
 Dödt er Fantasiens Rige.

Intet luer, intet hæver,
 alt er koldt, fornuftigt, öde!
 Fyldt med Oldtids store Minder,
 vanker jeg som mellem Döde.

O at hist paa Alterstenen
 end jeg saae den röde Lue,
 som med Folkets varme Bönner
 hvirvlede til Himlens Bue!

O at i den haarde Brynie
 mine Sukke kunde stige
 i en Kreds af fromme Kiemper
 op til den Uendelige!

Sandser gav han os den Vise,
 da Fornuften han nedsendte,
 da han gav os tænksom Kulde
 Ild han i vort Hierte tændte!

Odin! Freya! kom tilbage,
 lad mig ikke her allene.
 See jeg synker ned med Andagt,
 hen for Eders Alterstene!"

Uglen skreg og Hanen galte
 ildrød brændte Maanens Flade.
 Jorden bæved og der drypped
 Blod af Espens hvide Blade.

Altrets gamle Stene rasle,
 Maanen brat sin Straale mangler;
 og en Beenrad op af Jorden
 langsomt hæver sig og rangler!

Med en sönderslagen Pande
 staaer han der med Knokler hvide,
 og en gammel rusten Daggert
 sidder i hans venstre Side.

Önsker du dig, unge Daare,
 i den grumme Tid tilbage,
 da man offred kold sin Broder,
 dövende hans bange Klage?

Her i Lundens skumle Skygger
nedrandt mine sidste Taarer,
her paa disse Alterstene
sprudled Blod af mine Aarer!

Blodbestænkte Offerpræster
grumt min Pande sonderknuste,
joge Dolken i mit Hierte,
vildt af Raserie beruste.

Skoven hyled, Hanen galte
under Altret sank den Döde.
Af sin Afmagt Harald vaagned
den friske Morgenröde!

Blomsten aabner sig saa venlig
Duggen ned ad Espen glider,
Harald gyser ved sin Dröm —
önsker dog de gamle Tider!

ELLEHÖIEN.

PAA hede Dag den svale Aften fulgte,
 der glintede Purpur bag de sorte Grene,
 den dunkle Landevei var heel beskygget.

Jeg langsomt reed og grubled henrykt ene,
 mens tætte Skov de røde Roser dulgte,
 hvor Nattergalen skiult sin Rede bygged.

Da kom jeg til en Bakke, som beskygged
 med sine venliggrønne Lindekroner
 for stærke Vindpust og for lumre Varme.

Sødt tryllet hen af Somrens Aftentoner
 jeg sank i Græssets blomsterklædte Arme
 og lytted smilende og slumred ind.

Da vaagned jeg igien thi Höien bæved.
 En guldhaarfager Möe med Rosenkind
 sig svævende og rank af Höien hæved.

Da blev jeg ræd, med Slag saa selsomt vilde
 mit Hierte mod det blanke Pandser slog,
 jeg vilde tale, men jeg kunde ikke.

Og sec en anden Möe steeg op og tog
 en Haandfuld Vand af klaren Sølverkilde
 og stirred hen paa mig med kielne Blikke.

Hun stænkte mig: Hvad giör du her saa silde?
 Der skal dig intet Onde vederfares,
 frygt ei du smukke staalbeklædte Kiempe.

Nei, sang den anden med sin söde Stemme
 men Undertegn her skal dig aabenbares,
 som i dit Liv du aldrig meer vil glemme.

Sin Rielen monne Sølverkilden dæmpe,
 for Lyden af den skiönne Sang at höre,
 der rasled ei et Blad i sagte Vinde.

Naturen overalt var lutter Öre,
 bag Nattens Trylleslör kun smilte Glæde,
 alt lytted til den hulde Sangerinde.

Klart blinkte Söens blaa henspændte Klæde,
 hvor Fisken svam og legte med sin Finde,
 og atter aabned sig den lukte Rose.

Den rödmed giennem Nattens Sölvertaare;
 og Lillien som klæder sorten Baare
 den smilte hist i dybe Taagemose.

Skiönt sang hun, men jeg skielved dogsaa saare,
 thi noget rædsomt lød i hendes Stemme,
 som ei jeg tolke kan men kun fornemme.

Fölg, sang hun, fölg os ind i dunkle Field,
 hvor græsbeklædte Væg for Stormen luner.
 Fölg, sang hun, fölg os ind i aabne Bolig.

Der skal jeg lære dig at kaste Runer;
 men toe dig först i dette Kildevæld,
 saa bliver du med Alferne fortrolig.

De Blomster som du her paa Höien skuer
de spragle meget skiønnere derinde,
som Græs Smaragderne i Bierget funkler.

Fölg med, gientog den anden Sangerinde.
Rubinen der langt meer end Rosen luer,
Safirens Blaae Kierminderne fordunkler.

Da stirred jeg til Himlens hvalte Buer
og greb om Korset paa mit Sværd og tænkte:
Saa höit et Loft dog ikke der du skuer!

Min lange Taushed Ellepigen krænkte,
Kom Ungersvend hvi bliver du tilbage?
Hun smilte rædsomt med sin Rosenlæbe.

Du dræbe skal den stærke Ædderdrage
og faae det röde Guld hvorpaa hun ruger,
du lære skal den stærke Björn at dræbe.

Men strax dit Hierteblod jeg varmt udsuger
hvis nu du ikke med i Hulen følger,
min Mening jeg dig længer ei fordölger.

Da blev jeg mod, thi mine matte Arme,
som vilde hævnende mit Glavind svinge,
sank langsomt ned ved hendes Trylletale.

Hun nærmed sig, for Döden mig at bringe.
Da rysted Morgenhanen med sin Vinge,
den gol — og hun forsvandt i Biergets Sale!

Og bleg jeg svang mig paa min bange Fole
og ilte fra de fæle Rædselsteder,
mens Solen slukkede de mindre Sole.

Vogt unge Kiempe dig for slige Höie,
den lumske Död der Blomsterne beklæder,
og Trolden suger Blodet af dit Öie.

SPILLEREN.

SKARP Stormen foer ved Midnatstid
 igiennem Krat og Hegn,
 kold gnistred Vintersneen hvid
 hen over frosne Egn.

Og midt paa öde Landevei
 et eensomt Herberg lød
 af vilde Glæders Hurlumhei,
 af Sang og Glassets Stöd.

Blandt skumle Spillebrödre sad
 en Yngling aaben blid.
 Han stirred paa den glade Rad,
 men stirrede saa hvid.

Velan! Jeg eier intet meer,
 men ligemeget, her!
 Den Klædning jeg har paa du seer
 er hundred Daler værd.

Kom an! kom an! Engang endnu!
 Vel! Sexer alle! Der!
 Tag Spiller! hvorfor töver du?
 min Kiøle din jo er.

Hör unge Menneske jeg har
 et kristent Sindelav,
 ifald jeg dine Klæder taer
 hvad vil der blive af?

Din Hest er tåbt, og gaae tilfods
 den kolde mørke Vei?
 Du fryser, stöder dig tilblods.
 Nei Kiølen taer jeg ei.

Giv mig det *Smykke* som du bær
 der paa dit blotte Bryst.
 Det er vel ei saa meget værd;
 men giøre vel er Lyst.

Nei Spiller! Nei! Jeg har tabt alt,
 min Roe, min Eiendom,
 men tabe *det*? Det var for galt!
 Tag Kiolen skynd dig kom.

Det Guld hvorved mit Hierte slaaer
 det giver jeg dig ei.
 Det fatter ind min Fyllas Haar.
 Det faaer du aldrig! Nei!

Snart skulde hun ved denne Barm
 selv hvilet öm og huld.
 Det er forbi..... Oh jeg er varm!
 Jeg spotter Vintrens Kuld.

Hvad skulde der vel skræmme mig
 som trodsed *alt*? Tag fat!
 Bælmörke Nat, jeg hilser dig.
 For mig er evig Nat!

Den Galning kommer vel igien.
 Han nok betænker sig.
 Det Smykke maa jeg have end,
 för reent han slipper mig.

Men Ludvig ravede afsted,
hans Graad paa Kinden frøs;
i Sneen standsede hans Fied,
da sank han aandelös.

• Ved Nattens matte Stierneglimt
han frem sit Smykke tog
og kyste det. Det sidste Glimt
i Ludvigs Hierte slog.

Man fandt ham aarle Morgenstund,
da alt endnu var tyst,
med Smykket til den blege Mund,
med Haanden paa sit Bryst.

JURA-BIERGET.

I Juras skiønne Egne,
ved Biergets Kiempefod;
der viser man en Klippe,
den er besprængt med Blod.

En Yngling og en Pige
til Kirken aarle gik;
og knælte for Guds Alter,
med helligt Andagtsblik.

Ærværdig Fader knytted
det evigfaste Baand.
"Guds Fred med Eder være!"
Saa gik de Haand i Haand.

Hör Nattergalens Toner
 hist fra det ranke Field,
 hvor tæt Violer voxte,
 ved klare Kildevæld.

Der svæve milde Lufte,
 der trippe muntre Faar,
 der bölge søde Dufte,
 hvor Nattergalen slaaer.

Og Hyrder og Hyrdinder
 saa glade dandse om.
 En Blomsterkrands jeg binder
 dig der min Elskte! kom.

Saa gik han med sin Pige
 op ad det steile Field,
 hvor tæt Violer voxte
 ved klare Kildevæld.

Og Biergets Hyrder smilte
 og sukked: Hun er skiön!
 og Biergets Piger rødmed
 taus til Naturens Sön.

Saa gik de mellem Blomster
 og hørte Skovens Lyd,
 og favnede hinanden,
 og bævede af Fryd.

Men da de kom, hvor Fieldet
 nedludede saa brat,
 hvor skumfuldt Kildevældet
 faldt ned i Dybets Nat,

Da blegkede den Skiønne,
 de spæde Födder gled;
 hen ad det vaade Grønne
 hun sank og styrted ned!

Og som et Midnatsgienfærd
 ved Gravens Bredde, stod
 den unge Mand og svimled
 ned i sin Elsktes Blod.

Da hæved Philomele
 en sielden Veemodssang,
 da risled Kildens Vover
 i større Bølgegang.

Dem Dödens Engel vinkte
 paa Livets bedste Dag.
 Lyksalig den som blegner
 i Elskovs Favnetag!

I Juras skionne Egne,
 ved Biergets Kiempefod,
 der viser man en Klippe,
 den er besprængt med Blod.

FRIDLEIF og HELGA.

ALT Skoven saa prud udi Blomster staaer,
vanked der liden Helga vel svöbt udi Maar.

Vandet rinder over hin liden smaae Steen,
der satte hun sig Helga, den Möe saa reen.

Satte hun sig der Helga, den Möe saa bold.
Fremtreen han Fridleif, med Sværd og Skiold.

Det siger jeg Eder skiön Jomfru for sand:
ret aldrig saae jeg hvidere Lillievand.

I er den faureste Blomme som staaer
udi Eders Faders Abildgaard.

Hveden kommer I unge Herr Fridleif her
saa seent i Qvel under disse Træer?

Ikke havde jeg Roe, ikke havde jeg Rist,
her qviddred Smaafuglen paa Bøgeqvist.

I give mig Eders Love og Troe,
liden Helga saa fanger jeg Rist og Roe.

Det var liden Helga, hun sank i hans Arm saa rød,
som Solen sænkes udi Havets Skiöd.

Aarle hun hastede brat afsted;
han fulgte hende til Borgeled.

Og hör I nu unge Herr Fridleif fiin!
tag denne Guldring af Armen min.

I tage denne Ring udaf Guld hin rød,
I svige mig ikke indtil Eders Död.

Herr Fridleif var sig saa sær i Sind
hannem randt salten Taare paa Kind.

Nu lader jeg til Eders kier Fader staae,
paa min Ros, hin snare Abildgraae.

Herr Fridleif rider under grønne Lide;
hannem lyster til Höieloft at ride.

Hans Hielm var blinkend, hans Spore var klinkend
hans Ros var springend, selv var han saa svingend.

Ung Fridleif rider som han kan bedst,
ved Borgestuering han binder sin Hest.

Op axler han sit Skarlagenskind,
saa triner han fast for Herr Erik ind.

Hel sidde I Herr Erik höviske Mand!
jeg fæster Eders Dotter den Lillievand.

Hure kommer I af Landet fraa,
siden I alt Helga min Dotter saae?

Vel haver jeg draget saa vide om.
De Hellede vog jeg hvor jeg kom.

Han Erland var mig en Hals saa haard,
dog gieste jeg ham med Ulivssaar.

Her Erik skifte sin Mine brat,
han ganger ud i den svarte Nat.

Kryste saa fælen Ædder grøn
udi det Miödhorn, alt udi Lön.

I sætte Eder ned paa min Hynde blöd,
I smagte dertil min gamle Miöd.

Ung Fridleif lagde sin Hielm og drak.
Den kolder Sved af hans Pande sprak.

Det sværger jeg ved den øverste Gud!
ret aldrig stak jeg bedskere Bæger ud!

Aldrig smagte jeg bittre Miöd
og aldrig ventede jeg mindre min Död.

Det da meldte Herr Erik med Læber blaa:
Saamænd, Herr Fridleif! nu döer I paa Straa.

Ædderen svam udi hin brune Miöd.
Nu haver jeg hevnet min Frenedes Död!

Hæl bliver Eder en bedre Brud,
sortblaae, dertil bløgelig seer hun ud.

Herr Erik I haver en stor Forstand,
I bliver Helved en kostelig Mand.

I bringe liden Helga sin Ring saa rød,
I skiule hende ikke ung Fridleifs Död.

Men før skal i vride Vand af Staal,
førre I skal qviste jert Niddingsmaal.

Saa svang han sit Glavind høit omkring,
Herr Fridleif, den unge Ædeling.

Han mærkede sig med sit skarpe Sværd,
saa red han til Odin i Heltefærd.

Herr Erik heder ad Dotteren sin:
Du komme ind til Brudgommen din.

Det da blegnede brat den vene Maard:
Min kiere Herre Fader hvi var I saa haard?

Liden Helgas Hierte slog saa fast,
jeg siger for sanden hendes Öie brast.

Ved Midienat stander Herr Erik i Blod,
med tvende Liig ved sin kolder Fod.

Han stod saa længe, han stod saa stiv,
tilsidst saa stød han foruden Liv.

De lagde liden Helga og Fridleif paa Baal.
De kunde ei flytte Herr Erik fra Maal.

I trende Dage hans Legem stod
og stirred ned i det levret Blod.

Den tredie Nat — da skede et Raab!
Herr Erik faldt ned i en Askehob.

GULDHORNENE.

D_E higer og søger
 i gamle Böger,
 i oplukte Höie
 med speidende Öie,
 paa Sværd og Skiolde
 i muldne Volde,
 paa Runestene
 blandt smuldnede Bene.

Oltids Bedrifter
 anede trylle;
 men i Mulm de sig hylle,
 de gamle Skrifter.
 Blikket stirrer,
 sig Tanken forvirrer.
 I Taage de famle.

"I gamle gamle
 hensvundne Dage!
 da det straalte i Norden,
 da Himlen var paa Jorden,
giv et Glimt tilbage!

Skyen suser,
 Natten bruser,
 Gravhöien sukker,
 Rosen sig lukker.
 De övre Regioner
 toner!
 De sig möde, de sig möde,
 de forklarede Höie,
 kampfarvede, röde,
 med Stierneglands i Öie.

"I som raver i blinde,
 skal finde
 et ældgammelt Minde,
 der skal komme og svinde!
 Dets gyldne Sider
 skal Præget bære
 af de ældste Tider.

Af det kan I lære.
 Med andagtsfuld Ære
 I vor Gave belønne.
 Det skønneste Skønne,
 en *Møe*
 skal Helligdommen finde!"
 Saa synge de og svinde.
 Lufttonerne döe!

Hrymfaxe den sorte
 puster og dukker
 og i Havet sig begraver.
 Morgenens Porte
 Delling oplukker,
 og Skinfaxe traver
 i straalende Lue
 paa Himlens Bue.

Og Fuglene synge.
 Dugperler bade
 Blomsterblade,
 som Vindene gyng.
 Og med svævende Fied
 en *Møe* hendandser

til Marken afsted.
 Violer hende krandsr.
 Hendes Rosenkind brænder,
 hun har Lilliehænder.
 Let som en Hind
 med muntert Sind,
 hun svæver og smiler;
 og som hun iler
 og paa Elskov grubler —
 hun snubler!
 og stirrer og skuer
 gyldne Luer,
 og rødmer og bæver
 og zittrende hæver
 med undrende Aand,
 af sorten Muld,
 med sneehvide Haand,
 det røde Guld.

En sagte Torden
 dundrer!
 Hele Norden
 undrer!

Og hen de stimle
 i store Vrimle,
 og grave og søge
 Skatten at forøge.
 Men intet Guld!
 Deres Haab har bedraget.
 De see kun det Muld,
 hvoraf de er taget.

Et Sekel svinder!!

Over Klippetinder
 det atter bruser.
 Stormenes Sluser
 bryde med Vælde.
 Over Norges Felde
 til Danmarks Dale
 i Skyernes Sale,
 de forklarede Gamle
 sig atter samle.

"For de sieldne Faae
 som vor Gave forstaae,
 som ei Jordlænker binde,

men hvis Siele sig hæve
 til det Eviges Tinde,
 som ane det Höie
 i Naturens Öie,
 som tilbedende bæve
 for Guddommens Straaler,
 i Sole, i Violer,
 i det Mindste, i det Störste,
 som brændende törste
 efter Livets Liv,
 som — o store Aand
 for de svundne Tider!
 see dit Guddomsblik
 paa Helligdommens Sider,
 for *dem* lyder atter vort Bliv!
 Naturens Sön,
 ukiendt i Lön,
 men som sine Fædre
 kraftig og stor,
 dyrkende sin Jord,
 ham vil vi hædre.
 han skal *atter* finde!"
 Saa synge de og svinde.

Hrymfaxe den sorte
 puster og dukker,
 og i Havet sig begraver.
 Morgenens Porte
 Delling oplukker,
 og Skinfaxe traver
 i straalende Luc,
 paa Himlens Bue.

Ved lune Skov
 Öxnene trække
 den tunge Plov,
 over sorten Dække.

Da standser Ploven,
 og en Gysen farer
 igiennem Skoven.
 Fugleskarer
 pludselig tier.
 Hellig Taushed
 alt indviér.

Da klinger i Muld
 det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidsdage
 funkler i de nye Tider.
 Selsomt vendte de tilbage,
 gaadefyldt paa røde Sider.

Mystisk Helligdom omsvæver
 deres gamle Tegn og Mærker.
 Guddomsglorien ombæver
 Evighedens Underværker.

Hædrer dem, thi Skiebnen skalter!
 snart maaskee de er forsvunden.
 Jesu Blod paa Herrens Alter
 fylde dem, som Blod i Lunden.

Men I see kun deres Lue,
 ikke det ærværdigt Høie!
 Sætte dem som Pragt tilskue
 for et mat nysgierrigt Öie.

Himlen sortner, Storme brage!
 Visse Time du er kommen.
 Hvad de gav de tog tilbage.
 Evig bortsvandt Helligdommen.

VIOLSAMPLEREN.

NATTENS blege Gienfærd lyste,
Stormen dreied Kirkespiret.
Emma ved min Side gyste,
som en Engel lillieziret.

Nattens sorte Haner gole,
bange gik min troe Veninde;
hendes hvide Silkekiøle
flagred i de kolde Vinde.

Svagt en Stemme til en Cither
langsomt hørte vi at qvæde.
Da vi treen for Portens Gitter
stod der Een i Dödningklæde.

Emma kom, din Moder vinker
 See, hist ligger jeg saa ene,
 medens Sol og Maane blinker
 paa de kolde Marmorstene.

Emma sank i mine Arme,
 stirred Skyggen mat imøde;
 trykte mig med sidste Varme,
 smilte zittrede og döde.

Hiem jeg bar min Elskerinde,
 kold bestraalt af Nattens Sole.
 Underlige Dödningvinde
 vifted i den lange Kiøle.

Derpaa jeg til Lunden ilte,
 gav mig flittig til at söge,
 mens bestandig Maanen smilte
 blegguul paa de sorte Böge.

Fandt det elskte Træe, som heldte
 over os saa tit fortrolig;
 græd imens jeg Træet fældte,
 slæbte det til Emmas Bolig.

Kysæd hendes hvide Klæder,
 greb en Saug saa mat og ene,
 danned saa de lange Bræder,
 som indslutter hendes Bene.

Hen til hendes kiere Bier
 derpaa jeg mig sagte skyndte.
 Skovens milde Melodier
 vidned Morgenens begyndte.

Bien stak, jeg fandt det ikke;
 ud jeg tog den store Kage.
 Emma stod for mine Blikke,
 stirrende saa huldt tilbage.

Biens Stik jeg henrykt taalte.
 Lys af gule Vox jeg stöbte.
 Klart den sidste Nat de straalte,
 da jeg hendes Liig indsvöbte.

Snoren rasled, i det Dybe
 sank hun, fulgt af mine Taare.
 Rædsomt fölte jeg det krybe,
 giennem hver en lunken Aare.

Næste Nat da Stiernehorden
 veltede sig op af Havet,
 ilte jeg til Kirkegaarden,
 hvor min Emma laae begravet.

Sødt en Stemme til en Cither
 atter hørte jeg at qvæde.
 Tæt ved Portens sorte Gitter
 stod hun i sit Dödningklæde.

Ludvig kom, din Pige vinker!
 See hist ligger jeg saa ene,
 medens Elskovs Stjerne blinker
 paa de hvide Marmorstene.

Emma! raabte jeg med Klage,
 tag mig med, du Eiegode!
 See hvor bleg jeg staaer tilbage
 paa den kolde, mørke Klode.

Ak da hæved hun sin Finger
 høit, den englehvide Pige;
 viste mig den Stie som svinger
 ukiendt sig til Himmerige.

Med en Taare i sit Öie
 kyssed hun mig ömt paa Munden,
 stirred bönlig i det Höie,
 sukkede — og var forsvunden.

Derfor sanker jeg Violer;
 de mit blege Liig skal klæde,
 naar i Nat de hvide Straaler
 vinke mig til evig Glæde.

VALRAVNEN.

De gule Silkeseil, som Vinden fylder,
 hiemlede bugnende den lette Snekke,
 Mens Aftensolen ranke Mast forgylder
 Frue Sigrid sidder paa det høie Dække.
 Da bovner Havet brat med sorte Bylder,
 da pibler Vandet ind af dybe Sprække,
 Den vilde *Valravn* høit i Masten synger,
 mens dybt han Skibet ned mod Grunden tynger.

Frue Sigrid skuer Ravnene i det Høie,
 da blegner hendes røde Rosenmund,
 da trænger Taaren frem i hendes Öie,
 thi Skibet truer med at gaae til Grund.
 O *Valravn*! hvis mit Önske du vil føie,
 da skal du faae af Guld vel femten Pund!
 Tæm Stormen, bring mig paa den sikke Jord;
 leed Skibet varligt i sin stille Fiord.

Med Guld man ei belønner dierve Helte!
 Af Guld, Frue Sigrid, har jeg meer end du.
 For Guld jeg ei en Bølge bort vil velte;
 dog rører mig din ængstelige Hu.
 Giv mig den Skat, du skiuler bag dit Belte,
 da skal jeg tæmme Söens Storm og Gru,
 da skal jeg dybt henstyrte ned i Pölen
 den Havmand, som har klynget sig til Kiölen.

Hvad skiult jeg under Purpurbeltet giemmer,
 det, vilde Valraven! maa du gierne faae.
 For ringe Lön den större du forglemmer,
 det er til Stegerset de Nögler smaa.
 Hvis du mod Havets Magter kiek dig stemmer,
 du gierne der din Föde hente maa.
 Det blanke Knippe hun paa Dækket kaster
 og Raven flagrer bort fra gyldne Master.

Med stærktudspændte, tykke, uldne Vinger
 han med den frygtelige Havmand kiemper.
 Den fræadbedækte Bølge let han tvinger,
 de vilde Storme med sit Blik han dæmper.

Med Varselskrig han sig i Skyen svinger;
 og sagte Vind sig efter Snekken lempet.
 Alt mere taber sig den stærke Torden;
 Frue Sigrid seiler langsomt ind i Fiorden.

I Lunden sidder hun engang ad Qvel,
 ved klaren Söe, der svømmer langsomt Karpen.
 Bestandig risle sagte Kildevæld.
 Hun tænker paa sit Norge og paa Sarpen.
 I Danmark fandt jeg dog mit bedste Held!
 Sin Elskov södt hun synge vil ved Harpen.
 Da vender det sig under hendes Bryst!
 I rædsom Grublen svinder hendes Lyst.

Ak grumme Ravn! nu veed jeg hvad du vilde!
 Hun synker ned, at gaae formaaer hun ei.
 Det er saa dæmrende, det er saa silde.
 Mat blinker Stiernen fra sin Melkevei.
 Ak, grumme Ravn! nu veed jeg hvad du vilde!
 At tale meer den Blege mægter ei.
 Sig Espen over hendes Tinding hvælver;
 som hun den sveder koldt og ængstlig skielver.

Fem Maaneder forgaac, saa bringer hun
et Barn til Verden under bitter Klage.

De döbe det i mørke Midnatstund,
fordi at Trollden intet skal opdage.

Det er en Sön, som Rosen rød og rund.

Men Sigrids Hierte tunge Sorger nage.

I skiulte, dybe Grotte döbes han,
med Kildens isnende, chrystalne Vand.

Han voxer til, og i det hele Rige
er ingen Dreng saa deilig og saa yndig.

Han er saa munter og saa flink tillige;

hans Blik er brændende, hans Tale fyndig.

Han tænker kun paa Kampe og paa Krige.

Den stolte Ganger kan han tæmme myndig.

Men Dronning Sigrid græmmer sig dog saare;

hvergang hun seer ham svømmer hun i Taare.

En Aften sidder hun i Fruerstue;

Kong Alf sin ædle Husbond har hun mistet.

Med Taarer stirrer hun i Solens Lue;

det arme Hierte har kun Sorger fristet.

Da hörer hun en Lyd, og hun maa grue,
 den vilde Valrav'n har sig sagte listet
 ad aabne Vindve ind, paa Egebord.
 Den sætter sig og synger disse Ord:

Rige Fugl kommer susende,
 kommer brusende,
 over Bierge og Dale.
 Seer du vel, du fattig Fugl!
 hvor mine Fiere de prale?

Fattig Fugl kommer hinkende,
 kommer linkende,
 over Ager og Enge.
 Seer du vel, du rige Fugl!
 hvor mine Fiere de hænge?

Husker du
 o Dronning nu
 da du paa Bølgerne hinked?
 da var du den fattig Fugl,
 da ad den rige du vinked.

Valravn kommer susende,
 kommer brusende,
 over Bierge og Dale.
 Dronning riig!
 naar vil du mig
 nu med dit Foster betale?

Da svimled Dronning Sigrid langsomt hen.
 Den hulde Qvinde blegner som en Lillie.
 Flye! sukker hun, du Mörkets fæle Ven!
 Min Bön skal kiempe mod din onde Villie.
 Hun korser sig — da flygter den igien;
 men spottende den dandser först paa Tillie
 og synger: Ingen Bön mig staaer imod!
 Jeg slukke vil min Törst i christent Blod.

Ung Harald axler sit Skarlagenskind.
 Min Moders bittre Kummer maa jeg vide.
 Saa triner han i Höieloftet ind.
 Kier Moder min! du sige mig din Qvide!
 Hvi er du bleg, min Moder, som et Liin?
 Betroe din Sön ved stille Midnatstide
 hvad der saa længe naget har dit Hierte.
 En meddelt Smerte er en mindre Smerte.

Da sukker Sigrîd efter lange Bön:
 O Harald! der er Skabninger hernede,
 som drive deres Ondskab skiult i Lön,
 som Herren skabte i sin grumme Vrede.
 Her vandrer om en grusom Trolld', min Sön!
 fra hvem at frelses vist enhver maa bede.
 Hans blodigröde Öie rædsomt skuler.
 Hver Aften kommer han af sine Huler.

I fordums Dage var han höi og stor
 og voxen som en dierv og ædel Kiempe;
 men Jesu rene Lære i vort Nord
 har lært de onde Aanders Stolthed dæmpe.
 Nu er han kun en Ravn, ei nær saa stor,
 dog stor nok til at öve sin Ulempe.
 Vee den som falder i hans grumme Hænder.
 Ja svared Harald, jeg hans Rygte kiender.

Da Dronning Sigrîd tunge Taare fælder.
 Hvad der er hændet hun ham siger nu.
 Ung Harald rolig til sit Sværd sig hælder,
 og hörer hende uden mindste Gru.

Ak Harald! Qval og Kummer mig forælder,
 nu veed du alt, og du er rolig, du?
 Da hæved Sönnen rask det blanke Öie,
 og talde, mens han stierred i det Höie.

En Sommernat, min Moder, i en Lund
 jeg mellem svale, höie Blomster laae.
 Mildt dyssedes jeg ind i sagte Blund,
 thi Nattergalen monne yndigt slaee.
 Da aabnedes for mig i samme Stund
 lidt efter lidt det höie Himmelblaae.
 En Engel sank mig smilende imöde,
 forunderlig omstraalt af Morgenröde.

Han viste mig en Kiede, som sig rækked
 fra Himlen ud, den klang som Fryd og Klage.
 Halvsynlig den sig rundt om Jorden strækked,
 i mange Bugter vendte den tilbage.
 Med Blodstænk var den ofte heel bedækket;
 paa mange Steder Leddene var svage.
 Af blandet Erts den slyngte sig om Muldet;
 först Guld, saa Sölv, saa Jern, saa atter Gullet.

Da raabte Englen med sin klare Stemme:
 Du *Skiebnens Kiede* seer, som hænger ned.
 Den sluttet er! Dens Løb kan intet hemme!
 Alt ordnes ved en stræng Nödvendighed.
 Han svandt, men aldrig jeg min Dröm skal
 glemme.

Jeg saae mig som et ringe, blodigt Led.
 Jeg frygter ei, jeg gaaer naaer Skiebnen kalder.
 Ei, uden Gud, en Spurv til Jorden falder!

Det hviner giennem Nattens sorte Skye.
 De grumsethvide Bølger slaae paa Land.
 De stærke Vinde kaste höit med Gny
 en skotlansk Snekke paa det hvide Sand.
 Til Kongeborgen strax de alle tye.
 En deilig Møe og tretten dierve Mand.
 Minona, Kongens Datter, Skotlands Lyst!
 har Stormen drevet til den danske Kyst.

De hugge Bielker i den dunkle Lund,
 Minona gaaer med Harald Arm i Arm;
 södt aander hendes röde Purpurmund,
 det ranke Liv omslynger han saa varm.

Det er i Vaar en deilig Aftenstund.
 De synke begge tause Barm til Barm.
 Da synger Nattergalen saa vemodig,
 og Maanen hæver sig saa stor, saa blodig!

Nu tæt de føie stærke Bielker fast;
 alt vugges Snekken af den milde Ström.
 Nu hæve de paa Dækket ranke Mast.
 Minona favner Harald elskovsöm.
 Hans kiekke unge Hierte slaaer saa fast.
 Hun seiler bort. — Som vækket af en Dröm
 han staaer og skuer med det vaade Öie
 den glatte Kiöl de klare Bölger plöie.

Et Aar forgaaer, Frue Sigrids Sorg forsvinder,
 den vilde Valravns Magt ei meer hun frygter.
 En sagte Rödme livner hendes Kinder,
 og Taaren fra det blide Öie flygter.
 I Styrke Harald meer og mere vinder.
 Din Magt, o Ravn! bestaaer i löse Rygter.
 Din matte Kloe min Sön vist aldrig slaaer.
 Du har nu truet ham i tyve Aar.

Ung Harald vanker om saa længselfuld,
 han ganger for sin Moder ind at stande.
 Minona er saa elskelig, saa huld!
 Hun vinker mig til Skotlands fierne Lande.
 Giv mig et Skib med Kiemper og med Guld,
 og lad mig plöie Havets salte Vande.
 Jeg kommer glad igien, som jeg drog ud,
 og bringer dig en Datter, mig en Brud.

Frue Sigrid gaaer saa tankefuld i Sind.
 De tunge Fied ved Stierneglimt sig flytte,
 Saa triner hun i Skovens Mörke ind
 og aabner gamle Brunos lave Hytte.
 Der sidder han med Haanden under Kind,
 i Klæder som for Kulden kun beskytte;
 med Bibelen i sine matte Hænder.
 Den lille Lampe svagt i Natten brænder.

Hil være dig ærværdig gamle Mand!
 Din Dronning kommer hid ved Midnatstide.
 Ung Harald drage vil til fierne Land,
 hans sande Skiebhne længes jeg at vide.

Du læser Stiernerne! See der om han
 skal smædelig ynkværdig Döden lide.
 Forjag hans ömme Moders sidste Smerte,
 da skal hun takke dig med lettet Hierte.

Den Gamle reiser sig af lune Vraa;
 med blottet Hoved, foldet fromme Hænder
 han træder ud og stirrer i det Blaa,
 hvis röde Tegn hans gamle Öie kiender.
 Sædvanligt, siger han, de Stierner staae;
 en eeneste med selsom Ild kun brænder.
 Vær tröstig! thi jeg seer at Harald kan
 paa *Havet* dræbes ei, og ei paa *Land*.

Da funkler som en Stierne i det Höie,
 ved Eremittens tröstelige Ord,
 af Glæde Dronning Sigrids skiönne Öie.
 Nu jeg min Sön til Havet fro betroer!
 Nu maae han gierne salte Bølger plöie.
 Han dræbes ei paa Hav og ei paa Jord.
 Han sidde skal paa Tingets höie Steen,
 naar Graven længst har smuldnnet mine Been.

Det røde Silkeflag fra Masten kneiser,
 den lange Drage hvidsler under Öe.
 Nu höit i Raae de hvide Seil man heiser.
 Den stolte Byrde vugger paa sin Söe.
 Ung Harald ganger Aftnen för han reiser
 i Lunden ud, hvor först han saae sin Möe.
 Alt synes ham saa seent, han önsker: Gid
 jeg havde Vinger, for at flyve did!

Da hvidsler Buskene i Nattens Vinde,
 da lyder fierne, svage Hundeglam.
 De blege Lygtemænd i Mosen svinde,
 og Snogen nærmer sig saa mild og tam.
 Da træder hurtig frem en gammel Qvinde,
 paa Ryggen bærer hun en *Fiederham*;
 mildt smile hendes runkne, gule Kinder.
 Hun lægger Hammen ved hans Fod og svinder!

Ung Harald undrer sig, dog ei han bæver;
 kun selsomt higende hans Hierte slaaer.
 Den store Fiederham han langsomt hæver.
 Af brogetskiönne Fiere den bestaaer.

At klæde sig deri hans Önske kræver;
 den underlige Drift han ei modstaaer.
 Han flyve kan, han hæver sig, men længe
 han svæver kun ad lave, flade Enge.

Hvi töver jeg? hvad holder mig tilbage?
 Jeg er i Skotland inden Morgen gryer.
 Saa stiger han i Luften som en Drage,
 og suser under Himlens höie Skyer.
 Hans Vinger over Havet Flugten tage.
 Bort svinde Skove, Lunde, Borge, Byer.
 Han seer sig ene under Himlen flyde.
 Dybt under ham de sorte Bølger bryde.

Da klapprer det i Luften og han skuer
 den gyselige Ravn at nærme sig.
 Dens Öine flammer som to röde Luer.
 Ei Harald! skal jeg eengang finde dig!
 For förste Gang ung Haralds Hierte gruer,
 den skiönne Yngling ölegner som et Liig.
 Af rædsom Angest svulmer höit hans Bryst,
 han hæver sorgeligt sin hulde Röst:

Jeg seer det nytter ei mod Skiebnen stride!
 Jeg er dit Rov, Gud staae mig bi i Nöden!
 Men förend du mig grum vil sönderslide,
 und mig en salig Stund i Morgenröden.
 Minona er min Brud! lad mig nedglide
 til hendes Buur og henrykt glemme Döden
 i Elskovs Favn, da skal jeg sikkert komme
 til dig igien, naar korte Frist er omme.

Fast holder Ravnens Klöer ham i det Höie;
 den stirrer paa ham med begierligt Mod.
 Skiönt gierne strax min Lyst jeg vilde föie,
 skal jeg dog vise dig at jeg er god.
 Saa hug den ud ung Haralds höire Öie;
 saa drak den Helvten af hans Hierteblod.
 Nu har jeg mærket dig, nu kan du vende
 til Jorden ned, nu er du god at kiende.

Ung Harald synker langsomt ned med Taare
 fra Skyen i den lavere Natur.
 Han hviler sig paa sorte Dödningbaare,
 som staaer ved Kirkens höie röde Muur.

Tung er hans Gang, men o han elsker saare!
 Han raver til Minonas Jomfrubuur.
 Han skielver bleg ved Dören, thi hans Mod
 har Trolden drukkit med hans Hierteblod.

Minona kom, för Haralds Hierte brister!
 endnu det banker blödende för dig.
 Paa Jorden du din elskte Harald mistet.
 Du seer ham atter udi Himmerig!
 Minona kom, o kom mit Hierte brister;
 lad mig dog eengang först omfavne dig!
 Saa synger han med Elskovs sidste Lyst,
 mens Döden raller i hans kolde Bryst.

Da kommer hun. O Naade i det Höie!
 min Haralds blege Gienfærd för mig staaer.
 Der rinder Blod og Taarer af hans Öie,
 rödt klæbe sig hans lange gule Haar!
 Minona, kom! betragt mig ganske nöie.
 Jeg er en Skygge ei, mit Hierte slaaer
 med Krampetræk af Elskov og af Smerte.
 Kom, læg din varme Haand paa Haralds Hierte.

Da standser brat Minonas Taarer stride,
 da falmer hendes Purpurlæber blaa,
 da bliver Kindens røde Roser hvide,
 da bliver Issens sorte Lokker graae,
 Alt hvad han leed og hvad han end skal lide
 fortæller han, mens Favn mod Favn de staae.
 For sidste Gang i Elskovs søde Lyst
 de smelte sammen klynget Bryst mod Bryst.

Lev vel, Minona! nu jeg frygter ikke,
 Hist aabner Faderen sit Himmerig.
 Giv mig et Kys, og smil med dine Blikke,
 og glem at Harald var ulykkelig.
 Da skal jeg Dödens Kalk frimodig drikke.
 Lev vel Minona! Himlen signe dig.
 Saa favnede han bleg sin elskte Moe,
 og svang sig høit henover salten Søe.

Det brustne Öie stirrer — han er svunden!
 hun staaer tilbage paa det kolde Muld.
 Da blusser hun, da synker hun i Lunden,
 da beder hun til Himlen andagtsfuld:

Du, som ved Daaben er med mig forbunden,
 du, som paa Jorden var saa god og huld,
 du, som lod Petrus gaae paa Havets Bølge,
 lad mig i Luften høit min Harald følge!

Da vifter Buskene i Morgenvinde,
 da lyder Nattergalens fierne Sang,
 da rødmer Solen mildt fra Fieldets Tinde,
 da dufter Blomsten fra den grønne Vang.
 Og langsomt triner frem en ung Hyrdinde,
 paa Armen bærer hun en Fiederham.
 Sörgmodigt smiler hendes røde Kinder,
 hun lægger den paa Græsset og forsvinder,

Og flux Minona sig i Hammen klæder,
 høit svinger hun sig med behiertet Aand.
 Ei længer hendes brystne Öie græder,
 hun flagrer hen i sieldne Klædebond.
 De Fugle, som hun seer paa høie Steder,
 dem dræber hun med Saxen i sin Haand,
 Med Klempekraft hun sine Vinger slaaer;
 men dog den vilde Ravn hun ikke naaer.

Da hörer hun i lave Luft det klynker;
 hun lytter med et rovbegierligt Mod?
 Med Örnens Flugt hun ned paa Stranden synker.
 Den er besprængt med Haralds varme Blod!
 Hun blusser smilende, ei hun sig ynker.
 Hans höire Haand hun skuer ved sin Fod.
 Det eneste som Ravnen lod tilbage,
 hans Troskabspandt i Elskovs hulde Dage!

Hun giemmer Haanden paa sit blotte Bryst,
 saa rædsomt hendes blege Læber lee.
 Hver Fugl hun möder i sin vilde Lyst
 den klipper hendes skarpe Sax i tree.
 Da hæver Ravnen sig til sidste Dyst —
 hun klipper som hun klippede i Snee!
 Den lodne Krop maa söge dybt sin Grav
 paa tusind Steder i det vilde Hav.

De sorte Bølger bruse ikke længer,
 de skylle maanbestraalt paa runde Stene.
 Vemodigt Strandens Piil med Lövet hænger,
 det hvidsler underligt i Lundens Grene.

I Nattens Blaa sig Stiernnen mat fremtrænger.
 En sølvklar Skye ved Maanen flyder ene.
 Det er Minona døende som svæver.
 Hun synker ei, hun sig til Himlen hæver!

HARVESTILLEN ved POSTHUSET.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

Harvestillen ved Posthuset.

HARPESPILLEREN VED POSTHUSET.

H_{ER} vil jeg sidde og Harpen slaae,
og synge en underlig Sang.
Her ile hid baade Store og Smaa,
ved mit Spil bliver let deres Gang;
thi Tonernes Harmonie
udvider Hiertet, gör Sjelen frie,
nedriver Smaahedens Muur,
og samler den hele Natur.

Og mens jeg synger med hævet Röst
da giver mig hver sin Skierv,
En Skjerv for at fylde det tomme Bryst,
det er et ædelt Erhverv!

Jeg sidder som Oltids Skiald
 og digter og synger, store Kald!
 Skiönt gammel med sølvgraae Haar,
 dog kraftigt jeg Harpen slaaer.

Men siig du mig, du liden Smaadrenge O
 hvad er dette her for et Huus,
 hvortil baade Höie og Lave i Fleng
 hentumle som i en Ruus?

"Det Huus er til Nytte og Gavn,
 Herhid komme Breve fra fierneste Havn,
 Fra Syst, Öst, Vest og fra Nord,
 fra den hele vidtløftige Jord!"

O stimler man hid for Kundskab at faae,
 med Higen og nysgierrigt Sind,
 da vil mine Strengte, hvorvel jeg dem slaae,
 kun lidet bringe mig ind.

De holde vel sligt for Tant.
 De gyldne Dage fra Jorden svandt!
 Den helligste Harmonie
 nedsank til et koldt Barbarie.

Dog hvad der er siunken kan atter opstaae,
 Naturen er ikke död!
 Under Asken i den afsides Vraae
 ligger hist og her dog en Glöd.
 At læse i Menneskets Blik
 er desuden min Lyst og min gamle Skik;
 O nok er at læse her,
 thi hvor forskiellige hver.

Og kunde jeg medens de styrte afsted
 ad Porten ind som en Elv,
 et Öieblik sagtnet det hurtige Fied,
 faae dem til at glemme sig selv,
 og Breve og Penge og kolde Ord,
 for Sol og Maane og Blomster og Jord,
 kunde jeg standse den hele Flok,
 da var det dog artig nok.

Hist kommer en Sværm, den iler hid
 med kolde urolige Smil,
 og ingens Mine er aaben og blid,
 deres Væsen er Snildhed og Fil.

De strax i Brevene see,
 og nogle skule og nogle lee.
 De skynde sig bort igien.
 O det var nok *Handelsmænd!*

Men den som loe vil jeg tale til,
 den Glade er aabend og blöd.
 Du Rige! hör min Sang, om du vil,
 og giv mig saa lidet til Bröd.
 "Gaae bort du Fattigdoms Tolk.
 Hvi sidder du her i Veien for Folk?
 Hvad nytter dit Klimprerie?
 Hyt dig for vort Politie!"

Hvad nytter det? O du nyttige Drog!
 den Aand som dit Guld tynger ned
 den hæver jeg dristig igien! — Men dog
 hvor kan jeg paa *dig* blive vred!
 Gaae hen med Braves Foragt,
 med Fattiges Taarer, med Usles Agt,
 og kald dig saa mellem dem
 i Staten en gavnende Lem.

Hist staaer en Mand saa rolig og blid,
 han Penge taer ud af et Brev.
 Han nærmer sig venligt og langsomt hid.
 Mine Toner hans Hierte henrev.
 Beløn min brændende Sang,
 da kierkommen den i dit Öre klang!
 "Til min Dör paa Löverdag gaae,
 da skal du en Skofte faae!"

Og længe han ventede og længe han sad
 taalmodig paa iiskolde Steen;
 og længe han spilled og længe han qvad
 med en Siel saa uskyldig og reen.
 Faae hørte hans Harpeklang,
 og ingen belönned hans skönnne Sang.
 De Fattige böde ham dog,
 men af disse han intet tog.

Alt nærmer sig Natten kold og vaad;
 jeg er fremmed her og forladt.
 Til at leie mig ind har jeg ikke Raad;
 jeg maae gaae paa Gaden i Nat!

mine Fingre er stive af Kuld.
 Ak hvi forenes ei Dyd med Guld?
 Til at spille er det for koldt.
 Til at tigge er jeg for stolt!

Og færre blive de Mennesker her;
 men tys, jeg hörer et Suk?

En brændende Yngling jeg skuer der,
 han er saa rört og saa smuk.
 Med Brev i skielvende Haand
 han stirrer til Himlen med henrykt Aand.
 O han skal høre min Sang
 og lönne min Harpeklang.

Du sneehvide Olding du smelter mit Bryst,
 saa ganske stemt for din Qvad!

Det bæver af Kierligheds söde Lyst.
 Om min Elskedes Hierte jeg bad.

Hun skriver mig til, see her:
 "Min Ludvig! jeg har dig evig kier."

O syng til Strengenes Lyd
 en Sang om Kierligheds Fryd!

Og Gubben sang og en sagte Ild
 i hans blege Kinder opjog.

Han mindede sin Ungdoms Lyst og vild-
henreven han Harpen slog.

Og Ynglingen kasted en Pung
i hans Skiød, af rödeste Guld saa tung.

Hans brændende Taare randt.

Han kyssede den Gamle og svandt.

Forbauset stirrede Oldingen hen,
og kaldte med skielvende Röst;
men Ynglingen saae han aldrig igien,
han ilte med svulmende Bryst!

Da greb med prophetisk Aand
i Harpen den Gamle, med kraftig Haand.
Begeistret han jublende sang,
ved Strengens dæmpede Klang:

Endnu er *Kierlighed* til paa Jord
med det Övrige ikke den svandt.

Jeg haaber, jeg haaber, min Troe er stor,
den Tid skal komme tilbage, som randt!

Ja Kierligheds Gnist saa mild
skal tænde Oldtidens Guddomsild.

Af det kolde, natlige Hav

skal Solen staae frem af sin Grav!

ROSMER HAVMAND.

KONNING Uller er sig i Hu saa Mod,
han sidder ved Midienat.

Mens Maanen langsomt gaaer op i Blod
rinder paa Kinden hans Taare brat.

Vemodigt lyder hans Harpe i Lunden.

Elina, den Elskede, er forsvunden!

Min Roe er borte, en rasende Ild
har tændt sig dybt i min Barm.
Den ulmer og flammer saa vild saa vild!
Den spender til Vrede min matte Arm,
Jeg vil tumle som de oprørte Tanker,
giennem fraadende Hav, paa bristende Planker.

De reise paa Dækket den gyldne Mast,
 de spænde de Silkeseil ud.
 Nu ville vi alle staae Last og Brast,
 og roligt vente paa Skiebnens Bud.
 De brændende Hierter, som Kummer fordölge,
 kan kun indlulles blidt af den rasende Bølge.

Det er lutter unge behiortede Mænd,
 som misted den elskede Møe;
 som har intet at ønske paa Jorden igien
 uden Favn mod Favn med hinanden at døe.
 De hige, mens varslende Vinde larme,
 efter at styrte i Havgudens kiölende Arme.

Masten splintredes, Roret brak!
 Christ frels os, nu er det forbi!
 Masten styrtede, Skibet sprak!
 I vakkre Brødre! hist samles vi.
 Den skumklædte Bølge sig over dem lukker,
 Dybet de luende Hierter slukker!

Giennem dybe, klare Blaae
 synker Kongen ned i Sandet.
 Nattens blanke Stierner smaa
 kan han skimte giennem Vandet.
 Paa en Eng af Blomster fuld
 sidder han paa grønne Tue.
 Havet hæver sig saa huld,
 som en sølvblaa Himmelbue.
 Men et selsomt Trylleflor
 slører dog den hele Scene,
 dækker Himmel, Hav og Jord,
 alting, kun ei ham allene.
 I den milde Sommerdag
 staaer Naturen klar og rolig.
 Hist et guldudhamret Tag
 hvælver om en stille Bolig.
 Uller sagte gaaer derind
 søde Toner kan han høre.
 Rosen livnes paa hans Kind.
 Sangen er bekiendt hans Öre.
 Dören svævende gaaer op,
 Med uskyldig Englemine,
 som en svulmet Rosenknop
 smiler for hans Blik Eline.

Taus hun synker til hans Bryst,
 taus hensvæve de i Dalen;
 deres Hierters höie Lyst
 tolkes kun af Nattergalen.
 Ved den skyggefulde Hæk,
 som bortvifter hede Straaler,
 sætte de dem ved en Bæk,
 mellem duftende Violer.
 Om den runde, hvide Arm
 slutter fine Silkesömme,
 i den höie fulde Barm
 ruller Issens gyldne Strömme.
 Med den milde Rosenmund
 hun sin Skiebhne ham fortæller.
 Taus tilhører stille Lund,
 Almen lyttende sig hælder.

En Sommeraften, klar og huld,
 da sad jeg ved den svale Strand.
 I Silke vandt jeg pruden Guld,
 mildt kruste sig det stille Vand.

Da dreied i det Sölverblaae
 sig Söen pludselig saa rund.
 Vidt bredte sig de Kredse smaae,
 det vifted stærkt fra Strand og Lund.

Da skildte Vandet sig til Bund,
 som fordums Tid det røde Hav;
 en Kiempe fra den vaade Grund
 steeg langsomt af sin dybe Grav.

Da hæved Stormen sig saa vild,
 da sortned Himmelen saa brat,
 kun Stiernen med sin Purpurild
 nedlued i den sorte Nat.

Jeg skimted ham saa bleg og hvid.
 Et Öie kun i Panden stod;
 han nærmede sig langsomt hid,
 hans Öie lödede med Blod.

Sin stærke Arm han om mig svang,
 saa sprang han i den salte Söe!
 Tæt luktes höie Bölgegang,
 Jeg troede sikkerlig at döe.

Da Elskte! blandte sig for dig
 min Taare med det salte Hav.
 Gud Fader udi Himmerig
 lovpriset vær! du tog, du gav.

Den stærke Havmand som et Lyn
 stak ned i Dybet paa en Hval.
 Jeg studsed ved det sieldne Syn!
 Han bragte mig til denne Sal.

Et Aar jeg er paa Havsens Bund,
 og Rosmer trykker hver en Nat
 eet isnet Kys kun paa min Mund,
 og spørger: Har du mig forladt?

Og skiönt han er saa blid og mild
 saa svarer jeg dog altid: Nei!
 Da slukker sig hans Öies Ild,
 han sukker dybt og gaaer sin Vei.

Jeg hörer ham da Harpen slaae.
 Snart lyder den som Kildevæld;
 snart som naar dybe Elve gaae
 om Natten i det hule Field.

Kong Uller smiler glad,
 af Fryd Elina skielver.
 Da skilles Havet ad,
 som sig i Luften hvælver.

En Skye saa sort og stor
 Vandbuen giennembrød.
 Sin Arm Elina snoer
 om Uller i sin Nød!

See Skyen vælter frem!
 Flye, Elskte! vær ei seen;
 thi kommer Rosmer hiem,
 han steger dig paa Teen.

Fra Græsset Uller sprang.
 Han paa sit Glavind slog;
 Det er ei førstegang
 at jeg en Kiempe vog!

Ak var din Arm en Storm
 og var dit Sværd et Field,
 den høie Rosmer Kong
 du slogst dog ei ihjel.

Ved skiön Elinas Ord
 Kong Uller undres saare.
 En Skræk ham giennemfoer,
 ved hendes salte Taare.

Ak hvis du skulde döe!
 Kom, Elskte! lad os gaae,
 Den bange Fæstemöe
 ham skiuler i en Vraa.

Da svulmer Hiertet ham.
 Sin Harm han ei kan dæmpe.
 Han siger: Det er Skam
 at vige for en Kiempe!

Da kommer Rosmer ind.
 Hans Fodtrin ryster Jord;
 hans Aande er en Vind,
 en Torden er hans Ord.

En Kratskov er hans Skieg,
 hans Skiold et Klippelag,
 hans Kölle er en Eeg,
 hans Hielm et gammelt Vrag.

Da tier Uller stil,
 hans Kinder blier saa hvide;
 han lytter sagte til,
 ham lyster ei at stride.

Hvo monne til dig komme,
 mens jeg var høit paa Strand?
 Jeg lugter paa min Tromme
 her er en christen Mand!

Der flöi en Fugl herind,
 med Dödmands Been i Munde.
 Jeg smed det ud igien,
 det snarest jeg kunde.

Hun klapper ham saa snild,
 hun sætter Mad paa Bord,
 Den Havmand blier saa mild,
 ved skiön Elinas Ord.

Hun synger ham en Sang,
 hun reder af hans Haar
 det fæle Gruus og Tang,
 hun det i Lokker slaaer.

Da bliver Rosmer fro
 da det er jevnt og glat.
 Saa lysteligt han loe
 at Muren revned brat.

Og hör nu Rosmer kiere!
 Nægt ei min ringe Bön.
 Du ikke grum fortære
 min Moders ældste Sön!

Ham Havet drev herved,
 han sidder i en Vraa.
 Han er i Nöd bestæd,
 han tör ei for dig gaae.

Elina ei du græde!
 Er Rosmer da saa slem?
 Jeg skal ham ikke æde.
 Lad ham kun komme frem!

Da fatter Uller Mod,
 han triner af sit Læe.
 Han staaer ved Rosmers Fod.
 Han sætter ham paa Knæe.

Er du Elinas Broder?
 Da mig velkommen vær!
 Er du af samme Moder?
 Da est du Rosmer kier!

Vær freidig kun i Sind!
 Er du den ældste Søn?
 Han klapper ham paa Kind,
 den bliver guul og grøn.

Han sætter ham paa Kappe.
 Min Haand er alt for stor,
 til kielende at klappe
 saa spædt et lille Noer.

Da blussed Uller rød.
 Han drog sit Sværd i Harm.
 Nu skal du faae din Död!
 Det foer i Rosmers Barm.

Han rörer ei en Mine;
 han sidder ganske tryg.
 Luk Vinduet, Eline!
 nu stak der mig en Myg!

Derpaa hun følger ham
 mildtsmilende til Senge.
 Det er en sølvklar Dam,
 imellem Blomsterenge.

Ned i sin vaade Vugge
 han stiger uden Harm.
 De Elskte see ham dukke,
 og synke Barm til Barm!

Et Aar forgaaer paa Havets Bunde
 i Elskovs Lyst;
 i altid grønne Myrthelunde,
 Bryst imod Bryst.

Da sukker Uller tit af Længsel
 ved Aaens Bred.
 Ak hvad er i et evigt Fængsel
 selv Kierlighed.

Den vaade Muur, vel hundred Favne,
 adskiller dem
 fra hver en Fryd de tungt maa savne,
 fra elskte Hiem!

O du som skienkte mig min Pige,
 saa huld igien!
 skienk mig mit stolte Kongerige,
 skienk mig min Ven!

Lad ikke her vort Liv hendaane,
 i Dæmringskier.
 Du røde Sol! Du hvide Maane!
 Ak var I her!

Elina ganger snild at stande
 for Rosmer ind.
 Stærkt higer op til hine Lande
 min Broders Sind.

Sin Længsel kan han si fordölge,
 Du stærke Mand!
 Bring ham igiennem Havets Bølge,
 paa tørre Sand.

Giv ham en jernbeslagen Kiste
 opfyldt med Guld.
 For al den Godhed du ham viste
 jeg blier dig huld.

Ak dersom du mig huld vil blive,
 bestandig huld!
 da skal jeg strax din Broder give
 Frihed og Guld.

Elina med saa megen Liste
 tog Guldet ud;
 saa lagde hun sig selv i Kiste,
 den skiønne Brud!

Höi Rosmer farer alt med Lempe,
 han er saa tryg;
 Han løfter op den unge Kiempe
 paa brede Ryg.

Den tunge Kiste let han tager
 i stærken Mund;
 derpaa han med sin Byrde drager
 fra Havsens Bund.

Nu har jeg hævet dig paa Landet,
 til Solen rød.
 Nævn aldrig hvad du saae i Vandet,
 det blev din Död!

Saa sprang han atter ud i Havet.
 Det stod i Skye!
 Af Bølgerne han blev begravet,
 i Morgengry.

Men da han ikke fandt Eline
 da blev han bleg,
 da malte Angest hver en Mine,
 og höit han skreg.

Dybt hörtes han i Havet larme
 med Arm og Been.
 Tilsidst han sprang af Qval og Harme
 til Flintesteen.

Lumsk dukker nu hans haarde Pande.
 Nu er hans Lyst
 at lade Havets Snekker strande,
 imod sit Bryst.

Men Uller og Elina henrykt staae
med Glædestaarer i hinandens Arme.
De høre Lundens Nattergale slaae,
kun fiernt de høre Havets Bølger larme.
De aande i det rene Ætherblaae,
de bade sig i Morgensolens Varme.
Letsvævende de iler op fra Lunden.
Alt synes dem en Dröm, som er forsvunden!

BLANDINGER.

BLANDING

NATUR - TEMPERAMENTER.

P H L E G M A.

ÖSTENS lange, blege Strimmel
breder ud sin hvide Fold.
Stiernen döer paa matte Himmel,
Luften er saa vaad og kold.
Perleduggens tætte Vrimmel
glindser fra den grønne Vold.
Langsomt følger Bonden Ploven,
velter fugtigtunge Jord.
Taus og sort sig hvælver Skoven,
uden Sange, uden Ord!
Fieldet staaer saa stump i Taagen.
Hisset Valmuebusken groer.

Nattens höitidsfulde Time
 hen i Evigheden foer.
 Ingen Kirkeklokker kime
 Dödninger af dunkle Jord.
 Træt af store Midnatscene
 sover mystiske Natur.
 Roligt muldne gamle Bene,
 hisset bag den gamle Muur.
 Mat og kold kun Vinden bølger
 hen i Dammens vaade Siv.
 Morgentaagefloret dölger
 hyllende Naturens Liv.

SANGVINI T E T.

Milde Saphirer paa Himmelens Bue
 hæve den prægtige Hvælving med Ynde.
 Östkanten brænder med Rosernes Lue.
 Skovenes qviddrende Sange begynde.
 Tusind Karfunkler i Solen vi skue.
 Guldgule Bølger i Floden sig skynde.
 Blomsten udfolder forföriske Blade,
 boler med Solen i kiölige Bade.

Elskov! Elskov!

Venus Cypria!

Dit Altar staaer

i de svale Dale,

i de skiønne, grønne

duftende Hvælvinger,

hvor Philomela slaaer,

hvor den rislende Sölvbølge gaaer.

Vellysten blusser paa svulmende Læber,

Faunerne smile og Uskyld forsager.

Lokkende Skiersild! som pirrende dræber!

Helvedes Lue! som Æthren forjager!

Sielen forsvinder, den höiere Sands.

Dyret og Mennesket, Blomsten og Lövet

törres, forstokkes og nærmer sig Stövet,

svungen i Straalens ophidsende Dands!

Elskov! Elskov!

Venus Cypria!

Hvor den rislende Sölvbølge gaaer,

hvor Philomela slaaer,

i de duftende Hvælvinger,

i de skiønne, grønne

svale Dale

dit Altar staaer!

C O L O R.

Hvad sortner?

Det er Himlens Bue!

Hvad lysner?

Det er Heklas Lue!

Den stærkeste Kiempe i Nor,
den gamle *Thor*!

Der staaer han, forvandlet til et Field.
Hedder Hekla!

Med Iispandser om sit Bryst,
med Torden i sin Röst,
med gloende Tunge!

Harniskpladerne runge!

Paa hiin Side af det vilde Ocean
staaer hans Fostbroder *Vulkan*!

Hedder Etna!

Luende Blod paa den skielvende Jord
har de stænket i hinandens Spor.

Da det gamle Rige svandt

grumt de sig forbandt,

for pludselig eengang med Kiempevægt

at knuse den nyere Slægt,

som myldrer mellem begge

deres Flintevægge.

Nu raadslaae de sammen i den mørke Gang
saa lang,
under Europa.

Frels os Jesus af Nazareth!

Paa Engen hist to Roser stod,

Fod ved Fod,

i Ungdomsblod.

See hvor de skilles ad ved en Kløft!

ved en bundløs Grøft.

Den evige Vrede

har draget det flammede Sværd af sin Skede!

Hvi bliver I alle saa blege?

MELANCHOLIE.

Tordnen meer ei lyder.

Maanen giennembryder

Nattens brystne Skye.

Spredt er Jordens Dampe.

Himlens hvide Lampe

brænder klart paa nye.

Intet Skrald

og Klippefald.

Allevegne Taushed ruger.

Græsset Regnen suger.

Venligt Nattergalen

synger hist i Dalen

mellem Blomsterbed,

paa den Klippetinde

som for barske Vinde

nylig styrted ned.

Øybt til Krat

i dunkle Nat

böd et Öieblik den reise.

Secler saae den kneise!

Hist i Blomsterdække

Jordens lange Sprække

gaber sort og stor.

Mildt ved Maanens Straaler

duftende Violer

sig ad Randen snoer.

Snart en Broe

med freidig Roe,

Dalens Hyrder her vil bygge,

over Döden trygge!

Sorglöst Kildevældet
 risler nu fra Fieldet,
 i sin gamle Dands.
 Klippens Roser vinke,
 Himlens Stierne blinke
 med fornyet Glands.
 Skiønne Jord,
 i Nattens Flor!
 Dobbelt skiøn er Midnatslunden
 efter Rædselstunden.

Naar den *sidste* kommer!
 Naar den store Dommer
 knuser eget Værk;
 naar han Havet velter,
 naar han Jorden ælter,
 med sin Arm saa stærk,
 skal en Nat
 blandt Blomsterkrat,
 mere klar, hvor ingen famle,
 blidelig os samle!

DEN FREMBRYDENDE VAAR.

ENGENE grønnes og Skovenes Kroner
 nylig fremsprungne Smaragder bedække,
 Ætheren lunes og Sangeren toner
 i den beknoppede, brydende Hække.
 Vinteren bort til de livløse Poler
 flygter med Natten og Kulden og Taagen;
 Flora paa Leiet af friske Violer
 opslaaer sit Öje södtmilende vaagen.

Harpe! som hang paa de rimfrosne Grene,
 hyllet i Snee og i rugende Mörke,
 stum og forladt, medens Boreas ene
 hyled en Liigsang i Vinterens Örke,

Harpe! din Iis har Apollo borsmeltet,
 da han i Östen steeg frem i sin Lue.
 Straalende hænger du nu under Teltet,
 med den blaahvælvede, udstrakte Bue.

Kom og lad Flora, den unge Gudinde,
 stemme dig med sine sneehvide Hænder.
 Herligt bepurpres den kneisende Tinde
 hist af den hvirvlende Kugle, som brænder.
 Hen paa det bölgende Græs vil jeg stirre,
 som i den mørkeblaae Vove sig taber,
 Lærkernes Slag vil jeg høre at dirre,
 slaae dine Strengte og prise min Skaber!

Straale! som brænder i smægtende Öie,
 paa den uskyldige, elskende Pige,
 Straale! du Skiönhedens höieste Höie,
 ned i mit bævende Hierte du stige!
 Elskende To! som i Skyggerne vanke,
 indsmil mig Saligheds reneste Lue!
 Da skal min brændende, hellige Tanke
 tone, og hvirvle til Himmelens Bue!

Da skal de smilende unge Hyrdinder
 nærme sig mig under skyggende Grene,
 henrykt ved Bækken, som perlende rinder
 over de hvide, sølvspraglede Stene;
 svævende de om min Harpe skal dandse,
 som deres Skiönhed at tolke kun stræber.
 Da skal jeg prydes med blomstrende Krands!
 Da skal jeg kysses af blomstrende Læber.

Selve de sølvlokke Oldinger höre
 gierne min Sang, fra den mosgroede Hytte.
 Blidt skal de staae i de aabnede Døre,
 og til vemodige Tonefald lytte.
 I deres gamle uskyldige Siele
 Foraarets Fryd jeg med Kraft skal indsiunge,
 til de, fremkaldte af venlige Fiele,
 nyde et Foraar, evindelig unge!

Hyrden min Sang skal gientage og smile,
 naar han om Aftenen med bögende Vrimmel
 skynder sig hjem til en qvægende Hvile,
 stirrende hen paa den glimtende Himmel.

Tit paa sit Rör skal han stræbe at ligne
 Strengenes Toner, som bævende vige.
 Da skal han føle Naturen, og signe
 Skiønhedens Gud, og omfavne sin Pige!

Ak, men hvad haaber jeg, mægtig henrevet!
 salig indlullet i hellige Drømme?
 Blussende! freidig! af Indtrykket drevet!
 mens mine Tanker i Anelser svømme?
 Kan vel en Spurv, skiönt den saligt sig fryder,
 tolke sin Salighed som Philomele?
 Kan vel min Sang, skiönt i Vaaren den lyder
 male, Natur! dit fortryllende Hele?

Ak der var *Een*! Skiönt fortæret af Smerte
 skienkte ham Gud en udödelig Flamme,
 og for Naturen det aabneste Hierte,
 han kunde tolke hvad andre kan stamme!
 Rungsted! din lange og frugtbare Fure
 grønnes som forhen og spirer og pranger,
 mens ved de gamle og gothiske Mure
 Gravmuldet længst har omfavnet din Sanger!

Hellige *Evald!* i Dannemarks Skove
siger min Siel at forklaret du svæver.
Bølgende over den krusede Vove
luttret din Aand giennem Roserne hæver.
Lad den opgløde de frostige Strengel
Gyd i mit Bryst dine hellige Luer!
Da skal mit Hierte i Harpen sig trænge,
da skal jeg folke hvad nu kun jeg skuer!

DEN FORLADTE.

NAAK Solen rød og langsom daler
 bag Horizontens Biergerad,
 naar Bonden glad fra Marken iler
 og til sin stille Hytte smiler,
 da Taaren i mit Öie taler
 og siger: Han er ikke glad.

Paa Bænken hist, naar svale Vinde
 hensuse i den höie Lind,
 jeg stirrer sværmende imøde
 den södthendöde Aftenröde,
 de Roser, der saa brat forsvinde,
 som Feberrosen paa min Kind.

Naar hist i Lunden vakkre Pige
 mig spørger hvi jeg dandser ei?
 og naar en Yngling fro mig byder

sin Brud, o da min Taare flyder!
 Held den, hvis Brud kan ikke svige,
 han gaaer ad Livets Blomstervei.

Ja! høit af Elskovs Lue stemte
 mit Hierte sig, som dit min Ven!
 Hun var saa skiön som Morgenröden;
 hun svor at elske mig til Döden.
 Sin skiönne Eed hun grusom glemte.
 Nu döer jeg langsomt, langsomt hen!

Hist hvor de höie Taarne rage
 forgyltde i det Himmelblaae,
 hvor Foden hyller sig i Taage,
 hvor Uskyld döer, hvor Laster vaage,
 did kunde Floras Datter drage,
 og lade mig tilbagestaae!

Saa sukker jeg, og vanker ene
 i Skoven ind og kaster mig
 i Græsset, hvor de svundne Dage
 lod Veemodsmindet staae tilbage,
 hvor der i Stammer og i Grene
 er skaaret: Stella elsker dig!

Naar da i lille grønne Kammer
 Fuldmaanen titter blodigröd,
 da tænker jeg: Her vil du træde
 ved Midnat i dit hvide Klæde,
 om disse kiere, elskte Stammer,
 i næste Vaar, naar du er död!

Da blusser Kinden, Taaren rinder
 jeg vakler hiem ad grønne Vang.
 Kierminderne saa huldt sig böie,
 men hvad er de mod Stellas Öie?
 Hvad Rosen er mod Stellas Kinder
 og Lærkens Slag mod Stellas Sang.

Jeg föler det, mit Hierte ulmer,
 ei meer saa stærkt ved hendes Navn!
 Mat glimter Straalen i mit Öie.
 I smaa nedsjunkne Blomsterhöie!
 Jeg föler det, min Smerte dulmer!
 Snart synker jeg i Eders Favn!

DEN TILLIDSFULDE.

EFTER HORAZ.

DEN som er uden Synd og Last
 og föler Elskovs Lyst,
 han drager ei mod Ondskabs Vold
 mistvivlende med Sværd og Skiold,
 til Gud sin Lid han sætter fast,
 og har et roligt Bryst.

Om han er i et Paradiis,
 ved blomsterkiölne Bad,
 om han er i en Örk af Sand,
 hvor ei der er en Draabe Vand,
 om han er paa et Field af Lis,
 er han dog lige glad.

Jeg gik i Morgenrödens Skier
 engang i dunkle Skov.
 De kielne Nattergale slog,

min lille Guitar frem jeg tog
og sang min Fiordimonas Lov,
hun, som er mig saa kier!

Da sprang en Ulv saa græsselig,
saa stor fra Træets Rod.

Jeg frygted ikke for at döe,
men tænkte paa min elskte Möe,
som vilde lede efter mig —
og finde kun mit Blod!

En Taare i mit Öie kom,
den trilled paa min Kind.

Da standsed Ulven, saae paa mig,
og logrede og dreied sig,
og vendte ganske skamfuld om,
og jog i Skoven ind.

Og dog jeg tænkte vist at döe,
thi hungrig, gridsk den laae.

Men Ulven tænkte: Det var Skam,
ja Grusomhed at dræbe ham.

Han elskes af en deilig Möe!

Ham maa du lade gaae.

O sæt mig hen hvor ingen Sol
 kan trylle Blomster frem,
 hvor ingen klare Bølger lee,
 hvor alt er stivt af Iis og Snee;
 giv mig den kolde, hvide Pol
 til et bestandigt Hiem.

Og sæt mig i den hede Örk
 imellem Flyvesand;
 hvor Jorden brister tör og heed,
 hvor Straalen falder lodret ned,
 hvor ingen Myrthe venlig mörk
 mig svalt beskygge kan.

Jeg glemmer Straalens stærke Iil,
 du isner ei mit Bryst!
 Et Eden blier mig hvert et Sted
 naar kun jeg har min Pige med.
 Min Pige med de söde Smil
 og med den söde Röst!

DEN BRUSTNE HARPE.

Du, som blandt Skovens Kroner
tolked saa helligt sørgelig,
med de bævende Toner
den Smerte som langsomt fortærer mig!

Grusom nu du tier;
hæver ei længer din hulde Røst!
Dine søde Melodier
gyder ei dulmende Veemod i mit Bryst.

Maanen skinner ei i Lunden.
Hen i døsige Taage kun dør min Sang.
Dens Straaler er forsvunden,
med din skionne, din smeltende Klang.

O snart! snart er mit Hierte,
som blöder saa mat og saa nedtrykt nu,
overvældet af sin Smerte,
taust og brustent Harpe, som du!

HIMMEL-LYSENE.

Jeg skued *Stella*, hun var saa mild,
 som Stiernen klart hendes Öie straalte.
 Den Ild optændte en anden Ild.
 Taalmodig længe min Qval jeg taalte.
 En Stierne er smuk, det bekiender jeg gierne!
 Men ak! man bliver dog kied af en Stierne.
 Dens Ild er for kold, for blegnende mat;
 og, naar man ei hörer blandt Astronomer,
 hvo vilde da see paa de Phantomer
 bestandig, i en bestandig Nat?

Jeg skued *Juno Heliona*!
 Med Solens Kraft hendes Öie brændte.
 Jeg vidste neppe hvor det kom fra
 saa pludselig hun mit Hierte tændte.
 En Sol skaber Held fra Pole til Pole.

Men ak! man blændes saa let af Sole!
 Deres Ild er for heed, for luende rød;
 og naar man ei er paa Jorden en Abe
 hvo vilde da staae paa dem at gabe,
 for selv at blive en udbrændt Glöd?

Jeg saae min *Luna*, saa huld og blid.
 Saa sværmerisk södt hendes Öie bæved,
 saa helligskiönt hendes Blik sig hæved,
 som Maanen, i yndige Skumringstid.
 Med hverken for stærk eller döende Flamme,
 hun vexled med Skiönhed, evig den samme!
 Som naar i hellige Midnatstund
 de lyse Bölger i Maanskin rinde,
 saa salige nu mine Dage svinde.
 Hvad tryller mig Livet saa södt som hun?

WILHELM OG BLOMSTERNE.

WILHELM.

God Morgen I Skiönne!
 Hvor smukt i det Grønne
 bæver I, prydet med Dugperlens Glands,
 O kom lad mig binde
 min elskte Veninde
 en frisk, en duftende Blomsterkrands!

BLOMSTERNE.

Ak altid kommer du kun herhen
 for at plukke os Stakkler, saa gaaer du igien.
 Grusomme Wilhelm! kort er vort Liv;
 dog dræber du os til din Tidsfordriv!
 O skaan os! Lad os beskygges af Hækken,
 dufte i Dalen, smile i Bækken,
 aabne i Solen vor svulmende Barm,
 indtil vi synker i Dödens Arm!

WILHELM.

O hvorfor kan Eders Söstre dog ei,
som visned i Lydas bölgende Haar,
vende tilbage paa Livets Vei,
og sige Eder det, som I ikke forstaaer!
I vil heller visne paa dette Sted,
end flættes i en smilende Krands,
som jeg vilde pryde Lyda med,
naar med svævende Fied,
hun i Aften iler til muntre Dands?
O Blomster! Blomster! O lad Eder sige!
I veed vist ei
hvor södt det er at omslynge en Pige,
men det veed jeg!

BLOMSTERNE.

En Pige mig hid
og en Pige mig did!
Nei kiere Wilhelm du skal have Tak!
Du narrer os ikke med al din Snak!
Du kan længe nok til din Pige gaae,
men os Blomster skal du smukt lade staae!

WILHELM.

Hvor er I dog noget uvidende Kram!
Det er sandelig næsten en Spot og Skam.

Jeg *skal* lade jer staae? Det Imperativ
 har jeg aldrig hørt Mage til i mit Liv.
 Dersom I kunde det ringeste Philosophie,
 saa maatte I vide: Kun den har *Ret*
 som er *Öiemål* selv, *Person*, og *frie*,
 som har *Fornuft* og *Autonomie*.
 Men det har I ikke. Seer I det!
 I er blotte *Midler*, I arme Skrog!
 Hvis I eengang imellem saae i en Bog,
 saa vidste I, inden en Uge var omme,
 at jeres Villie stak i min Lomme!

B L O M S T E R N E.

O fornuftige Wilhelm! bliv ikke vred;
 og trød os ei i din Harme ned!

W I L H E L M.

Jeg har *Ret* til at blive alvorlig vred!
 Jeg har *Ret* til at blive i Hovedet heed.
 En Skabning! En Pige som min Veninde!
 Der beskiemmer Flora, skiönt hun er Gudinde!
 som selv af de deiligste Blomster bestaaer,
 der smile saa huldt i en evig Vaar!
 Hendes Öine! De sande *Forglemmigeier*!
 Hvo eengang i deres Himmel seer
 han glemmer dem sandelig aldrig meer;

hvis ellers han noget erindre pleier.

Hendes Kinder! O himmelske, salige Skier!

En *Semperflorens* blusser paa hver.

Og en *Lillichob* saa hvælvende dölger

det Hierte, som kielent og kierligt bölger.

Forgieves det skiønneste *Purpur* stræber

at rødme som hendes yndige Læber.

Intet overgaaer de enkelte Dele

uden det skiønne, harmoniske *Hele*!

Intet er deiligt og sødt som hun!

Og I? *quos ego*!!

B L O M S T E R N E.

O pluk os kun!

Du slog os alt med din Philosophie,

men mere endnu med din Poesie!

D R Ö M M E N E.

Jeg drömte jeg var en *Demant* og sad
 i hendes Lokker, saa blonde og blöde,
 som mildt over Panden skilte sig ad
 og bölged om Kinderne, friske og röde!
 Og mangel Yngling saae hen paa mig,
 for med det samme at see paa hende.
 Da straalte mit Blik saa stoltelig.
 Jeg tænkte: Den Glæde faaer aldrig Ende!
 Men o jeg vaagned! Al Fryd forgaaer.
 Langvarig Lykke kun haaber Fianter.
 Svöbt laae jeg i Dyner og Pudevaar;
 for *fattig* til at ligne Demanter!

Enandengang, siunken i Morfevs Arm,
 jeg bildte mig ind en *Rose* at være,
 som paa hendes fulde, sneehvide Barm
 at sidde duftende havde den Ære.
 Ak hvor jeg var paa et deiligt Sted!
 En Gaasefier kan ei dets Ynde beskrive.

Jeg bölged saa svævende op og ned.
 Jeg tænkte: Den Glæde vil evig blive!
 Men o jeg vaagned! Al Fryd forgaaer.
 Tit giver os Skiebnens Vid en Skose.
 Svöbt laae jeg i Dynen og Pudevaar;
 ak alt for *bleg* til at ligne en Rose!

Man drömmer ofte paa denne Jord;
 det Sande maa for Ideer vige!
 Jeg drömmer oftere end man troer,
 thi kiert er mig Phantasiens Rige.
 Saaledes drömte jeg eengang, tænk!
 at jeg bevoxet med Floras Spæde
 var under Myrther en *grønnende Bænk*,
 som bar den Skiönne med henrykt Glæde.
 Men o jeg vaagned! Al Fryd forgaaer.
 Og vaagen kan man da sagtens tænke
 at siunken i Dynen og Pudevaar
 jeg havde kun lidt tilfælles med Bænke!

Enandengang var jeg en *Bølge blaa*.
 Ha Mindet endnu i mit Hierte brænder!
 Thi i min Arm den Uskyldige laae,
 jeg spillede om hendes runde Lender.

Og over min blanke Flade hen
 glad Morgensolen sit Purpur smilte,
 i det den kneiste paa Himmelen,
 for at see hvor skiönt i min Favn hun hvilte.
 Men o jeg vaagned! Al Fryd forgaaer;
 hvad nytter det altsaa her at dölge
 athyllet i Dynen og Pudevaar
 jeg var for tör til at ligne en Bølge!

Men skiönt jeg nu drömte saa tit med Lyst,
 indlullet af Kierligheds Tryllerier,
 om mangel Fryd med blussende Bryst,
 hvorom, for Korthedens Skyld, jeg tier;
 saa skulde jeg dog taalmodig og öm
 mig i min mislige Skiebne funden,
 hvis ei min kiereste, *sidste Dröm*
 var som de andre saa reent forsvunden!
 Jeg drömte eengang lysvaagen at
 hun *elskede* mig! Men o bedragen
 jeg böder nu mangel sövnlös Nat,
 fordi jeg eengang har drömt om Dagen!

T I L R I M E R.

RIMER! du maa takke mig,
 hvad de Vise nægte dig
 jeg beviser at du har.
 Hör kun, Sagen er jo klar!

Först og fremmest selv du troer
 at du er en Digter stor!
 Kunde du slig Tanke havt
 uden stærk *Indbildningskraft*?

Du erindrer ganske klog
 hvad der staaer i andres Bog,
 sammensætter det med Flid —
 det er jo Bevis paa *Vid*!

Cithrens nysselige Klang,
 Lidenskabens vilde Sang
 synes Galskab dig og Luft —
 ergo har du jo *Fornuft*!

Følelse blev og din Deel;
 kaldes du en Sneglesiel
 snærter det som du fik Riis.
 Trænge vi til meer Bevis?

Følelse, Vid, Phantasie,
 og Fornuft — det er Genie!
 Rimer, har du Mage seet?
 Du fikst *Genialitet!*

OLDINGEN VED WERTHERS GRAV.

AFTENRÖDEN

farver din Grav!

De gamle Linde

omhvælve den.

Violerne

bølge i dens høie Græs!

Du slumrer

den roligste Slummer!

Dödens!

Skyggerne voxe.

Aftenröden svinder.

Kun et blegguult Skier

tegner hvor den svandt.

Skoven sortner.

Hist kommer en Flok
 Karle og Piger
 fra Marken.
 De standse deres Sang,
 og Pigerne
 pege hid til Graven,
 med skielvende Hænder,
 og gaae en Omvei,
 af Frygt for Selvmorderen,
 som spöger i Skoven.

Werther!
 De frygte dig,
 som hviler saa roligt
 mellem Blomsterne.

Dig gav Skiebnen et Hierte
 som fölte
 Natur og Gud!
 Det gav den faae.
 Dig gav Skiebnen det Held
 at finde et Hierte
 som fölte med dit.
 Det gav den færre.

Du var lykkelig!
 thi du nød
 Kierligheds Fryd.
 Men jordiske Sammenstød
 hindrede Eders Siele
 i at forene sig
 uforstyrret,
 i Guddoms-Harmonie
 her!
 Da kastede du din Jorddragt
 i Graven,
 og ventede hende
 hisset!
 Og fandt hende.
 Nu frydes I!

Alderens Snee
 dækker min Isse,
 Mit Hierte döer
 langsomt;
 min Vaar svandt hen
 unydt;
 thi jeg fandt ingen paa min Vei
 som fölte med mig.

Jeg nød ikke
 Kierligheds Fryd.
 Mig venter ingen
 hisset,
 jeg forlader ingen
 her.

Naar mit Hierte er brustent
 og Menneskesværmen
 trænger sig forbi min Marmorkiste
 i Capellet,
 vil de sige:
 Han var lykkelig.
 Ak hvo var lykkeligst!
 Du eller jeg?

R O S E N.

EFTER STEFFENS.

VED gamle Borg,

i kolde Mose,

stod taus i Sorg

den röde Rose.

Den lumske Orm

vil Rosen nage.

O haarde Storm!

Den maa forsage.

Nys röd og sund

i Solens Bade

aad fæle Mund

de fine Blade.

Ved dunkle Lund

bespændt i Nöden,

i haarde Stund

den venter Döden.

Da Aanden böd
 som Vinden ulner,
 og bittre Nød.
 saa sødt hendulmer,
 og Rosen rød,
 som mat sig ynker,
 i Blomsterdød
 for Vinden synker!

Bort fra min Kind
 er Rosen veget,
 mit siunkne Sind
 til Gud er steget!
 O Dödens Haand,
 du söde, kolde!
 riv bort de Baand,
 som her mig holde.

T I L A P O L.

Du lange, laurbærkrandste Dreng!
 som altid Lyren har i Hænde,
 og klimprer paa den gyldne Streng,
 fra Morgenen til Aftens Ende.

Hör hvad i Dödeliges Land
 man pleier höit om dig at tale.
 Der har man dog lidt meer Forstand,
 end i Olympens Stadsesale.

Thi *Pallas* lever ikke meer
 forklaret over Himlens Skyer;
 localisert man hende seer
 nu overalt i store Byer.

Sit Kiön hun snild forandret har,
 men ei sin Mine kold og bister.
 För hun en Amazone var,
 nu er hun blevet en Magister.

Sit Spyd hun trylled til en Pen,
 for en Paryk maa Hielmen glide;
Imperativet kom igien,
 da hun bortslængte sin Ægide.

Og höit fra hendes lærde Boe
 man hörer hendes Sønner raabe:
 (hvis runde Tal er Legio,) og
 Apol du est en ussel Taabe!

Du spiller artigt, det er sandt!
 men mangler reent Soliditeter,
 og fylder Jorden kun med Tant,
 med Fölelser og med Poeter!

Ifald, Apol! du er saa læg
 og veed ei hvad *solid* betyder,
 da er det det som skaffer Steeg.
 Det Skiönne skaffer törre Jyder!

Solidhed kaldes det fordi
 saalænge vi paa Jorden hinke,
 saalænge dependere vi
 af Gaasesteeg og Fleskeskinke.

Merkur, med Vinger paa tilforn,
 nu med en Pose fuld af Tutter,
 med *Overflödighedens Horn*
 i Panden, Kiöbmands Attributter!

Merkur udraaber: De har ret!
 Vor sande Svindsoet er Poeter.
 Kan man i Riim sig spise mæt?
 O ei engang i Hexameter.

Som dog til deres Profession
 er skikket bedst, skiönt tit det, vanker,
 som Dyr af ringe Extraction,
 paa sex vel lave Puselanker.

Og al Europa barsk og suur,
 fra Iisland lige til Tyrkiet,
 har samme Mening som *Merkur*,
 den store Gud for — Tyveriet!

Hm! raaber *Ceres* stoltelig,
 skiönt ikke just med sølvklar Tone;
 hun her paa Jorden viser sig
 som en forædt Forpagterkone;

Mon man kan plöie Agerland
 med saadant Fias? Jo det har Hede!
 Mon det til Torvet bringes kan
 som Rug og Flesk, som Gies og Hvede?

Ja ganske sikkert! raaber ud
 en Flok som önsker dig beskiermet;
 hvis Hierter er ved Skiebnens Bud
 smukt flyttet hen paa Kioleærmet;

Paa Leipzigs Messe dette Fias,
 (ironice vi Navnet vælge,)
 som Svinekiöd paa Uhlfeldsplads,
 som Rug paa Gammeltorv, vi sælge!

Og see en Latter hæver sig
 fra Lærd, fra Kiøbmand og Forpagter.
 Og hvad der vil forsvare dig
 gör at man dig kun meer foragter.

Kronion, som paa denne Jord
 man som en kold Despot kan kiende,
 om gudskeelov ei i vort Nord
 dog i Europas anden Ende;

Kronion siger: Pereat
 Apol med sine Idealer.
 De svare ikke til min Stat,
 de due ikke for en Daler.

Fortuna, uden Kapriol,
 paa Kuglen nu hun staaer ei gierne,
 men sidder i en Lænestol,
 med Slaaprok paa, med Baand og Stierne;

Fortuna gaber: Paa min Troe!
 Apollo er jeg ei forbunden.
 Han kan ei lade Folk i Roe.
 Den Næsviis bruger altid Munden!

Thi stands, Apol! dit Klimprerie.
 Din Daad foragtet er og luftig.
 Ei tryller meer din Melodie,
 dertil er Verden for fornuftig!

Lær noget, du har Tid endnu!
 og Hoved mangler dig just ikke;
 men smiil ei mere, hører du!
 til Sanggudindens fade Blikke.

Italiensk Bogholderie
 er noget hvortil du kan trænge.
 Dog tving dig ikke, du er frie.
 Vælg selv, lad bare Harpen hænge.

En Videnskab lidt mere *reen*
 maaskee dig bedre kunde smage.
 Velan, udgrund de Visers Steen!
 Bliv Philosoph paa gamle Dage.

Dog nei, den Vise blier bispist
 saa slet som du, thi uvilkaarligt
 kun Verden raaber: viist er viist
 og at det Daarlige er daarligt.

I sulte begge en Duet,
 I begge viist og dumt crepere.
 Nei vil du leve, lær da ret
 at *præke, dømme og curere!*

Dog raad dig selv. Bliv lav, bliv stor,
 naar hvad du *er* kun ei du bliver.
 Du trives ei paa denne Jord,
 hvis Lyren du ei sönderriver!

A N E L S E N.

WILHELM og LUDVIG paa Valpladsen.

WILHELM.

KAMMERAT! Kammerat! afsted, afsted!

Hvor Faren er vil vi være med.

Hist myldre de ind paa vor venstre Fløi.

Hör de Saaredes Raab, hör Trompeternes Støi.

Afsted, afsted, giennem Ild og Blod,

giennem Ægg' og Aad, slaae ned for Fod.

Lad os vise Fienden at vi har Mod.

LUDVIG.

Gierne Faren jeg möder,

men jeg mattes, jeg blöder.

Jeg kan Sværdet ei svinge,

jeg kan Smerten ei tvinge.

Blodet styrter af min Skulder.

Bring mig bort fra Kampens Bulder.

WILHELM.

Du mister lidt Blod, derfor er du bleg.
 Jeg bringer dig under den skyggefulde Eeg;
 der hviler du ud, jeg forbinder din Skramme,
 saa styrte vi atter i Damp og i Flamme.

EMILIA og STELLA i Balsalen.

EMILIA.

Strengene klinge!
 Ynglinger svinge
 muntert med svævende Piger sig om!
 See hvor de smile!
 See hvor de ile!
 Hvem vilde hvile?
 Søster, o kom!

STELLA.

Lad mig ene, lad mig vandre.
 Jeg er træt, mit Hierte skielver!
 See hvor mørk sig Himlen hvælver!
 Gaae du, gaae du til de andre.

Jeg vil ned i Haven ile,
i den friske Luft, hvor Bækken
risler venligt langs med Hækken,
glimtende ad Maanens Smile.

EMILIA.

Velan da! jeg følger dig med derhen;
snart ile vi atter til Dandsen igjen.

LUDVIG *under Egen.*

Dækket falder. Rollen er forbi!
Skiønne Haab, fremledt ved Phantasie!
Er du *meer*? Er alting ei forbi?
Brister Lænken! Er jeg hisset frie?
O men glemmer jeg hvad her jeg leed!
Döer min Kummer og min Kierlighed?
Skal jeg hisset ei fortæres af
denne Ild, som viste mig min Grav?
O velkommen da, du skiønne Död!
som min Smerte at forsvinde böd!
Men — hvis dobbelt stærk jeg föler der,
hvad som Stöv kun svagt jeg fölte her —

o da synke jeg i evig Grav!
 I Forstyrrelsens bundløse Hav!
 Men om Stella hisset englehvid
 sank til dette Hierte huld og blid,
 ömtfortrydende —

WILHELM *kommer med Vand i sin Hat:*

Qvæg dig, min Broder! og fat saa Mod.
 Frisk Vand jeg bringer fra rullende Flod.

LUDVIG.

Fra rullende Flod? O jeg er mat!
 Jeg föler den kommer, den lange Nat!
 Dog vil jeg væde min blege Mund,
 för hen jeg segner i evigt Blund.
 Giv hid! Mit Venskab du har fortient.
 Det være mit sidste Sacrament!
 Disse klare Bölger af rullende Flod
 har rullet maaskee forbi hendes Fod!
 Giennem Haven, langs ad skyggende Hæk,
 der bugter den sig som en venlig Bæk.
 Maaskee hendes Taare sig blandte deri
 ved Mindet om Ludvig. — Det er forbi!

WILHELM.

Du elsker Stella, den skionne Moe?

LUDVIG.

Jeg elskte foragtet og gik at döe.
 Henrevet mit Hierte paa Læberne löd.
 Med Stolthed den Grumme mig tie böd.
 Jeg havde kun Hierte og Ære og Mod.
 Jeg taug og gik. Nu flyder mit Blod!

WILHELM.

Der er Redning endnu!
 Hvi blegner du?
 Jeg gaaer, jeg er rede,
 en Læge at oplède.
 Han skal dig helbrede.
 Og saa til din Pige!
 Hendes Stolthed skal vige.
 Hun i Taarer skal flyde,
 og sin Svaghed fortryde!
 Hun skal elske, hun skal haabe,
 hun skal Helten anraabe.
 Snart smiler din Skiebne som Morgenröden!

LUDVIG *reiser sig overende.*

Jeg föler Döden!

Farvel Træer og Buske!

Farvel Himmel og Jord!

Farvel Wilhelm!

Farvel Stella!

Han dör.

EMILIA og STELLA *i Haven.*

STELLA.

Seer du hist henne ved Bækken?

Seer du det Hvide i Hækken?

EMILIA.

Intet jeg seer!

STELLA.

Seer du det Hvide og Röde?

Seer du ei Aanden at blöde?

EMILIA.

Dröm dog ei meer!

STELLA.

Stille! Hans bristende Öie
stirrer fra mig i det Höie!

EMILIA.

Ængst mig ei saa!

STELLA.

Seer du hvor venligt han smiler?
Seer du hvor bleg han bortiler?

EMILIA.

Kom lad os gaae!

STELLA.

Det er Ludvig!

Hun synker i Afmagt.

BÖLGERNE til BUSKEN.

Hvorfor hvisler du saa underligt?

BUSKEN til BÖLGERNE.

Hvorfor risler I med Maaneblod?

NATTERGALEN slaaer!

DIGTEREN I LEIRE-LUNDEN.

PHANTASIE! hvi river du mig
til skjönnne Erindringer hen?
Gierne, gierne fulgte jeg dig,
men maa vendē tilbage igien
til den kolde Tid, da din skjönnne Lue
hvirvler ei længer mod Himlens Bue.

Hvi aflokkes Harpe din Sölverklang,
som bæver i Aftnen saa huld,
den modlöse Sanger endnu en Sang,
mens Solen gaaer ned i sit Guld?
Ak bedre du taus paa Egen hænger!
Dine venlige Toner elskes ei længer.

Der *var* en Tid! ak længst den svandt!
dens Minder dybt i mit Hierte glöde.
Da agtedes Minnisang ei for Tant.
Det var Jordens barnlige Morgenröde!

Naar Skialden sang med begeistret Röst,
da blussede hvert nærværende Bryst.

Kongen var stolt af at være hans Ven,
skiönt han afslog Glimmer og Rang.

De skiønneste Piger stimlede hen
og kyssed ham naar han sang.

Der sad han henrykt. Hans skiønne Vinding
var den Krands de vandt om hans lokkede
Tinding!

Harald og Frode! I muldne i Leer.

Eders skiønne Tider forsvunde!

Sangen besieler ei Kiemper meer
om det herlige Tafelrunde!

See Ruinerne! hvor vemodigt de gløde,
i den sidste, glimtende Aftenrøde.

Kom Harpe! Solen udslukkes brat,
dens sidste Straaler kun virke.

Kom! vi vil slutte os inde i Nat
i Roskildes gamle Kirke.

Der vil jeg ved din dæmpede Klang
i Choret synge min Svanesang.

Min Röst skal mane Skyggerne frem,
 fra Jordens fugtige Volde.
 Fra Gravens gamle ærværdige Hiem
 skal de stige med Harnisk og Skiolde;
 og de blege Piger i Maaneskin
 skal atter smile med blussende Kind.

Saa har jeg dog siunget en eeneste Stund
 paa en Tid det var værd at siunge.
 Farvel du gamle, dunkle Lund!

Under Hvelvingen nu min Harpe skal runge,
 Mellem Ridder og Hustrue og Svend og Moe
 vil jeg synge og blusse og blegne og döe!

C A N T A T E.

C H O R.

Det er Danmarks Høitidsdag!

Dandser I Piger!

Synger I Mænd!

Toner I Harper!

Blusser I Helte!

Det er Danmarks Høitidsdag!

E E N S T E M M E.

I Retfærds Herredom, i Elskovs Arm,

i Oliegrenens Skygge

den Danske sad,

mens rygende det vaade Blodflag veied,

hen over Sydens lunkne Liig.

Reen var vor Himmel!

Reen og blaa!

Thi med sin Vinge vifted Fredens Engel
 al Rög og Damp fra milde Dyders Sphære.
 Da skuled Kampens blodbestænkte Sön
 til Dannerkongens Have;
 og gustne Avind laante ham sin Fakkell,
 der knittrede med Helveds Svovellue.
 Da flygted Fredens Genius og græd.

EN ANDEN STEMME.

Men sagte Tordner lød og Jorden bæved,
 og mosbegroete Bautastene rasled,
 og Oldtids siunkne Gravhöi hæved sig.
 Da traadde *Skiold* og *Frode*
 og *Svend* og *Knud* og *Waldemar*
 i Kobberbrynier op, og viste frem
 Rustpletterne af Blod paa Sværd og Skiold —
 og svunde!

Og i de gothiskmørke Hvælvinger
 vildt flagred af sig selv det gamle Banner,
 som svæved over Heltens Been.
 Og Sværdet klirred höjt og lydeligt
 fra *Christian den Fierdes* Kobberkiste.
 Og tæt ved *Tordenskiolds* Capel i Stranden
 lød vildt forvovne Havfrus Sang.

Og Stenen lösnedes om Gravene
 hvor *Juuler* laae;
 og *Hvidtfeldt* svæved smilende forklaret,
 indhyllet i en giennemsigtig Taage,
 Favn imod Favn, med sine Heltebrødre
 paa Kongedybet!

C H O R.

Vi fölte dem virke, de elskte Maner!
 I Tøjhuset hvidsled de gamle Faner.
 En underlig Aand steg fra Himmel til Jord
 og svæved over Nord!

E N S T E M M E.

Da vaagned *Thor*!
 og spendte om sin Lend det stærke Belte
 af *Blörnesener*.
 Med Broderaand han hærdede sit Skiold;
 med Tapperhed han hvæssede sit Glavind;
 med Jernet af sin Hammer rørte han
 hver Danskes og hver Normands Bryst,
 og giød sin Helteild deri og smilte.

N O G L E S T E M M E R.

Og Danmark og Norge smilte!

STÆRKT CHOR.

Freidigt smilte
 det kiekke Nord!
 Til Vaaben vi ilte
 at glæde Thor!

P I G E R.

Da runde vore Taarer stride,
 da blegned vore Kinder hvide,
 da mangled vore Læber Ord
 til Gud, for Eder og for Nord!

K O N E R.

Og skielvende med ængstlig Smerte
 vi knælte ned, mens kiekte I stod
 bortrevne fra vort ömme Hierte,
 i Rög, i Damp, i Brödres Blod.

M A N D E - C H O R.

Kierlighed kommer fra Gud!
 Kierlighed lovsunger Qvinde og Mand!
 Men Kierlighed viger for Ærens Bud.
 Alt offre vi Konge og Fædreland!

EN STEMME.

Hvad sang I raske Skarer?
 Gientager høit idag
 een af de simple, dierve Sange
 som lød paa Eders Læber, medens I
 koldt ventede Kampens Fare?

ALMINDELIGT CHOR.

Vi alle dig elske livsalige Fred! o. s. v.

S O L O.

Ja han kom som Nordhavets Bølge!
 Fraadende Fienden frembrød.
 Stolt af sin Vælde, tryk af sit Følge
 vilde han Hekenes Død.
 Men fra Danmarks gamle Vrag
 udbrød et græseligt Vaabenbrag!
 Da styrted hans Mast,
 og hans Hierte brast!
 Og den Bølge der ligned hans stolte Mod
 blandte sig nu med hans Blod!

C H O R.

Det er Danmarks Høitidsdag!

Danser I Piger!
 Synger I Mænd!
 Toner i Harper!
 Blusser I Helte!
 Det er Danmarks Höitidsdag!

EN STEMME.

Men hvilke Suk og hvilke Sörgetoner
 indblande sig i Glædens Jubelchor?
 Ha stille! stille!

En Skare hvide Piger nærme sig,
 med Lilliekrandse om de fagre Lokker,
 med tunge Taarer i de siunkne Blik.
 Den lyder svævende og dæmpet,
 den sorgelige Sang,
 ledsaget mildt af Harpetoner!

UNGE PIGER.

Elskovs Rosenkieder
 mildt sig om os vandt!
 Livets Saligheder
 smilende vi fandt.
 Favn mod Favn vi bæved,
 ved de Elsktes Bryst,

Maanen blid sig hæved,
for at see vor Lyst!

Danmarks Ære vinkte,
Söens Torden gjaalt.
Krigens Lynild blinkte —
Smilende de faldt!
Söd er Gravens Slummer!
Ingen Klagelyd.
Kort er Jordens Kummer,
evig Himlens Fryd!

PLUDSELIGT CHOR AF DE HENFARNES MANER,
OVENFRA.

Fra det himmelblaae, klare, usynlige Hiem
hörer vor Röst:
Ingen Glæder kan ligne dem
som fylde nu vort Bryst!
Elskte! blidt I ad Banen gaae,
og glemmer ei vort Minde.
Höit over Stiernernes hvalte Blaae
skal Kierligheds skönnere Sol oprinde.
Brödre! o det er södt at döe
for elskte Land og for elskte Moe.

Held os at vi udgiød vort Blod!
 Ved Thronens straalende Fod
 lönner den retfærdige Jehovah
 Kierlighed og Mod!
 Fred være med Eder Halleluja!

DEN ELSKENDE BONDEKNÖS.

Föa var jeg saa froe,
 jeg spögte, sang og stöied og loe,
 foer omkring paa Ager og Enge;
 og hvor jeg kom hen
 der fandt jeg en Ven,
 thi jeg havde enhver
 saa inderlig kier,
 og saa lige kier,
 men det vared ikke ret længe.

Endnu er jeg froe,
 langt mere end i Fior, da jeg loe,
 men nu kan jeg ei synge og stöie.
 Jeg Gilderne skyer,
 til Lunden jeg tyer,

hvor Blomsterne groe,
 der søger jeg Roe
 og der er jeg froe,
 skiönt en Taare staaer i mit Öie.

Da Hanna jeg saae
 i Aar til Confirmation at staae,
 ak den Dag jeg vist aldrig skal glemme!
 For Præsten hun stod,
 saa yndig og god,
 og læste saa klog
 af sin Lærebog
 og af Biblens Sprog,
 med den søde, deilige Stemme.

Og da hun nu fik
 Velsignelsen, da henflød hendes Blik
 i Taarer, saa rene og klare.
 Hun lovede Gud
 at holde hans Bud,
 med bævende Bryst;
 med skielvende Röst
 og med sagte Röst
 jeg den Hulde hørte at svare.

Da banked min Barm,
 den aldrig har svulmet saa høi og varm,
 da var Hanna min eneste Glæde.
 Jeg vandrede om,
 men hvor jeg end kom,
 hvorhen jeg mon gaae,
 i mørkeste Vraa,
 i hvorhen jeg saae
 var min Hanna altid tilstede.

I Lunden engang
 jeg hørte hendes yndige Sang,
 did henfløi jeg paa Kierligheds Vinge,
 Jeg for hende stod,
 saa rød som Blod.
 Hun smilte saa mild,
 min Barm var som Ild,
 og den slog saa vild,
 ei et Ord jeg kunde frembringe.

Og dog er hun min!
 Hun selv har sagt: Jeg er evig din!
 Hun har blusset af Kierligheds Varme!
 Her tæt ved mit Bryst!

O himmelske Lyst!
 Gud hyr hun er god!
 Gör ingen imod.
 O jeg gier mit Blod,
 for at döe i de deilige Arme.

Det undrer mig ret,
 at aldrig jeg kan engang blive træt
 af at see i det smægtende Öie,
 af at kysse den Mund
 i rolige Lund,
 naar Vagtelen slaacer,
 og Solen nedgaaer,
 og Maanen staaer
 bag de kratbevoxede Höie.

Er Hanna der ei —
 ak! skummel da og fæl er min Vei;
 og da föler jeg slet ingen Glæde.
 Da er jeg saa mørk,
 vor Lund er en Örk,
 og tungt er mit Fied,
 jeg sætter mig ned

paa det elskte Sted,
og da er min Tröst kun at græde.

Og ofte jeg staaer
om Aften paa vores Kirkegaard;
ak! da har jeg saa sorgfulde Tanker.
Da tænker jeg paa:
Hvis Hanna her laae!
Da vakler min Fod,
da isner mit Blod
og jeg blier saa mod,
og mit Hierte skrækkeligt banker!

FÖDSELSDAGEN.

Jeg vaagnede ved Nattergalens Slag.
 Naturen rødmed, Natten var forsvunden.
 Med Harpen taus jeg traadde ud i Lunden.
 Det var min kiere Piges Födelsdag!

Med Taarer hen i Solens Glands jeg saae.
 Alt funkled mig saa broget, mildt imøde.
 Kierminderne var dobbelt himmelblaae,
 og Roserne var dobbelt purpurrode.

Og Lærken hisset, paa den grønne Vang,
 steeg höit fra Græsset, under sølvblaa Sphære,
 og quiddred, syntes mig, en Morgensang
 paa Emmas Födelsdag til hendes Ære.

Da steeg saa vildt, saa underligt min Aand.
 Mit Hierte blussed og jeg famled længe,
 för, skielvende af Glæde, med min Haand,
 jeg kunde finde Harpens brune Streng.

Og da jeg nu ved Strengens sagte Lyd,
 midt i den skiönne Cirkel, vilde stræbe
 at synge om min Elskov og min Fryd —
 da var min Tunge stum og taus min Læbe.

Da lod jeg modlös Harpen synke ned,
 og spurgte med en Taare i mit Öie:
 Hvi nægter du mig grumt, du Evighöie!
 paa Emmas Dag at synge Kierlighed?

Men see da blev jeg vaer en fager Mand,
 med Pensel i sin Haand han længe skued
 mod Östen hen, hvor Morgenröden lued,
 mildt over Busken, i den gyldne Strand.

Og ofte saae jeg ham at male ned;
 men svage var hans Træk og uden Lykke.
 Da raabte han med Fryd: Hvad kan udtrykke,
 o evige Natur, din Herlighed!

Og over Field jeg hørte Echos Lyd:
 Natur, dit sande Liv kan ingen male!
 Og giennem Roser hörtes Zefir tale:
 O mindre Elskovs höie, söde Fryd!

Da gav jeg Glæden i mit Hierte Rum;
 da standsede min Taare med min Klage.
 Til Emmas Bryst jeg vendte taus tilbage
 og takked Gud, fordi jeg var saa stum!

BIERGMANDS-LIV.

EFTER NOVALIS.

DEN over Jorden byder,
som maaler Jordens Bund,
som ei Bekymring bryder,
dybt i den lune Grund.

Som tausindviet kiender
dens Kiempeledemod,
som til dens Værksted vender,
med ufortrøden Fod.

Dens hemmeligste Kammer
sig aabner for hans Bud;
hans Hierte den opflammer,
som om den var hans Brud.

Han seer dem alle Dage
forelsket, dobbelt froe.
Han skyer ei Flid og Plage.
Den la'er ham ingen Roe.

De mægtigste Bedrivter,
fra længstforsvundne Tid,
den dybe Klippe skrifter
for ham saa aaben, blid.

Oldtidens Luft ombæver
hans Ansigt, helligmild!
I Grubens Mørke svæver
for ham en evig Ild.

Hvorhen sin Fod han flytter
saa velbekiendt han er.
Naturen understøtter
hans Hænders Gierninger.

Til Hielp i høie Grotte
ham Vandet følger brat;
og alle Klippeslotte
ham aabne deres Skat.

Hen for sin Konges Throne
han bringer gyldne Skrin,
og sætter i hans Krone
den funklende Rubin.

Vel sandt! han Kongen byder
alt hvad han samled her,
dog det ham lidet bryder.
Hans Armod er ham kier.

Lad dem som Bödler hænge
for Penge, Land og Slot.
Han blier i sine Bierge
den glade Jordens Drot!

HÆDERSQVAD

TIL EN GAMMEL SKIALD.

VILDT skingre vor Röst over bredden Børd.
 Raaber höit i Frender tilsammen!
 Hele det gamle og trofaste Nord
 skal synge Herr Clemenz til Gammen.

Fyld Hornet til Rand med bruneste Miöd,
 og slaae saa paa bugede Skiolde,
 at Vaabengnye, mellem Hornenes Stöd,
 kan runge til Dannevirks Volde.

Herr Clemenz! det er din Hædersdag.
 Du est en saa drabelig Kiempe.
 For dig lyder Huien og Vaabenbrag;
 dog uden al Nid og Ulempe.

Herr Clemenz! det er din Hædersdag.
 Du est dig en Skiald saa spage.
 For dig lyder Qvad og Vaabenbrag,
 som naar Dansken i Leding mon drage.

Naar du slogst Harpen med liflig Klang
 da spæged du Kiemper saa gieve;
 da stode de af fra Berserkegang,
 da lysted dem heller at leve.

Naar Vrede blussed i jernhaarde Bryst
 og gnistrende Öie mon skule,
 da qvad du om Venskab med mandig Röst,
 som sielden er qvædet i Thule.

Og Kiemperne Vreden fare lod
 og grebe saa flux til Miöden,
 og stænkede i Fodspor hinandens Blod,
 og svore at følges i Döden!

Naar Gotherne droge i Ledingsfærd,
 mod Voldsmænd, som gramt vilde hæрге,
 da hærded dit Drapa det blanke Sværd,
 og hvæssed det danske Væрге!

Men naarhelst du hviled paa Hynde blöd,
 og Möen dig Hornet mon bringe,
 da blev hende Kinden saa rosenröd,
 og da lodst du Harpen klinge.

Og naar du da priste de Öine blaae
 og Silkelokkerne gule,
 det hvælvende Bryst og de Hænder smaae —
 da blussed den mandlige Thule!

Da reed hver Ungersvend flux under Öe,
 saa brændende ved din Tale,
 og fæstede sig en guldhaaret Möe,
 som kunde hannem tröste og husvale.

Og inden det nye Aar frembröd
 da smilte de Sönnere saa spæde.
 De skulde, eengang naar vi er död,
 vort gamle Dannemark glæde.

Men Tak skyldes dig for den kommende Æt,
 Herr Clemenz! du skggieede Kiempe.
 Af at siunge din Priis jeg ei bliver træt.
 Kun Miöden min Röst kan dæmpe.

Hæver da Hornet høit over Bord
 og siunger i Skye tilsammen.
 Hele det gamle og trofaste Nord
 skal drikke Herr Clemenz til Gammen!

AARSTIDERNE.

Du aldrig vil elske? Til Stella jeg taled,
 en Morgen i Vaar, da jeg hos hende sad,
 mens Solen steeg op over Hækken og maled
 med Purpur i Duggen hvert skielvende Blad.
 Nei, svared hun, aldrig! Thi Elskov er Tant.
 Som Duggen, som Morgenens Purpur den svinder;
 og naar den er svundet den sørgligt minder
 kun om at den svandt!

Du aldrig vil elske? Til Stella jeg taled
 en Middag i Sommer, da trætte vi sad,
 i kiølige Grotte, mens Ildkuglen praled
 paa Himlen og brændte hvert visnende Blad.
 Du aldrig vil elske? Skal Kierlighed da
 liig Solen fortære et Hierte som brænder?
 Hun rødmed og stammed og vred sine Hænder
 og sukkede: Ja!

Du aldrig vil elske? Til Stella jeg taled,
 en Aften ved Hytten, i guldfagre Höst,
 mens Solen saa rød under Bølgerne daled
 og smilte til Stellas ömtbölgende Bryst.
 Fortryller Naturens Velgierning dig-ei?
 Og dog du dens herligste Frugter forskyder.
 O fryd dig ved det, som utallige fryder!
 Hun sukkede: Nei!

Du aldrig vil elske? Til Stella jeg taled,
 en Midnat i Vinter, mens ene vi sad
 saa taus ved Kaminen, da Maanen opmaled
 i Vinduet Rimens udfoldede Blad.
 Du nægter mig altsaa den hellige Lyst
 at henvandre Livet med dig ved min Side,
 til Alderens Snee farver Lokkerne hvide?
 Hun sank til mit Bryst.

SKÖITELÖBEREN.

FRA Træet Rimens Blade
 faldt ned for sagte Vind;
 over den glatte Flade
 sig spredte Maanens Skin.
 Den ranke Yngling rendte
 paa tynde, glatte Jern;
 saae paa det Lys som brændte
 i Borgen hist, saa fiern!

Endnu hun sidder oppe!
 See Straalen skimter mild,
 giennem de hvide Toppe
 til Isens Maaneild.

Endnu hun ikke sover!
 Ak tænker hun paa mig?
 Hen ad de frosne Vover
 han henrykt skyder sig.

Södtblussende han svæver
 ud paa den glatte Vei.
 Det Lys som hisset bæver
 hans Öie slipper ei.
 Hans Barm det giennemflammer.
 Han föler ei til Kuld.
 "Der sidder hun i sit Kammer,
 og flætter det lyse Guld!"

Ak mens hans Hierte luer
 da pöndser lumske Död.
 De brast, de tynde Buer.
 Han sank i Havets Skiöd!
 Medynksom Bölgen hæver
 det blege Hoved op.
 Lyset saa roligt bæver
 endnu fra Skovens Top.

O Emma! hörer du ikke
mit Dödsuk i Nattens Vind?
Med matte, brustne Blikke
han stirrer i Lysets Skin.
Derpaa han langsomt dukker.
Over Issen Bølgen slaaer.
Sig Lyset i Borgen slukker,
en Skye for Maanen staaer!

SANCT HANSAFTEN-SPIL.

SAINT HANSEN'S SPIRIT

*En Vandringsmand triner op paa en gammel
Gravhøi, der staaer ved Veien, og siger som
Prologus:*

VELKOMMEN! i den røde Morgenstund,
Enhver som tidlig nu har samlet sig,
for snart med ufortrødne, raske Fied
at følge os fra Byens dorske Taage
til Skoven hist, som grøn og sval sig hvælver.
Her seer I Veien! Fra den lille Høi
kan I den næsten ganske overskue.
Fra lumre Gader, hen igiennem Marken,
hvor Græsset bølger i den friske Luft,
vi ile jublende, med lette Skridt,
igiennem Veiens Støv og Solens Straaler,

for destolænger at opholde os
 i Skovens gamle, svale Bøgelunde.
 I seer en Sværm af Gamle og af Unge,
 af Overgivne og Alvorlige,
 af Fattige og Rige sammenblandet;
 den muntre Teltecirkel stolt omringet
 af Vaarens høie, lysegrønne Telte,
 hvor taus Naturen straalere i sin Glands.
 Saa lad det Eder heller ei fortryde
 at lytte til et sammenblandet Chor,
 hvor Overgivenhed og Skiemt og Glæde
 afvexler med en dybere Natur.
 Jeg er en gammel Gubbe. Digteren
 har bedet mig at træde frem og tale.
 Han troer mit Sölvhaar og min svage Stemme
 kan mildne Eders Hierter, aabne dem
 og stemme Eder for det lette Spil,
 som flygtig Phantasie har sammenföiet.
 Betragter denne skönnne Foraarsmorgen!
 Naturen taler varmere end jeg.
 See! hisset nærmer sig en Spillemand.
 Omringet af de blomsterklædte Sletter
 vil jeg ved Strengens simple, svage Klang
 paa Höien synge jer en Morgensang!

Du skiönne Blaae!

Du hvælver saa huldt om de grønne Straae,
 med Dugperlerne paa,
 hvor Lærkerne slaae,
 hvor Bølgerne gaae,
 hvor de spraglede Kornblomster venligt staae!

Du lave Høi!

Din Hvælving fierner fra Lys og Støi.
 Din Urne staaer
 fra Oldtids Aar,
 af Aske fuld
 i det dybe Muld.
 Ubevægelig den staaer,
 til eengang den store Klokke slaaer.

O lyse Glands!

Naturens funklende Straaledands!
 Gyd i mit Bryst
 din liflige Glæde, din varme Lyst.
 Snart er det forbi.
 Snart synker jeg i
 det kolde Muld;
 og skuer ei længer dit luende Guld.

Ak Livets Lyst!
 kun stakket du flammer i det svage Bryst.
 Din luende Drik
 indsuger saa kort kun det matte Blik.
 Det brister saa brat,
 i den dunkle, den dunkle Nat.

Arme Menneskestöv!
 Visne Löv!
 I den kolde Urne maa du hvile der,
 mens det er saa varmt og saa lyst og saa herligt her.

O du evige Natur!
 inden jeg favnes af den sorte Muur,
 lad mig skue dig!
 Du oplue mig!
 Din uendelige Harpe saa huld,
 med de liflige Streng,
 af Havets Sölv og af Solens Guld
 i mit Hierte trænge,
 med sin Harmonie,
 med sin söde Sympathie!

Flora! evigunge Möe,
 huld du kommer og forsvinder.
 Roserne paa dine Kinder
 livner Skov og Mark og Söe.

Flora! evigunge Möe,
 tryk mig huldt i dine Arme,
 lad mig favne dig med Varme,
 favne dig med Kraft og döe!

Prologus gaaer.

*Harlekin kommer styrtende op ad Höien og
 er færdig at snuble:*

De Gravhöie skulde Fanden flytte!
 De staae her og gör ikke den mindste Nytte.

Gnider sit Been.

Det er en Levning af Barbariet;
 jeg troer jeg skal klage for Politiet.

*Kommer frem og bukker meget ydmyg for Pub-
 likum.*

Mine Herrer og Damer, jeg har rendt som en Hest.
 Bryd jer ikke om den gamle Kiellingepræst.
 Jeg er den rigtige *Prologus*, jeg!

Forfatteren bad mig løbe min Vei,
 og krybe op paa denne Höi
 og fortælle jer under megen Støi
 at nu skulde Stykket strax gaae an.
 Det hørte den gamle, enfoldige Mand.
 Saa skyndte han sig med lange Skridt,
 mens i Vibenshuus jeg bedede lidt;
 og mens jeg i Lundehuset fik mig en Dram
 kom han i Forveien. Det er Skam!
 Hans Snak skal I ikke bryde jer om.
 Den gamle Nar gaaer I Barndom.
 Han førte vel en lang Conferents
 om Composition og en höi Tendents.
 En höi Tendents i et Dyrehavespil!!
 I hans Pande det aldrig gaaer rigtig til.
 Det skal være paa sin *shakespearisk*.
 En Skik som hos os er reent barbarisk.
 For Guds Skyld lad Eder ikke smitte
 af denne uvidende, excentriske Britte,
 som gör Theseus til *Hertug* i Grækenland
 og troer at Böhmen er omflydt af Vand.
 Nei, mine Herrer! Med Galskabens Rangle
 Eders ærede Bifaldssmil at angle —
 derpaa Forfatteren ene vil pönske,

det er hans høieste, fromme Önske.

Bliver han undertiden lidt tör,

humant I overbære bör.

Du lille Kunstdommer, som saa ræt

betragter mig giennem din Lorgnet,

vær derfor ikke altfor severus.

Interdum dormitat bonus Homerus!

Nu har jeg opremset min hele Lexe.

Nu skal I see at jeg ogsaa kan hexe.

*Han slaaer i Jorden med sin Brix. Skuepladsen
forvandles til et Værelse i Byen.*

Nu ere vi alle til Staden draget.

Stykkets *Eenhed* er just ei iagtaget;

men de som ei lider Changement

kan blive naar vi flytte næste Gang.

Her er vi i Huus hos en Borgermand.

Men hillemand! see der kommer han.

Jeg faaer da vel at vige for Personen,

for ei at forstyrre Illusionen.

Gaaer.

EN MAND triner frem og siger:

DET er i Dag et deiligt Væ'r.
 Vinden vifter i Voldens Træer.
 Der er ei en Skye paa Himlen at see.
 I Vinduet mine Blomster lee.
 Det er dog saa tungt med en Urtegaard,
 som indsluttet kun af et Potteskaar.
 Om Sommeren er man kun lidet glad
 ved at sidde midt i den lumre Stad.
 Naar Öiet standser paa snevre Muur
 da længes man efter den vide Natur.
 Grönt overalt og Fuglesang,
 hoppende Vildt og Valdhornklang,
 viden Udflugt og svale Vind —
 det gör et let og fornöiet Sind!
 Jeg troer vi gjorde ej saa ilde
 om vi kiörte idag til Kirstens Kilde.
 Saa mored vi ogsaa Frökenen lidt.
 Det stakkels Barn, hun græder saa tit.
 Hun blev forliebt i en smuk, ung Mand!
 Fordi han var over hendes Stand
 blev Moderen ganske angst og bange
 og holdt den stakkels Pige som Fange.

Troede endelig hun skulde glemme sin Ruus,
naar hun kom her, i et eenligt Huus.

Et Aar hun nu har været hos mig.

Det gör mig ondt! thi hun græmmer sig.

Hendes Elsker er draget i Verden ud,
om han eengang kommer igien, veed Gud!

Fornöiet jeg vil hende gierne see.

Idag beqvemt det kunde skee.

Der kommer min Kone; vil höre hendes Mening.

Ægtefolk maa giöre alt i Forening.

KONEN *kommer.*

Min kiere Mand! bliv ikke suur.

Jeg hörte alt, thi jeg stod paa Luur.

Du vil kiöre os ud i Skoven idag!

MAND.

Hvad siger du da til denne Sag.

KONEN *kysser ham.*

At du dog er ret en god lille Mand!

Fornöier os altid med hvad du kan.

Det glæder mig ellers for Frökenen meer
end for mig selv, som vel du indseer.

Hendes Öine som græder og er saa kiönne
have godt af at komme ud i det Grönne.

M A N D.

Der er hun! Lav os da alting til.
 Mine Sager imens jeg ordne vil.

Gaaer.

M A R I A

kommer ind. Hun sætter sig ved Klaveret og synger:

Dybt Skoven bruser og Skyen gaaer.
 Ved Strandens Blomsterbred Pigen staaer.
 Höit opskyller Bølgen saa brat, saa brat;
 og hun synger ud i den dæmrende Nat,
 af trösteslös Kummer henrevet.

Ak Hiertet er dödt og hvorhen hun seer
 er intet, intet at ønske sig meer.
 Du Hellige! kald da dit Barn til dit Bryst
 Mig har jo alt henrykt den jordiske Lyst.
 Jeg har jo alt elsket og levet!

K O N E N.

Deres Stemme har dog en herlig Klang.
 Hvad hedder den Arie?

M A R I A.

Teklas Sang.

Den er oversat efter tydske Poesie

til *Weyses* deilige Melodie.

KONEN.

Den er mig alt for melancolsk.

Jeg kunde blive i Hovdet catholsk,

hvis længe jeg hørte slige Sange.

Af de Muntre er der dog ogsaa mange!

MARIA *sukker.*

KONEN.

Vær nu en lille, fornuftig Pige.

Vær munter og lad Sorgerne vige.

Min Mand har besluttet til Skoven at tage.

Vi skulde saa derud i disse Dage,

og idag er Veiret saa klart og net.

MARIA *pludselig oprømt.*

Deri har de sandelig ganske Ret.

Konen.

Stakkels Pige! maa være saa meget inde.

Nu ja! Deri maa vi os finde.

Det er hverken min Mand eller mig som vil

holde Dem. Hvad skal man sige dertil!

Deres Moder —

MARIA.

Tal ikke om denne Sag.

KONEN.

Saa kiöre vi da til Skoven idag.
 Ifald De Cathrine sende vil
 til Kudsken, skal jeg lave alting til
 i Kiökkenet.

MARIE.

Ja, det vil jeg gierne.

KONEN.

Man skal have saa mange Ting i sin Hierne.
Gaaer.

MARIA sætter sig og skriver
en lille Seddel, kalder saa paa Pigen:

Skynd dig til Hyrekudsken hen.
 Vi skal i Skoven. Kom snart igien, —
 thi vi har travelt. Men først et Ord —
 bring denne Seddel — du veed hvor han boer —

CATHRINE.

Den smukke —

MARIA.

Tys!

CATHRINE.

Ih, Fröken Marie!

De veed dog vel sagtens at jeg kan tie.

MARIA.

Mine gamle Örenringe skal du faae.

CATHRINE.

For dem jeg kunde i Ilden gaae.

MARIA.

Er det for Ringene, eller for mig?

CATHRINE.

Hvor kan De nu spørge saa underlig.

MARIA gaaer.

CATHRINE.

Saa skal vi i Skoven? En herlig Sag!

Skovtouren er min bedste Dag.

Det er den eneste Dag jeg maa gaae

for min Madamme med Solhat paa.

Ellers siger baade Hun og Han:

Cathrine! klæd dig efter din Stand.

Naar dette Brev jeg nu bringer hen

saa gier den unge Greve mig Penge igien.

Det er i Sandhed en herlig Fyr!

Saa seer jeg igien disse rare Dyr,

disse nysselige Abekatter og Hyæner.

Derude de Folk dog meget fortienet.

De trækker os Pengene ud af Landet,

siger min Hosbond. Det er forbandet!

Ja, du gode Gud, hvad skal man sige?
 Det morer dog altid en stakkels Pige.

Gaaer.

MARIA,

paa sit Kammer; med Ludvigs Billede i sin Haand.

Da jeg imorges aabnede mit Öie
 da hopped Spurven glad paa tørre Tage,
 som glimted rødere i Morgenrøde.
 Den qviddrede og kaldte paa sin Mage;
 og sölvblaae Buen hvaltes i det Höie
 og Lærkens Slag fra Voldens Kroner löde.
 De bæved mig imöde,
 og toned: Du idag din Ven skal skue!
 Da sprang jeg op og stirred over Byen,
 henrykt i Sölverskyen,
 mens Solen steeg ud af sin Rosenlue.
 Og Lærken slog igien fra Voldens Kroner,
 og Elskov bæved i dens Trylletoner.

En stor, en hellig Aand usynlig vanker
 i al Naturens vildtudstrakte Egne
 og vækker Anelser om Livets Glæde.
 Ak! Længsel lærte disse Kinder blegne,

adskilt fra den for hvem mit Hierte banker,
 for hvem jeg kun kan sukke ömt og græde.
 Hvi fyldte stille Glæde
 mit Bryst idag, da Solen röd sig velted?
 Det gjorde han, den Helligaand, som bringer,
 paa lette Zephyrvinger
 de Fölelser, som har mit Hierte smeltet.
 Det gjorde han, den uskyldsrene Due,
 som svæver over os paa Himlens Bue.

En grusom Skiebne kold sit Jerngitter
 imellem tvende unge Hierter trænger,
 som Himlens Harmonier sammenslynger.
 Kun sielden sig det drukne Öie hænger
 paa elskte Gienstand; ved den svage Cither;
 kun fiernt han mig sin höie Længsel synger.
 Idag Naturen slynger
 sin Rosenkrands hen paa vor mørke Bane.
 I Skovens Tempel skal jeg Ludvig skue,
 ved Maanens Altarlue.
 Det lærte Elskovs Aand mig tidlig ane.
 Naar Tumlens Glædeskrig sig hisset hæve
 skal taust i Lunden tvende Hierter bæve.

DE KIÖRENDE.

Fra qualmfulde Mure!

Til Marken saa huld!

Der plöiede Fure

har ydet sit Guld.

Saa friske, saa sunde

de Bønder vi see.

Ved kiølige Lunde

de hvæsse den blinkende Lee.

See Blomsterne virke

et Teppe, som gaaer

om gothiske Kirke,

hvor Korsene staaer.

Saa bruun den sig reiser

i lysgrønne Dag.

See hvor Storken kneiser,

paa det gamle, mosgroete Tag.

Huulveien mod Havet

nedluder saa brat,

med Skygge begavet,
 med Træer besat.
 Her risle saa milde
 de Bølger fra Land,
 fra venlige Kilde,
 langt ud i den himmelblaae Strand.

Saa langsomt i Sandet
 vi glide afsted;
 imens ruller Vandet
 ved Hestenes Fied.
 Den flagrende Maage
 flyer hen over Söe.
 Hist see vi i Taage
 Thyco Brahes kneisende Öe.

Her Bögenes Kroner
 sig om os har hvalt.
 De spögende Toner
 vi höre jo alt.
 See Teltene hvide!
 See hvirvlende Rög!
 Vi kiöre, vi ride,
 vi ile til Latter og Spög.

DYREHAVEN.

MÖDENDE CHOR AF ALT.

ALLONS! Allons! Courage! Courage! Courage!
 Skiønne Rariteter, Löier og Spas!
 Dyr fra Asia, Africa,
 Europa, Nyeholland, America.
 Subtile Kunster!
 Magiske Dunster!
 Smukke Damer! I komme tilpas.
 Som I spinde Hör, saa spinde vi Glas.
 Som I dandse paa den brede Jord,
 saa dandse vi paa den smalle Snor.
 Smagfulde Pantomimer!
 Peer Döver og Kirsten Kimer!
 Valdhorn og Violiner!
 Bajatser og Harlekiner!
 Kager og Abelsiner.
 Insekter og Prospector!
 Comedier og Tragedier!

Nye Hegler og Karter!
 Tobaksdaaser med Bonaparter!
 Fuglebure og Voxfigurer!
 Cartoucher og Destoucher!
 Frederik af Preusen i egen Person!
 Pidskebaandsjöden og Mendelsohn.
 Af Drikkevare
 en utallig Skare.
 Skynder Jer bare!
 Skiönne Rariteter, Löier og Spas!
 Allons! Allons! Courage! Courage! Courage!

SPADSEREGANG.

EN DAME.

Ih hille mænd, skal vi træffes her?

EN ANDEN.

Velkommen i det Grønne. Det er et deiligt Vær!

De gaae hinanden forbi.

EN BORGER.

Er du kommen herud, din gamle Biörn!

EN ANDEN.

Hvad gjør man ikke for Kone og Börn.

Jeg selv lider ikke det Narrerie.

FÖRSTE.

Kan dog godt lide Folk saadan gaaer forbi,
med ordentlige, smukke Klæder paa;
og nogle er gar pyntet fra Top til Taae!

ANDEN.

Er det solid tænkt?

Gaaer rystende med Hovedet.

FÖRSTE.

Han er nu saa klog.

Den Bogbinder taler altid som en Bog.

EN UNG PIGE.

God Dag, min Bedste! Det er lummert! Hah!
Hvordan lever Papa og Mama?

EN ANDEN.

Der gaae de Begge. Jeg maa skynde mig.
Farvel! Jeg skal snart besøge dig.

MARIA.

Hvem taler saa meget med deres Mand?

KONEN.

Det er en ung Herre fra Langeland.
Han fortæller min Mand om sin Slægt og Venner,
som boer der ovre og som han kiender.

MANDEN kommer med et ungt Menneske.

Min Herre! Hvis De ei vil forsmaa

med os lidt om at spadsere gaae
og siden spise med i Græsset hist,
saa glæder det os.

MARIA sagte.

O! hvilken List.

Det er Ludvig!

MAND.

See, her seer de min Kone.

Den smukke Pige, med Egelövskrone
om Haaret, det er en Fröken vi har
i Kost.

LUDVIG.

Deres Budskab jeg glad modtaer!

De gaae videre.

ET UNGT MÆNNEKE.

O hvilken deilig Pige der gik.

Hvilken tryllende Væxt! Hvilket smægtende Blik!

Jeg maa see hende engang endnu!

DE ANDRE.

Wilhelm! bliv hos os! hörer du!

EEN.

Han er alt flöiten! Det er Fanden til Knös;
han löber efter hver deilig Tös.

Lad os tömme en Flaske midlertid.

Den Fornöielse er mere solid.

De gaae.

DANDSEREN PAA VOLTIGERLINIEN.

I Cirkelbue,
 uden at grue,
 paa den smalle Snor,
 höit fra Jord.
 Kommer hid og seer herpaa!
 Nu hænger jeg i Snoren kun ved en Taae.
 Det veed jeg nok at hvis jeg slap,
 slap jeg med Halsen knap!
 Synes Jer ikke der er noget i
 at narres med Döden?
 Han snuser om mig, som Katten om Gröden,
 paa sin lumske Viis;
 men fikst du Pæren Zachariis?
 Det er ikke Löier,
 som Jer fornöier.
 Det er Mod,
 stærke Muskler, luende Blod,
 Dristighed og Feragt!
 Heisa! Hopsa! Uforsagt.
 Du rynker Panden, du satte Flok!
Gavner jeg ikke nok?
 Heisa! Hopsa! Höit i Skye!
 Lad dem knye!

Mit Liv er Sving
 og Dödningspring.
 Som ingenting
 jeg sveier omkring,
 til jeg gör det allersidste Spring.

Og spør saa St. Peder: Hvad godt har du gjort?
 svarer jeg Schweitseren: Ikke stort!
 Men hvad har de andre Bengler da gjort?

EN KANCELLIERAAD.

Den Knegt falder lidt impertinent.

EN OFFICEER.

En Dragt Prygl han havde fortient.

ET UNGT MENNESKE.

Det er Skade han svæver dem for høit!

EN BORGER.

Af mig skal han ikke faae en Döit.

FOLKENE BAG TELTET.

Her har vi gravet i Jorden et Hul.

Det er fyldt med Kul.

Mellem Græsset Luen slaaer op.

Rögen vifter i Bögens Top.

Det er artigt nok.

Hvem troer her har været en Kok,

naar Teltet ei længer her staaer,

naar Folk ei meer at spadseré gaaer.
 Naar Hiorten og Hinden
 piler af i Vinden,
 med lette Fied;
 naar Stövet og Lövet
 dækker Hullet til,
 hvem vil
 da sige saa lige:
 Her har været et luunt lille Arnested!

NOGLE PIGER.

Hvorfor blæser de i Trompeten der?

NOGLE ANDRE.

Nu begynder nok deres Comedier.

EN JÖDEDRENG.

Deilige Pidskebaand! röde og blaae,
 gule, grönnne, violette og graae.
 Lad mig nu ikke for længe löbe!
 Kommer at kiöbe, kommer at kiöbe!
 Röde, gule, grönnne og blaa i Fleng!
 Jeg er en god lille Jödedreng!

Min Moder er syg, min Söster er död;
 hun fortiente til mig og min Moder Bröd.
 Jeg tiggede sammen et Par Markes Penge,

saa kiöbte jeg Baand og löb saa længe,
for at sælge dem her til got Folk i Fleng.
Jeg er en god lille Jödedreng!

Kommer at kiöbe! Kommer at kiöbe!
Lad mig nu ikke for længe löbe.
De Penge jeg vinder her, som jeg haaber,
for dem jeg kiöber min Moder Draaber,
saa reiser hun sig igien af sin Seng.
Jeg er en god lille Jödedreng!

EN KONE.

Ih! see god Dag, min söde Madamme.
Der har de jo faaet en smuk, frisk Amme.

EN ANDEN.

Hvad synes dem om min Glut?

DEN FÖRSTE.

Paa min Ære!

Hun ligner virkelig sin *cher pere*.

MANDEN MED HUNDEN.

Vor Herre, mine Herrer, har lagt et stort Pund,
som de vel alle ved, i en Hund.

Dog denne de andre overgaaer.

De sieldneste Kunster den forstaaer.

Den kan sige uden Puncterebog
 hvem af mine Herrer der er dum eller klog.
 Den kan sige uden ringeste Varsel
 hjem af mine Damer der laver til Barsel.
 Kommer nu hid og seer herpaa. —
 Min Gud hvorfor mon de fleeste gaae?

FIELLEBOEMAND.

Speilecabinet!
 Nok saa net!
 Kommer hid og leer.
 Paa Hodet I seer
 alleting!
 Alt vendes omkring.
 Kommer hid i Gallop.
 Det Nederste vender op.
 Egens Rod!
 Pigens Fod!
 Speilecabinet!
 Nok saa net!

MAND.

Ved Comediehuset sig samler en Flok.
 Skal vi gaae derind?

KONE.

Som du vil, ja nok!

LUDVIG.

Maa jeg byde Frökenen min Arm?

KONEN til Maria.

Forkiöl Dem ikke, De er saa varm!

MARIONETSPILLEREN *triner frem og siger:*

Höistærede Publikum! her vil
vi före op et Skuespil.

Et herligt Skuespil, som knap
vil mangle de fornödne Klap;
thi Stykket er et Liggendefæe
og Skuespillerne er af Træe.

At gavne medens vi fornöie
har vi bestandig havt for Öie,
da det er Kunstens Hovedsag,
som I skal faae at see idag.

Her seer I intet *Sværmerie*.

Med sligt har vi ingen Maskepie
og endnu mindre Sympathie.

Akkurat som det i Livet gaaer
til Eders Fryd I skue faaer.

Det er det rene, gedigne Guld.

Af Moraler Stykket er pære fuld.

Humanitet, og Dyd og Gavn

og frem for alt *Poesiens Savn*,

kort alt hvormed en ærlig Mand
 vor oplyste Tidsalder glæde kan.
 Her seer I nu en borgerlig Stue.
 Vi efterligne *Iffland* og *Kotzebue*.
 Hvor huslig og net dog alting staaer!
 Nu begynder vi alt. Det er bedst jeg gaaer!

*Dækket gaaer op. Skuepladsen forestiller et an-
 stændigt møbleret Værelse, med Stole paa
 Gulvet, Ruder i Vinduerne o. s. v. Alt er
 simpelt, men reenligt.*

VERTINDEN.

Den Skiebne er dog grumme tung
 at være Enke naar man er ung.
 Vel sandt, min brave, elskte Mand
 jeg aldrig, aldrig glemme kan.
 Det var en sanddrue Officeer.
 Saadan en Mand faaer jeg aldrig meer!
 Han havde en Hat, mens han var i Live,
 saa forskudt med Kugler at den ligned en Skive.
 Var altid i Fred til Krig parat,
 som det sig sømmer en brav Soldat.
 Om han i Krig var parat til Fred
 er noget som jeg ikke veed.

Han var ret af det gamle, ærlige Præg.

Med egen Haand han tog af sit Skieg;

loe aldrig, men var stedse but;

kaldte mig dog sin søde Snut.

Ak, du uforglemmelige Mand!

Jeg kunde græde en heel Spand Vand.

Hun græder.

Han døde! — O hvis nu jeg stod

for en stor Forsamling, med dristigt Mod,

uden sand eller falsk Undseelse

jeg skulde mig meget viist betee

og sige til Publikum: Kiød er Høe!

Som min salig Mand skal I alle døe.

Fører Eder derfor dydigt op!

Livets Hest pidsker af i fuld Gallop

og inden I veed et Ord deraf

har den smittet Jer i den sorte Grav!

Ha ha! hvor jeg dog er grumme vittig.

Griber sin Rok.

Et Menneske bør være flittig.

*Spytter paa Fingeren, nynnner en moralsk Spin-
devise, falder i Tanker, sukker og siger
endelig igien:*

Den Skiebne er dog grumme tung

at være Enke naar man er ung!

Det banker.

Hvem banker der? Luk op! Kom ind!

FRIEREN *kommer.*

Jeg ilte hid som Vestenvind,
naar den til Rosen sig vil skynde.
Saa hurtig løber ingen Mynde.

VERTINDEN *sagte.*

Ak! hvilken smuk indtagende Mand.
Jeg elsker ham allerede alt hvad jeg kan.

Høit.

Min Herre! De er jo en Digter.

FRIEREN.

Den Tid jeg levner fra mine Pligter
den offerer jeg de hellige Ni.

VERTINDEN.

De vil nok sige de hellige Fem!

FRIEREN.

Bliv ikke vred for jeg modsiger Dem.
Jeg vilde sige de hellige Ni.
Jeg ilte Deres Dør forbi
og saae et Glimt af Deres Stierne,
som ganske forrykkede min Hierne.

VERTINDEN *skielmsk.*

Et Krudttaarn Hiernen er, min Herre!
Troe mig, der er sandelig intet værre

end naar man den ei vel forskandser,
mod alle Glimt, med Fornuftens Pandser.

FRIEREN.

Fornuftens Pandser, skiönt haardt det er,
modstaaer dog ikke Kierligheds Sværd!

VERTINDEN.

Elskov er et Barn, som i sin Haand
kun svinger en Nyrrenberger Høvlespaan.

FRIEREN.

Til Jordens Lys blev os Elskov fød,
en Høvlespaan i Lyset bebuder Död.

VERTINDEN.

Elskovs Sværd er et Einheriasværd,
man reiser sig snart til en anden Færd.

FRIEREN.

De forraader Kundskab og Lektüre.
Jeg skal besynge Dem ved min Lyre.

VERTINDEN.

Af Stolthed kunde mit Hierte stige,
hvis De mente hvad De behager at sige.

FRIEREN.

Min Naadige! Jeg er en Lirendreier,
men derfor er jeg ingen Lurendreier!

VERTINDEN *efter en kort Pause:*

Hvad koster en Skinke paa Torvet idag?

FRIEREN.

Bring ikke paa Bane denne Sag.

Taarerne staae mig i mit Öie.

Priserne blive alt mere höie.

Luxus stiger alt meer og meer.

Ingen Sparsomhed blandt Folk man seer.

Alle skal have Kaffe og Thee,

fornemme Giester og Assemblée.

I min Tid spiste man Öllebröd

og Bergefisk, som var lagt i Blöd,

men nu er Folk slet ikke moralske.

VERTINDEN.

Nei nu er de ganske kamschadalske!

FRIEREN.

For alting rör ei ved den Byld.

Kamschatka er en sand Idyl!

VERTINDEN.

Taler De maaskee lignelsesviis,

fordi den er fuld af Vand og Iis?

FRIEREN.

For Kulden bruger man Foderskind,

hvori de Store svöbes ind.

VERTINDEN.

Lyster Dem ikke en Priis Tobak?

FRIEREN.

Fruen skal have saa mange Tak.

I det han vil tage Tobakken rører han ved hendes Haand. Hun rødmer og taber Daasen. Han seer paa hende, hun seer paa ham. De slaaer Öinene ned, de slaaer Öinene op.

FRIEREN enthousiastisk:

O! hvilken Taler, nok saa klog,
 kan tolke Hierternes stumme Sprog?
 Den som sin Fryd med Ord kan male —
 han er arm paa Fryd, eller ogsaa paa Tale!
 Den sande Glæde er stum, for en Hund;
 Glæden slaaer Begplaster paa hans Mund!
 Hans höie Begiestrings Himmelev
 gaaer meget betænksom i sig selv.
 Rigtignok skulde man troe *Poesie*
 ved slige Leiligheder Folk stod bi.
Shakespeare, naar han er begeistret, taler,
 og *Göthe*, men det duer ei for en Daler.
 De følger ikke den rigtige Regel,
 roses desuden af *Tieck* og *Schlegel*.
 Jeg læser i den spildte Urt

dit hele Hierte saa reent og puurt.
 Det slaaer for mig, for mig, for mig!

VERTINDEN *styrter i hans Arme:*
 Ja, Elskte! ja det slaaer for dig.

FRIEREN.

Du gode Gud! hvi staae vi ene?
 Denne skiønne Expositionsscene
 fortiente nok at sees af fleer.
 Saa salig blier jeg aldrig meer!

VERTINDEN.

Du skal blive salig saa tit du vil!
 For dig lukkes aldrig mit Hierte til.

Almindeligt Klap og Bravoraah.

MARIONETSPILLEREN

kommer frem og tørrer Sveden af Panden.
 Ihr Herren! Det var den første Akt.
 Er det ikke som jeg har sagt?
 Den anden er ikke fuldt færdig til Enden.
 Det skal spilles saa varmt, som det kommer af
 Pennen!

Gaaer.

FÖRSTE KUNSTDOMMER.

Det Stykke er fuldt af sandt Genie!

ANDEN.

Den pure, klare *Livsphilosophie!*

TREDIE

Som er og bliver dog den bedste.
De maa sige hvad de vil, de Heste!

FIERDE.

Vertindens Rolle er meget naiv.

FEMTE.

Havde hun kun lidt tyndere Liv.

SIETTE.

Akteurerne gör saamænd alt hvad de kan.
Saa De hvordan Frieren greb sig an?

SYVENDE.

De er kun af Træe, men det er det samme.
De gör mange Levende tilskamme.

LUDVIG sagte til Maria:

Tag denne glödende Abelsin.
Hvor dine Kinder har södt Karmin!

MARIA trykker hans Haand:

*Dækhet gaaer op, Frieren kommer ind med en
stor Potte, som han sætter paa Bordet.*

FRIEREN.

Nu er jeg da endelig Vert i Huset.
I Tönden er Viin, jeg har skyllet Kruset.
Min Kone sidder varmt inden Døre.
Derfor tog jeg hende. Hvad skulde jeg giöre?

Jeg havde længe støvet omkring,
 var en Dosmer, kunde ingenting! —
 Det er dog galt, naar jeg ret betænker.
 Min ömme Samvittighed det krænker.
 O Gud! hvor kunde jeg handle saa slet?
 Bagefter kommer tyndt Öl, nu angrrer jeg det!

*Slaaer sig for Panden og spanker op og ned ad
 Gulvet, med lange Skridt.*

Ha! hvor vi Mennesker dog er smaae. —
 Men tys — jeg hörer nogen gaae!
 Det er nok Een som vil smage min Viin.
 Den er for Maven en sand Medicin.
 Verter maa ei være sluddervurne.
 Det sömmer dem ei at gaae paa Cothurne.
 Dem blev ei givet dette Pund;
 höist gaae de paa Sokker af Hiertens Grund.
 Men hvad kommer der ud af min tragiske Klage?
 I den *virkelige Verden* jeg vender tilbage.

*Han visker Stövet af Stolene, skyller Glassene
 og sætter dem paa Bordet.*

Nu gavner jeg Verden med min Flid.
 Saaledes bör man anvende sin Tid!

FÖRSTE KUNSTDOMMER.

Hvilken Overgang fra varmt til koldt.

ANDEN.

Hvor Karakteren er vedligeholdt.

TREDIE.

En Digter er dog et stort Genie!

FIERDE.

Især naar han kiender sin *Psychologie*!

*Det banker paa Døren. Verten lukker op. En
Laps kommer ind.*

LAPSEN.

Herr Vert! lad mig faae et Glas Æggepunns,
som jeg kan hælde i mit Spuns.

VERTEN.

Gierne min *humoristiske* Herre!

LAPSEN sætter sig paa Bordet og fløiter.
Gid han kun ikke kaldte mig værre!

EN TILSKUER.

Hvad er *Humor*?

EN ANDEN.

Ikke andet
end Vædske! Nemlig hvad der er vandet!

EN TREDIE.

Seer I vel Faer! Det er paa sin *engelsk*!

FÖRSTE.

Mig synes för det er paa sin *bengelsk*.

VERTEN *kommer ind.*

Her er Æggepuns, som kan Ganen glæde.
Men lyster Dem ikke et bedre Sæde?
De smudser til deres nye Kiol. *Med Vægt.*
En fornuftig Mand bør sidde paa Stoel!

EN STOLEMAGER *blandt Tilskuerne.*
Den Hib var god!

EN SKRÆDDER.

Kun som De troer.
En fornuftig Mand sidder tit paa Bord.

LAPSEN.

Meer Punsch, Herr Vert! Töv ei for længe.
Verten henter meer. Lapsen drikker og tager i Døren.
Adieu Herr Vert! Jeg har ingen Penge.

VERTEN.

Hvad Knegt? Og dog er du impertinent?

LAPSEN.

Jeg har Kræfter, det er enhver bekiendt!
Giör ellers ikke for meget Spektakel.
I kiender min Fader, den rige Jakel!

VERTEN.

Snik, Snak! Jeg kiender din Fader ei!
Du kiender ham maaskee saa lidt som jeg.

De slaaes. Verten faaer Prygl. Lapsen gaaer.

VERTEN

kommer tilbage. Han gaaer længe med Armene overkors op og ned ad Gulvet. Forventningen er spendt. Endelig giver han sig bitterlig til at græde.

O gudskeelov at jeg fik Luft!
 Nu kom jeg igien til min Fornuft.
 Der er Öieblik da den bliver knækket.
 Jeg kan ordentlig blive ganske forskrækket.
 Men hvad kommer der ud af al min Talen?
 Jeg glemmer jo reent at sige Moralen!

Han maaler Midten af Theatret med tragiske Skridt, stiller sig derpaa mod Tilskuerne, strækker Armene ud og brøler:

Ak! Verden fordrer saa mangt et Suk.
 Jeg skulde havt Penge — og fik kun Hug!
 Det skadte mig ikke! Det skeede med Rette.
 Hvorfor indbildte jeg Frue Lisette
 min Kierlighed, ved den spildte Priis?
 Nu kommer bagefter Tugtens Riis!
 O Menneske! Du reent er Beet,
 hvis du slipper din Dyd og din Moralitet.
 Speil dig derfor i mit Exemplar
 og hold paa dem begge, mens du dem har!

Tilskuerne svømmer i Taarer.

MARIONETSPILLEREN *med Pengetallerkenen.*

Ihr Herren! behager at tilgive.
 For dennegang maa det derved blive.
 En Skielm giver mere end han har.
 For dennegang intet mere færdigt var.
 Slige Stykker meget beqvemme ere,
 man kan holde op hvor det skal være.
 At ellers Planen er lagt med Flid,
 det seer enhver, som besidder Vid.
 Den første Akt af Ömhed og Graad
 og Fölelse næsten var ganske vaad.
 Den anden var tragisk, saa munter igien
 og atter tragisk til Beslutningen.
 Det er Skade den tredie ikke er færdig.
 Den bliver fuldkommen de andre værdig.
 I den bliver Helten desperat
 og giver sig til at være Soldat.
 Faaer mange Hug, ömmer sig saare.
 Det kan ikke beskrives, uden Taarer.
 I Morgen spille vi atter her,
 ifald det kun bliver Opholdsvær.
 Over Vær og Vind ej Mennesket hersker.
 Binder Munden nu ei paa Oxen, som tærsker.
 Kaster I min Hat paa den glade Dag.

Standspersoner betale efter Behag.

EN MAND *giver ham en Toskilling.*

Min kiere Ven! Kom hid! See der!

Det Stykke er ærligt de Penge værd.

Folk gaaer bort.

MANDEN MED VOGNEN.

Laaner Öre! Laaner Öre!

Her kan I kiöre,

allessombedst,

uden Hest.

I kan selv være Hest.

Indretningen er huul.

I dreier et Hiul,

saa kiörer I til,

saa meget I vil.

Det er for Penge at spare,

i denne Tid,

da Hestene er rare.

Kommer hid! Kommer hid!

Mekanisk Kunst;

hvis det morer Jer ei

maa I kiöre omsonst.

MANDEN VED KILDEN.

Det er saa lummert og saa tungt,
 det brænder stærkt deroppe.
 Her skygger Lövet grönt og ungt,
 fra Vaarens lyse Toppe.
 Her springer langt fra Qvalm og Larm
 ved Sang af Nattergalen,
 den tykke Straale, som en Arm,
 fra Höien ud i Dalen.

I sorten Malm, i dyben Jord
 de klare Bølger rinde.
 En ukiendt Vei de langsomt snoet
 sig ligesom i Blinde.
 De risle giennem Jordens Bryst,
 i Dybets mørke Huler,
 og skue sikkert der, med Lyst,
 hvad Overfladen skiuler.

Den Verden som vi ane hist,
 dybt under Havets Bunde,
 den har de giennemtumlet vist,
 og bølget i dens Lunde.
 Den runde, tykke Sölverarm,

som risler her forvildet,
 har kysset Ellepigens Barm
 og drukket hendes Billed.

I gamle, længst forsvundne Tid
 der var en deilig Pige;
 hun var saa god, hun var saa blid,
 hun var saa from tillige.
 Et Crucifix i Hytten stod,
 for det hun altid knælte,
 naar Maanen med sit Aftenblod
 paa Crucifixet dvælte.

Engang hun gik i denne Skov
 og fæstede sit Øie,
 imens hun sang sin Frelzers Lov,
 paa Stiernen i det Höie.
 Da foer hun vild paa spæde Fod
 og Törsten hende plaged.
 Tilsidst blev stakkels Pige mod,
 hun græd og sig beklaged.

Ak Gud! hvorledes kommer jeg
 i Aften til min Hytte?

Jeg reent forfeilet har min Vei,
 jeg kan ei Foden flytte.
 Jeg er saa törstig og her er
 ei allermindste Draabe.
 Kun vilde Dyr og Spøgelser!
 Ak Gud! hvad kan jeg haabe?

Og see — Hver den som troer paa Gud
 den hielper han i Nöden! —
 Hvor Taaren faldt et Væld sprang ud,
 og loe i Aftenröden.
 Da drak hun af det klare Vand
 og fulgte Bölgen rolig.
 Den ledte med sin Blomsterstrand
 til Kirstens lille Bolig.

Sanct Kirsten hviler södt i Blund,
 i Gravens Arme milde,
 dog kommer hun hver Midnatstund
 og stirrer paa sin Kilde.
 Som hendes Öie den er blaae,
 som hendes Blik den blinker.
 Kom I! som gaae derovenpaa.
 See, liden Kirsten vinker.

Ludvig henter Maria et Glas Vand. Hun drikker.

LUDVIG.

Söde Farveharmonie!
 Flydende Sölv
 i klare Krystal,
 som den hvide Finger
 i Æthren bringer.
 Sölvbölgen kysser
 den Purpurcoral,
 som Læben omringer!

MARIA.

Smiger, Smiger!

LUDVIG.

O I söde Piger!

MARIA.

De Gamle vente!

LUDVIG.

Vi dem snart indhente.

EN FEED KONE.

Jeg önsked at vi var vel kommen hiem.
 Her blier jo saa fuldt at man ei kommer frem.

ET UNGT MENNESKE.

Jeg har altid Længsel
 efter saadan en Trængsel.

Saa kommer man de kiere Piger saa nær,
de smukke især!

Rører ved deres Hænder,
skuer i deres Öine, som tænder,
indsuger med sit Blik
Elskovsdrik.

Söde Gudinde!

Du kommer for at svinde.

Hvilket Öie! Hvilken Arm!

Hvilken Vext! Hvilken Barm!

Jeg har altid Længsel
efter saadan en Trængsel.

EN UNG PIGE.

Saae du den smukke Fyr som gik,
med det brændende Blik?

EN ANDEN.

Det brændte paa dig.

DEN FÖRSTE.

Du vil nok narre mig!

JÖDERNE UNDER TRÆET.

Es war ein alter Mann,
der nahm ein junges Weibchen,

gar schön und zart von Leibchen.
 Da ging das Wesen an.
 Er lächelte, er schmeichelt's.
 Er küßt' es und er streichelt's.
 Allein das war sein Ziel —
 und das war doch nicht viel!

Er lebt ein ganzes Jahr
 mit seinem jungen Weibchen.
 Das zarte, feine Leibchen
 blieb immer wie es war.
 Wie ich gesagt: Er schmeichelt's,
 er küßt' es, und er streichelt's.
 Allein — das war sein Ziel.
 Und das war gar nicht viel.

Einmahl er sagte: Heut'
 mus ich dich flux verlassen.
 Mein Kind, du muß nicht spasfen
 mit fremde Männerleut.
 Nicht deine Treu vergessen,
 verbothne Speis' nicht essen,
 sonst krieg ich armer Mann
 ein Stirn, mit Hörner dran.

Das Weibchen sagte: Ei!
 Eh' will ich treu dir bleiben,
 wenn solche Zeitvertreiben
 dir giebt ein solch Geweih.
 Der Mann gielst Freudeträhnen.
 Er ging. Da kam mit Sehnen
 ein junger Herr fürbas —
 und alles sie vergass.

Als nun der Alte kam
 gar spat und müd' zu Hause,
 zum lieben Abendschmause
 und hübsch sein Hut abnahm,
 rief sie: Wie kannst du lügen,
 und mich so arg betrügen?
 Du böser, alter Mann!
 Hast ja nicht Hörner an!

*Folk, som har omringet Jöderne, opstaae en stor
 Skoggerlatter.*

HARLEKIN

uden for en Fielleboe, meget alvorlig og vigtig.
 Mens Pöbelen hisset vildt sig fryder,
 over Smudsigheder og Næstens Lyder,

indbyde vi her til Subskription,
 for den af Publicum mere fine Portion.
 Her finde vi en dannet Digter,
 som synger kun om Fornuft og Pligter.
 En *Poppedreng* vel af Födsel han er,
 men hans Talenter har svungen ham høit i Vær.
 Mange Aars Flid har lært ham Smör
 heel snildt at forene med en Dör.
 Hans store Plan, mens han hopper herneden,
 er den: *at forædle Menneskeheden!*
 Mine Herrer og Damer, behage De?

DEN FINE PORTION.

Ja det forstaaer sig, ham maa vi see.

*De gaaer ind i Fiellehytten. En stor, grøn Poppe
 göie sidder paa en Forhöining.*

HARLEKIN *bukker ærbødigt for Poppe.*

Opmærksom det samlede Folk nu tier,
 for at höre paa Deres Poesier.
 Begynd med det De gjorde forleden!

POPPE *rødmende.*

Harlekin, du veed jeg er saa beskeden.

HARLEKIN.

Det veed jeg nok, jeg har stedse funden
 Dem med Beskedenhed i Munden.

Dog veed jeg nok De læser gierne
de smukke Produkter af Deres Hierne.

Sagte:

De kan jo sige jeg bad Dem ad,
Giör en Fortale! Bær Dem fornuftig ad.

POPPE rømmende sig:

Giennemtrængt af den Overbevisning
at man med Folks moralske Bespisning
maa være meget samvittighedsfuld,
og ikke sælge dem Blye for Guld,
skulde jeg ikke vovet at lade
for Lyset komme disse Blade,
hvis ikke Venner, hvis kritiske Dom
jeg bryder mig grumme meget om,
alle havde givet mig Mod
og bedet mig dog at være saa god.
At jeg har anvendt megen Flid
og brugt en grumme Hoben Tid
för et Ord slap ud af min Digterelv —
er en Erklæring jeg skylder mig selv.
En Kleinsmed bruger sin Fiil med Forstand,
en Riimsmed er ligesaa klein som han.
Det er saa en Sag med Geniets Ild.
Den udbryder ofte alt for vild.

Jeg priser Betænksohmhedens Vand.
 Paa hvert et Vers har jeg hældet en Spand.
 Thi vil jeg slutte med et Claudatur
 og Mottoet *nonum in annum prematur*,
 i det jeg med et ærbödigt Sind
 for Lyset bringer disse sexten Bind!

TUTTI af fuld Hals.

De er en ung, beskeden Mand!
 Vi bede Dem, syng alt hvad De kan.

HARLEKIN.

Lad Hymnen til *Middelmaadighed* tone.
 Den skaffed Dem jo Deres Digterkrone.

POPPE declamerer:

Du ædle Middelmandighed!
 Stig fra din höie Zone ned,
 til Een, som kalder dig med Smerte,
 af ganske — ganske — ganske Hierte.

Hvis Du vil höste Livets Frugt
 da gaae ad Middelvcien smukt.
 Den Sætning mig saa vel behager
 at ei engang jeg Vers undtager.

Hvis galt, excentrisk Sværmerie
skal kunne kaldes Poesie,
da troer jeg vi bør efterstræbe
den allermindste Gnist at dræbe.

Og uden just at prale stort
saa troer jeg vi har alt det giort.
Paa senest Tid heel klogt vi skalter
med vore gode Brandanstalter.

I ret fornuftig Poesie
bör aldrig spores Phantasie.
Hvad Dievlen rager Phantasien
den mindste Smule Poesien?

I gamle Dage gik det an.
Den Tid i Mörke famled man;
men nu i de oplyste Tider
sligt Barberie man ikke lider.

Hvi skriver *nu* en sand Poet?
Af Iver for Humanitet,
for vor Moral at understøtte,
i Korthed: For at giøre *Nytte!*

Naar Folk vil gaae paa Svier i Kroe
 han drager dem til stille Roe;
 hvad ei de gidder hört i Prosa
 det siger han dem snildt *sub rosa*.

Det nemlig: At det sömmer sig
 for dem at være skikkelig.
 At kun det er de Skikkelige
 som komme ind i Himmerige,

Hvor stort for en moralsk Poet
 at tolke blid Humanitet;
 om sveden Gröd og svegne Pligter —
 hvor skiönt, hvor saligt for en Digter!

Du ædle Middelmandighed!
 Jeg elsker Dig med stort Besked.
 Din Deilighed gjort haver mig til Træl
 og indtaget mig med Storm, det svær jeg
 paa min Siel.

EN TILSKUER.

Poppe hedder han, *Pope* burde han hedde.

EN ANDEN.

Efter saadan en Karl skal man længe lede.

EN KRITIKER tager Poppe for-
troelig under Armen og gaar hen med ham i en Krog.
Med Forlov, min Herre! Det Digt giör Dem
Hæder.

Der stötte mig kun et Par enkelte Steder.
I förste Vers kom ganske lidt
(efter min individuelle Mening) for tidt.

POPPE trochiertig.

Det var for at faae de fire fornödne Födder!

KRITIKER.

Man maa ofte knække haarde Nödder.
Men en Mand, der spiller saa færdigt paa Lire,
kan det aldrig genere at gaae paa Fire.
Saa var der ogsaa et andet Sted
i Digtet, en Smule længer ned,
nemlig: *Det nemlig!* See det er værre!
Det er ikke poetisk nok min Herre!
Forresten önsker jeg Dem til Lykke,
thi Digtet er min Salighed et Mesterstykke.

POPPE.

Siden de bander saa höit derpaa
saa troer jeg selv det maa være saa.
Jeg takker for Deres fine Anmærkning.
Man trænger ofte til Forstærkning.

Jeg bliver sandelig aldrig vred,
 naar man retter mig med Beskedenhed.
 Tvertimod er det höist profitabelt for Aanden,
 naar Kritik og Genie gier hinanden Haanden.

De gier hinanden Hænder, og gaae.

HARLEKIN

kommer frem og siger til Tilskuerne:
 Föler I Jer nu ikke anderledes stemt?
 Er Smaahedsaanden ei reent forglemt?
 En Rixort har I givet os, men
 fik I ikke Forædling nok for den?
 Det er skiönt at höre to store Mænd tale,
 som de Tvende nylig, uden at prale.
 Skilles nu ad foruden Kiv
 og anvender Jer Forædling i det praktiske Liv.

Folk gaaer.

PIGERNE INDE I SKOVEN.

I Skyggen vi vanke,
 blandt lysgrønne Straae.
 Sanct Hans Urt vi sanke,
 hvor Blomsterne staae.
 Pæne lille Urt
 staaer saa reent og puurt,
 staaer saa frisk og grøn,
 uformærkt i Lön.

Bag Kiökkenets Række
 vi hensætte den,
 fra Træclistsens Sprække
 den snoer sig da hen.
 Hvis den fæster Rod
 blier vor Skiebne god.
 Döer den paa sit Sted,
 ak da döe vi med.

Da ikke vi kommer,
 saa glade, saa froe,
 her følgende Sommer,
 naar Blomsterne groe.
 Hist hvor Korset staaer,
 hist paa Kirkegaard,
 blege ligge vi.
 Da er det forbi!

Sanct Hans Urt vi sanke,
 hvor Blomsterne staae,
 blandt Stammer saa ranke,
 blandt lysgrønne Straae.
 Pene lille Urt
 staaer saa reent og puurt,

staaer saa frisk og grön,
uformærkt i Lön.

MANDEN.

Nu skulde vi snart vel udpakke vor Mad.

LUDVIG.

Folk begynder endnu ikke at skilles ad.

KONEN til Maria:

Alle Mandfolk betragte Dem med et Suk.

EN GALNING som gaaer forbi:

Det kommer af det hun er saa smuk!

MARIA.

Hist sidder en gammel Mand, som er blind,
med nedböiet Hoved, med nedböiet Sind.

Han synger saa rörende, lad os ei gaae.

Lad os blive lidt og höre derpaa.

DEN BLINDE.

Giver den gamle, blinde Mand lidt,
som her under Egen sidder og synger.

Hans Röst er saa svag, hans Haar saa hvidt,

Kummer hans matte Hierte nedtynger.

Alt Gravens Taage sig tungt har lagt
 omkring hans döde, udslukte Blikke.
 Han trylles ei meer ved Naturens Pragt.
 Han hörer kun Fryd, han föler den ikke.

Han havde en Hustrue, saa from og blid,
 ak! ogsaa hende skulde han miste.
 Han hörte hun ralled i Dödens Strid,
 men kunde ei see hendes Öie briste.

Fiolen var hans eneste Tröst,
 den havde en Ven ham i Döden givet.
 Naar Mulmet han giennembröd, med sin Röst,
 da kaldtes han som tilbage i Livet.

Men ak! i Vinter, i yderste Nöd,
 da ingen ændsed hans Sang og Klage,
 da solgte han sin Fiol för Bröd.
 Nu har han intet mere tilbage.

Snart trænger min Siel af det döde Leer,
 som, liig en Snegl, den maa med sig slæbe.
 Snart er jeg ingen til Byrde meer;
 snart tier min kolde, min hvide Læbe.

Skafter mig min Fiol igien,
 at jeg kan tolke min stumme Smerte.
 Det var min eneste, sidste Ven.
 Skafter mig min Fiol igien!
 ellers brister mit fulde Hierte.

MARIA

lader sin lille Pengepung synke i hans Hat.

LUDVIG.

Söde Pige!

MARIA.

Mod den gamle Mand er vi lykkelige!

EN HERRE.

See hvor Folk staaer hist om Teltet i Klynger.

Det er nogle unge Folk, som synger.

Deres Stemme har en ganske behagelig Klang.

Skal vi ogsaa lytte til deres Sang?

DET ÖVRIGE SELSKAB.

Aa ja!

SANG FRA TELTET.

Da Oldtids gamle Guder døde

af Alderdom,

da for den friske Morgenrøde

vor Middag kom,

Da höit Oplysningssol sig reiste,
 saa tit paakaldt,
 og da dens Straaler, mens den kneiste,
 oplyste *alt*;

Og da dens stærke Ild afbrændte
 hver Blomst saa net,
 at der, hvor man sit Öie vendte,
 stod et Skelet.

Da kom en lille Gud tilbage,
 medynksom, god,
 som lindred de Profanes Klage,
 med Drueblod.

Vinranken bredte ud sin Skygge,
 saa sval og mørk,
 at selv man sad for Solen trygge
 i hedest Örk.

Ton höit vor Tak mod Himmelbuen,
 til ham, hvis Kraft
 har qvæget os saa huldt i Luen,
 med Druesaft.

I denne brogetskiønne Vrimmel,
 blandt Spøg og Tant,
 vi tænker os den gamle Himmelm,
 ak! som forsvandt.

HERREN.

En ganske behagelig Melodie;
 men Ordene nymodens Sværmerie!

GLASPUSTEREN.

Glaspusterie!

Naturlig Magie!

Her kan I lære

hvordan der af en Blære,

flydende og blød

kan blive en Flaske,

som kan stikkes i Taske,

med Viin saa rød.

Glaspusterie!

Naturlig Magie.

EN FULD MAND

trænger sig giennem Mængden.

Det maa jeg sku see!

Kan I bare Jer for at lee?

Jeg har nu drukket saa tit,

Gud være lovet!

som der er Haar paa mit Hoved;
 og dog veed jeg ikke —
 Den fordönte Hikke! —
 Og dog veed jeg ikke
 hvordan Flasker de lave,
 som smage min Mave
 saa rart.
 Det er klart!
 det maa jeg vide.
 Gaaer lidt tilside.

Eftertænk som.

Det er dog underligt, naar man er fuld
 saa er man saa genegen til at falde omkuld.
 Det kommer af Druesaften;
 og af Cen-tre-pedalkraften —
 og af det jeg har drukket for meget i Aften!

EN GAMMEL MAND med en Perspektivkasse.

I kiere Venner! kommer hid.
 Her kan I for en ringe Hvid
 faae mange smukke Ting at see,
 igiennem disse Huller tree.
 En lille Verden underlig
 i Kassen jeg har samlet mig.

Naar kun jeg trækker i en Snor
bevæger jeg den hele Jord,
og bringer Folk og Stæder frem
og atter strax forjager dem.

I kiere Venner! kommer hid.

Det koster kun en ringe Hvid.

Man samler sig om Kassen.

Her seer I nu en Klippetop,
hvoraf en Vandrer stiger op.

Paa Klippen staaer en rød Ruin,
paa Porten skrevet staaer Latin,
langt borte, Skrivten er kun fin.

Det er en gammel Ridderborg.

Saa taus den synker hen i Sorg
og skuer underlig og blid

tilbage i den svundne Tid,

da Riddere med Brynier blaae

og skiønne Möer den om sig saae.

Et Hul i Taarnet hist I seer.

Nu er der intet Vindve meer.

Der sad engang en Pige blid,

i Aftenrödens dunkle Tid,

og stirred taus ad Veien hen,

og vented længselfuld sin Ven.

Ak Tiden kommer, Tiden gaaer.
 En Kirke i det Fierne staaer.
 Ved Altret er en Marmelsteen,
 den ruger paa de Elsktes Been.
 Seer kun hvor langsomt, sørgelig,
 den trætte Vandrør nærmer sig,
 mens Solen bag den røde Muur
 gaaer ned i hellige Natur.

Skifter om.

Her seer I tvende Hære staae.
 Med Kiempekraft de begge slaae.
 I seer ei Røg, der blier ei skudt,
 Den Tid var endnu intet Krudt.
 Da gieldte det i Herrefærd
 at trænge giennem Spyd og Sværd,
 De synge höien Heltesang
 og vil hinandens Undergang.
 Naturen bliver ofte harm
 og dræber sig med egen Arm.
 Da velter Bierget Flammer op,
 da skielver Jordens Kiempekrop,
 da lyner det i höie Blaae
 og Dybets Bølger vældigt slaae,
 da spænde Mandens Muskler sig

og fordre Vaakenbrag og Krig.
 Saa vexler det til sidste Led
 imellem Had og Kierlighed.

Skifter om.

Lidt mørkt og sort det falder her.
 Vi meer ei over Jorden er.
 Vi stige ned i dunkle Field,
 omsuust af kolde Kildevæld.
 Seer I hvor rigt det röde Guld
 sig slynger bag det kolde Muld,
 i haarde Steen? Som modne Halm
 de meie bort det rige Malm.
 Men seer I hist en Skye saa hvid,
 som langsom, stolt sig vælter hid?
 Den favner Biergets store Aand,
 som bringer Döden i sin Haand.
 Hvis ikke ned de kasted sig,
 da dræbte han dem sikkerlig,
 thi han er i sin Hu saa vred,
 fordi de bryde hans Rolighed,
 fordi de rane bort hans Skat
 og lyser op hans mørke Nat.
 Han hedder *Kobolt* og er hvid
 og er bekiendt fra gammel Tid.

Skifter om.

Tilbage vi i Tiden gaaer,
 om I saa synes nogle hundrede Aar.
 Her seer I nu et gothisk Kammer,
 det svage Lys i Natten flammer;
 ved Bordet sidder en geistlig Mand,
 med Haand under Kinden grubler han.
 Pergamenter af Alder graae,
 gamle Skiolde med Skrivter paa,
 Træbark med halvudslukte Ciffer,
 Stene med Runer og Hieroglypher,
 Ting af mere Værd end I troer,
 ligger rundt omkring paa det store Bord.
 Han stirrer ud i den vide Natur,
 giennem Vindvet, paa den tykke Muur.
 Naar man sidder i mørke Midnatstund
 og stirrer ud i den dunkle Lund
 og Maanen med sine blege Miner
 kneiser over de gamle Ruiner,
 da bliver man saa underlig,
 det *Swundne* og det *Kommende* hæver sig,
 det *Nærværende* ubemærket døer,
 i Ubetydelighedens Slør.
 Han skuer dybt i Naturens Höie,
 den ædle Mand, med sit skarpe Öie,

og stirrer til den straalende Top,
 hvorfra vi er siunken og atter skal op.
 Saa griber han Pennen i sin Haand,
 for at indgyde Nutid Oldtids Aand.
 De adspredte Sange han forvandler
 til et gothisk Epos, som lever og handler.
 Tak være den gamle *Canonicus*!
 han hedder *Saxo Grammaticus*.

Skifter om.

En aaben Mark her for Jer staaer.
 Et Vindpust over Sæden gaaer.
 Det er saa tyst. Slet ingen Stöi!
 See midt paa Marken staaer en Höi.
 Paa Höien staaer en Runestøen,
 derunder hvile gamle Been.
 Den Höi staaer der fra Arilds Tid,
 nu pløies den med megen Flid
 tilgrunde, af sin Eiermand,
 at den kan blive Agerland.
 Alt ofte har han prøvet paa
 de store Stene bort at faae,
 fordi de fyldte op hans Jord,
 men denne var ham altfor stor.
 See! Maanen giennem Skyens Rift

nedstirrer paa den gamle Skrift.
 Imens den Döde vandred her
 den stirred i hans Taareskier.
 Thi Maanen er en gammel Mand,
 en Trold, som ei begribes kan.
 Han smiler lige huld og blid;
 i höitidsfulde Midnatstid,
 til Elskovs helligsagte Fied
 og til det skumle Rettersted.
 See! hvor paa Runerne han seer,
 i det han iler bort og leer.
 De sieldne Tegn han vist forstaaer,
 hvis Mening svandt med svundne Aar;
 og hvis han tale var istand
 fortalte os den gamle Mand
 vist mange underlige Ting,
 som der er skeet paa Jordens Ring.
 Men da nu kun hans matte Blik
 kan tolke hvad han skue fik,
 saa vækker han, vemodig, blid,
 blot *Anelser* om dunkle Tid.

*Alle stirre henrykte paa Maleriet. Den Gamle
 lader Laaget synke. Valdhornene blæse un-
 der Egetræet, ved Gyngen.*

GYNGESANG.

Op og ned!

Ned og op!

Ved Blomsterbed!

Over Egens Top!

Under Spil og Klang

vore Stole gaae,

med Timernes Gang,

hinanden bagefter,

af alle Kræfter,

uden at naae.

Op og ned!

Ned og op!

Ved Blomsterbed!

Over Egens Top!

Som lysnar Piil

fald ned, min Krands!

med behændig Til,

paa den Lok, som sig slynger

om Pigen, som gynger

i Cirkeldands.

Op og ned!
 Ned og op!
 Ved Blomsterbed!
 Over Egens Top!

Lyd, kielne Luth!
 Nu hæver hun sig.
 Den søde Glut!
 Hendes funklende Öie,
 som en Stierne i det Höie,
 skuer ned paa mig.

Op og ned!
 Ned og op!
 Ved Blomsterbed!
 Over Egens Top!

Jeg kysser dig, Luft!
 Her aanded hendes Mund
 Blomsterduft,
 for en liden Stund.
 Livsalige Sted!
 Men Klokken ringer!
 Ak! ud hun springer.

Jeg springer med.

Ei længer ned!

Ei længer op!

Jeg følger dit Fied,

dit svævende Fied,

du Rosenknop!

I D Y L.

Her, under Egenes Lye, hvor Vinden vifter saa

kiöligt,

ville vi sætte os ned om det simple, landlige

Træbord,

som af to Pæle bestaaer og tvende hövlede Bræder,

meget behændigt af Snedkren med Fiirtomme-

Söm sammenføiet,

paa den rolige Bænk, som ogsaa bestaaer af to

Pæle,

men kun et eeneste Bræt, et Bræt altsaa min-

dre end Bordet.

Mikkel! du herlige Kudsk, som styrer de væ-

lige Heste,

gier dem med Pidsken et Rap, og siger: Hyp!

Hyp! Vil I löbe!

derimod klappende dem saa broderligt, naar

de har udtient,

mens den kleiede Skofte du stikker i fraadende

Munde,

Mikkel! stiiig op paa Hiulet, det rullende, hæv

dig paa Vognen.

Tag os en Skinke, vor Lax, vort Senop, vort

Bröd og vort Saltkar.

Glem ei vor Kalvesteeg, du! og vor Sösterkage,

bestövet

med det hvideste Sukker, der kiöbtes hos Rafi-

nadeuren,

af Cathrina, den troe, den huslige Pige, som

tiente

för hos en Skrædder, men nu til sidste Skifte-

tid skifted,,

og af os blev modtaget formedelst sit herlige

Skudsmaal.

Saadan talede du, ærværdige Husfader Mor-

ten!

Trak saa dit Vær, og tog af Lommen en Rix-

dalerseddel,

hvorpaa med yndige Træk stod meget zirligen
skrevet.

Naar forlanges betaler den hafniensiske
Banqve

Een Rixdaler, skriver en Rixdaler mod denne
Seddel;

midlertid validerer Sedlen, mens den eksisterer,
uden videre Paategning eller Endossementer,
for ovenmeldte Rixdaler, Valuta i Banqven
annammet.

Sagde saa: Mikkell! gaae hen og byt den i klin-
gende Mynter.

Her kan ei giöres et Skridt, naar ikke man gri-
ber i Lommen.

Og den ærlige Mikkell tog Sedlen i barkhaarde
Næve,

saae hvad i Randen der stod om Ære og Liv
og Formue,

gyste i det han gik bort, og tænkte: Vor Herre
bevares!

Midlertid den geskiæftige Hustrue dækkede
Bordet.

Skienkte sin Husbond en Dram, i den lille søl-
verne Tumling,

som af sin Moster hun fik til Brudegave om
 Morgnen,
 for i dens Dyb at drukne de ægteskablige Sorger.
 Derpaa spiste de alt hvad de kunde (o troe mig
 Fremtid!)
 Brugtesaa Lommetörklædet for ikke at smudske
 Salveten —
 drak saa atter igien, og spiste saa atter og
 drak saa,
 mens den eenöiede Spillemand gned paa Fio-
 len som havde
 ikkun af Strenge tree, thi de andre var sprung-
 ne for Manden.
 Men de agted det ei, thi det ufordærvede Hierte
 bryder sig ei om en Streng, seer ikke paa saa-
 danne Smaating!

MELLEM TRÆERNE VED BOMMEN.

EN UNG FYR til en anden.
 Der har De jo faaet en prægtig Hest.

DEN ANDEN.
 Rid med til Bellevue og vær min Giest.

FÖRSTE.

Ih ja gu vel! Tak den som byder.

Slige Tilbud jeg aldrig forskyder.

EN KUDSK *til en anden:*

Lad mig först komme frem. Hold lidt! stop!

EN HERRE *til en smuk Pige:*

Maa jeg hielpe Frökenen op?

PIGEN.

Jeg takker for deres Artighed.

MODEREN *i Vognen.*

Du skal altid hielpes op og ned.

Kan du ikke hielpe dig selv, min Pige?

MAND.

Naa kiere Kone, hvad vil det sige?

FOLK *til hinanden.*

Adieu, adieu! Denne Dag var smuk.

FIELLEBOEMANDEN *til sin Dræng.*

Sluk Lysene ud og Dören luk!

DEN vilde Stöi nu lyder ikke længer.
 Den store Sværm fremtrænger ei i Stövet.
 Ei længer under Lövet Kredsen sidder.
 Kun sagte Fugleqvadder sine Toner
 saa södt i Skovens Kroner sammensmelter.
 Den tunge Bølge velter sig mod Sandet,
 mens Purpurskier i Vandet venligt glimter
 og medens Lyset skimter hist i Hytten.
 I Skovens Dybde Skytten og hans Hunde
 gaaer giennem dunkle Lunde; Maanen titter
 bag Egers Stammegitter i sin Lue.
 Ad blege Himmelbue Kragen svæver
 og Harpelyd sig dybt i Lunden hæver.

LUDVIG.

Mat og ene, bleg og ene
 sidder jeg blandt Skovens Kroner.
 Ene, paa de kolde Stene,
 toner Harpen Veemodstoner.

Dysses ikke hen hen i Slummer,
 kielne Sangersker, som rötte

nys den blege Mand, hvis Kummer
dulmed da han Eder hørte.

Kunde disse dunkle Lunde
lettere mit Hierte hæve,
o da skulde Harpen bæve
Glædeslyd som Eders Munde.

Men det blöder og forsöder
i sin Smerte sødt sin Smerte,
möder Anelser og föder
svage Haab, det arme Hierte!

Hvad er Nattens Stiernehimmel,
naar ei Elskovs skiönne Stierne
blinker venligt i det Fierne,
fra den lyse Stiernevrimmel?

Hvad er Livet, naar ei Livet
lifligt hen i Elskov rinder?
Hvad er Livet, naar ei Livet
sødt i Favnetag forsvinder?

Aftenvind! i Aftenröden,

du, som Nattens Taushed bryder,
for mit Öre tungt du lyder,
som det sidste Suk i Döden.

MARIA kommer.

Skyggerne voxe i Lunden,
den lyse Dag er forsvunden;
mildt skyller de mørke Vover.
Naturen blideligt sover.

Mens Pigen hurtig heniler,
den bleggule Maane smiler;
bag sorte Stammer, i Taage,
de lumske Rövare vaage.

Hvor underligt Epsen skielver!
Som en Kirke sig Skoven hvælver!
som en Kirke ved Midnatstide.
Hist svæve Dödnings hvide!

Hvi skielver ei frygtsomme Pige,
mens Morderne lumske sig snige?
Hvi springer hun kiek og forvoven,
gjennem sorteste Buske i Skoven?

Hun frygter ei for de Döde,
 hun gierne for Dolken vil blöde,
 naar hun i sin sidste Smerte
 kan synke til Ludvigs Hierte.

Hun synker til hans Bryst.

H Y M N E.

Tryllende Harmonie!
 i midnatsdunkle Jord.
 Salige Sympathie!
 Hellige Poesie!
 uden Ord.
 Samsmeltning af Lund og Söe
 og Stierner og omslynget Yngling og Möe.
 Favn mod Favn
 tolker hele Naturen Kierligheds Navn.

E N G A M M E L E E G.

Her har jeg staaet i hundrede Aar;
 om Vintren med Snee paa mit Bryst;
 mellem Blomster i grønne Vaar,
 mellem egne Löv i den brune Höst.
 Min stolte Top har jeg reist
 og kneist

ud over den vide Natur,
 som omslynger Træernes tætte Muur.
 Da blev jeg saa mod.
 Jeg kunde ei flytte min Fod.
 Stille maatte jeg staae
 og vilde saa gierne, saa gierne gaae.
 Engang de fældte min Broder her,
 som hæved sig rank over Stubben der!
 Han er lykkelig!
 Som en Planke i Skibet tumler han sig,
 som en Slange han sig giennem Bølgerne snoer
 om den hele Jord.
 Jeg staaer hvor jeg blev fød,
 til min Död!
 För var jeg for stolt til at klage,
 man bliver blöd paa de gamle Dage.
 Derfor suser
 nu Vemod i mit Löv, naar Stormen brüser.
 Denne Nat er söd!
 Toner löd
 ved min gamle Fod;
 og paa min Rod
 sidder Elskende to
 i kierlig Roe.

Saadan en Vaar
har jeg ikke oplevet i hundrede Aar!

SANCT HANS-ORMEN *under Egen.*

Du er hundrede Aar!
Jeg kun en Dag.
Dit Liv er langsomt,
koldt, stærkt.
Mit er hurtigt,
brændende, begeistret!
Lutter Glöd,
levende, bevægelig Glöd!
Et Öieblik mellem Födsel og Död.
Jeg bytter ikke med dig!

DÖDEN

*stiger over den fjerne Kirkemuur og gaaer forbi
Skoven, giennem Marken, til en Bondebye,
med sin Lee paa Nakken, i det han synger:*

Een, to, tree!
I ranglende Dands!
I dangelde Dands!
Med skimtende Lee,
i Maaneglands!

Een, to, tree!
 Med ringlende Been,
 med dinglende Been!
 Jeg har hvæstet min Lee,
 paa Gravens Steen.

Een, to, tree!
 Fra den sorte Grav!
 Med blinkende Lee
 maa jeg meie dem af,
 mens Maanen leer.
 Jeg kommer tilpas!
 Du rinder ei meer,
 mit Timeglas!

Afsted, afsted,
 med hurtige Fied,
 i Taage mellem Snoge,
 over Engen hen,
 mellem Lygtemænd.

Een, to, tree!
 I ranglende Dands!
 I dangelde Dands!

Med skimtende Lee,
i Maaneglands!

SANCT KIRSTEN.

*gaaer uformærkt forbi de Elskende, hen igiennem
Skoven, til sin Kilde. Hun stirrer en tid-
lang i det klare Væld. Derpaa raaber hun:
Ellepige! Ellepige!*

ELLEPIGEN *stiger op af Vældet.*
Hvad har du at sige?

SANCT KIRSTEN.

Tag vare, tag vare
paa Bølgerne klare,
at ingen fordunkle
de Perler som funkle,
at aldrig de nøle
i bælmørke Gange,
at de fremspringe kiøle,
milde og mange!

ELLEPIGEN.

Jeg skal dem bevare;
men du maa dem klare!

SANCT KIRSTEN

*læser sit Paternoster, lader en Taare falde i Væl-
det og forsvinder.*

BÖLGERNE.

Dobbelt lyst vi nu rinde.

Farvel, vor Veninde!

Klokken slaar tolv.

LUDVIG.

Hist i Taarnet alt Klokken slaaer.

Stiernen blinker!

Elskte Maria! du fra mig gaaer.

Himlen vinker!

MARIA.

Underligt bange mit Hierte slaaer.

Stiernen blinker!

O hvad dog Kierlighed formaaer!

Himlen vinker.

LUDVIG.

Deiligt bølger dit lange Haar.

Stiernen blinker!

Til Himlen dit klare Öie du slaaer.

Himlen vinker.

MARIA.

Pleieforældre med sølvgraae Haar —

Stiernen blinker!

I ledende nu i Skoven gaaer.

Skiebnen vinker.

LUDVIG.

Jeg forbittret dine Ungdoms Aar!

Stiernen blinker.

Gid jeg laae paa den sorte Baar.

Himlen vinker.

MARIA.

Hisset tælle vi ingen Aar,

hvor Stiernen blinker.

Hist vi evig paa Roser gaaer,

naar Himlen vinker!

De vil skilles ad.

KIERLIGHEDS GENIE

*triner pludselig ud af Buskene med en Glorie om
sit Hoved.*

Hvor Bølgen ruller hvidslende, fortrolig,
ved Stranden hist, hvor Svanen hvid sig dukker,
der staaer i høie Siv, ukiendt og rolig,
en lille Baad, som Sölverbølgen vugger.
Den bringer Eder til en fiernet Bolig,
hvis Eier kun af hellig Længsel sukker.
Jeg saae fra Himlen Eders Taare rinde
og ilte hid paa Nattens Blomstervinde.

Den Gamle Eders Hierter skal forbinde
og dele froe med jer sin lille Hytte.

En Mark, en Have dyrket I skal finde,
 som for al jordisk Trang vil huldt beskytte.
 I Elskovs Fryd skal Eders Dage svinde.
 Med ingen her paa Jorden vil I bytte.
 Lad Eders Frænder angre, lad dem græde.
 De dræbte længe nok den søde Glæde.

See Natten vinker! Aldrig skal I savne
 mit Venskab, jeg usynlig Eder følger.
 Uskyldig Kierlighed, til fierne Havne,
 beskyttende skal mildne Havets Bølger.
 Glem fordums Kummer ved hinandens Favne,
 den er forbi, ei længer den forfølger.
 Fat Mod Maria! Jeg har dræbt din Smerte.
 Du vinkte mig fra Himlen med dit Hierte.

Hun forsvinder De Elskende følge hendes Vink.

EN JÆGER

kommer gaaende giennem Skoven med sin Hund.
 Det er mig kiert de stöier ei meer.
 Den brogede Sværm ei gierne jeg seer.
 Det gör mig ondt for min gode Skov
 at til det Væsen de skal have Lov,
 Jeg vanker helst mellem tause Stammer;

sigter og skyder og Hiorten rammer.
 Jeg gider kun levet med mig selv.
 Naar i Natten suser den kolde Elv
 sætter jeg mig ved Træets Rod,
 med min Trofast liggende ved min Fod,
 og stirrer hen i den blege Stierne,
 som glimter saa underligt i det Fierne.
 Og naar da ligesom den luer i mit Bryst,
 saa faaer jeg til at blæse Lyst,
 saa griber jeg om den krumme Luur
 og blæser ud i den vilde Natur!
 Og naar da Skraldet runger over Jord og Hav
 tænker jeg paa min Död og min Grav.
 Her sad nylig forelskede To.
 Jeg lider ei Kierligheds kielne Roe.
 Den hele Natur er *min* Elskerinde.
 Gid jeg som de hvinende Vinde
 kunde styrte höit fra Skyerne ned
 og favne *alt!* *Det* vor Kierlighed!

Blæser i sit Horn og gaaer bort.

SLUTNINGS-CHOR.

I Maaneskin titter
vi Fugle saa smaae,
bag Grenenes Gitter
til hinanden og slaac.
Gudskelov vi er ene,
paa vore smaa Grene.
Naar kun vi har Roe
til at hoppe frit,
o da er vi saa froe!
saa froe! saa froe!
Qvirilit! Qvirilit!

T r y k f e i l.

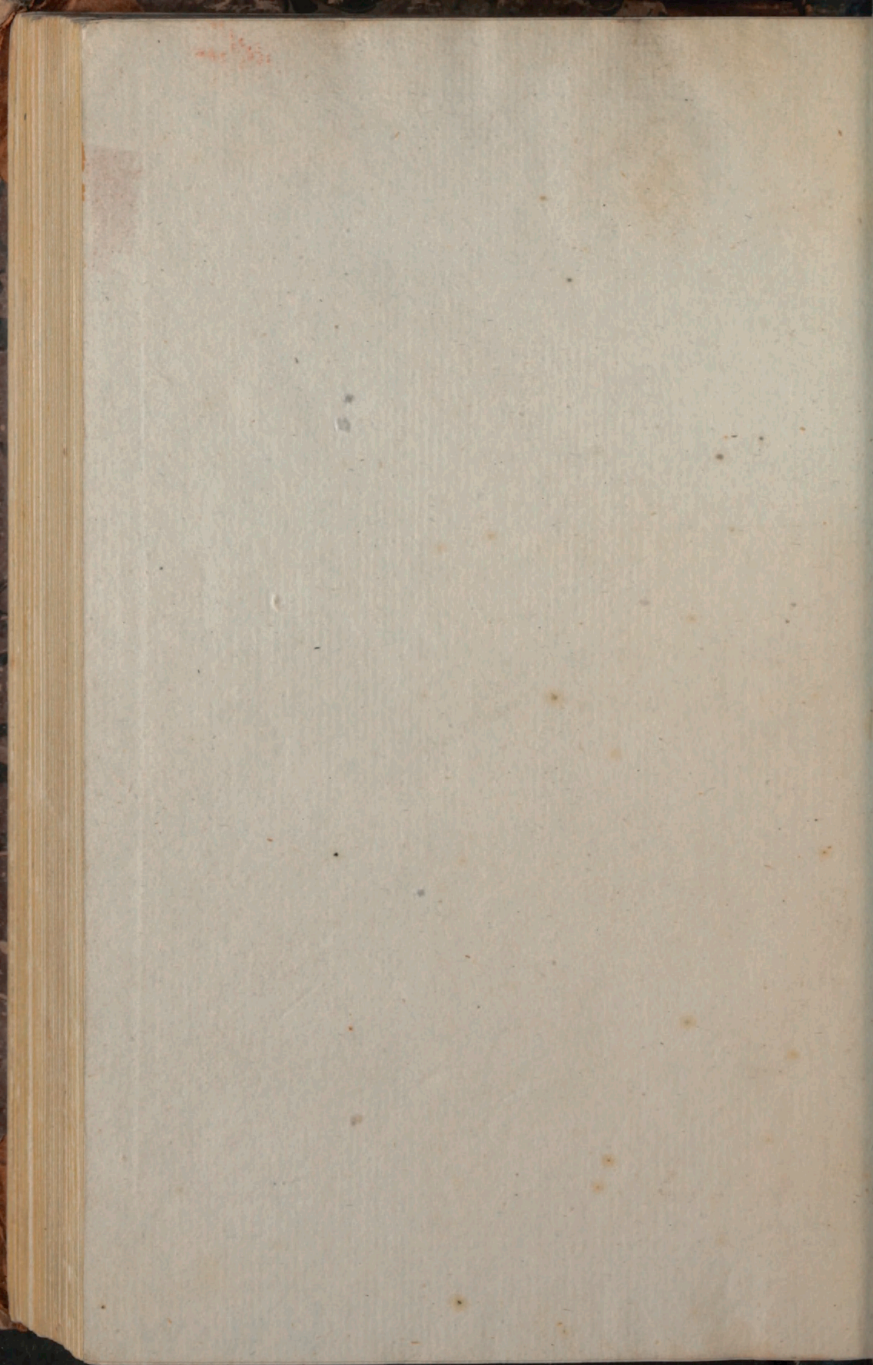
Pag. 21, Lin. 14, *indbrydes*, læs *indbryder*.

— 55, — 12, *den friske Morgenrøde*, læs *i den*
friske Morgenrøde.

— 123, — 7, *Tromme*, læs *Tomme*.

— 236, — 19, *Feragt*, læs *Foragt*.

fol. 36544.

Samme Aars Eftertryk har S. 3
Trykfeilen have

Pol 6-12-44
Oehlenschlägers
Digte til 305 Kr.

**Kaptajn Holger Rothes Bøger
indbragte 6600 Kr. paa Bog-
auktionen**

Det var Skrivepapirs-Udgaverne af
Oehlenschläger, der i Gaar var Hoved-
begivenheden paa Bogauktionen hos Hee.
Særlig Digtene fra 1803 var der mange
ude efter, saa Antikvarboghandler Th.
Johansen maatte op med et stort Bud for
Hammeren faldt. Ved 305 Kr. blev Bo-
gen hans, men det er vist ogsaa den stør-
ste Pris, der er betalt for denne Bog. De
poetiske Skrifter fra 1805 (ogsaa paa
Skrivepapir) kostede 152 Kr. Af de al-
mindelige Originaludgaver betaltes „Nor-
dens Guder“ fra 1819 højest med 36 Kr.,

- 231 A. Oehlenschläger: Digte. K. 1803. Originalen. Trykt
paa Skrivepapir. Halvl. *Hee 4-12-44 Side 48*
— 233 — Poetiske Skrifter 1-2. K. 1805. Originalen. Trykt
paa Skrivepapir. Halvl. *Der. i St. Nordiske Kaptajn H. Rothe*

